

1. ΕΙΣΗΓΗΣΗ ΤΗΣ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΤΟΥ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟΥ...

Μέσο: ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ

Ημ. Έκδοσης: . . . 31/03/2017 Ημ. Αποδελτίωσης: . . . 31/03/2017

Σελίδα: 13

ΕΙΣΗΓΗΣΗ ΤΗΣ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΤΟΥ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ ΕΛΛΑΔΑΣ ΣΤΟ 20^ο ΣΥΝΕΔΡΙΟ

30 Μάρτη - 2 Απρίλη 2017

**ΙΣΧΥΡΟΠΟΙΟΥΜΕ ΤΟ ΚΚΕ
ΓΙΑ ΔΥΝΑΤΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ
ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΣΥΜΜΑΧΙΑ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑ - ΤΟ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ**

ΕΙΣΗΓΗΣΗ ΤΗΣ ΚΕ ΤΟΥ ΚΚΕ ΣΤΟ 20^ο ΣΥΝΕΔΡΙΟ

Στη βάση του νέου Προγράμματος του Κόμματος και των Αποφάσεων που ψηφίστηκαν στο 19ο Συνέδριο, εκτιμάμε σήμερα τη δράση μας, βγάζουμε συμπεράσματα χρήσιμα για την πάλη μας, χαράσσουμε τα καθήκοντά μας μέχρι το επόμενο, το 21ο Συνέδριο.

Οι Αποφάσεις του 19ου Συνεδρίου, οι οποίες εξειδικεύτηκαν στις συνολικά 46 Συνόδους της ΚΕ που έγιναν αυτά τα 4 χρόνια, έχουν συναντήσει την αποδοχή της συντριπτικά μεγάλης πλειοψηφίας των μελών του Κόμματος και της ΚΝΕ.

Η προσπάθεια για την ιδεολογική, πολιτική, οργανωτική ανάπτυξη του Κόμματος δέσποσε όλα αυτά τα χρόνια στη δράση όλων των καθοδηγητικών οργάνων, από την Κεντρική Επιτροπή, τις Επιτροπές Περιχώρων, τις Τομεακές Επιτροπές, τις ΚΟΒ και τα αντίστοιχα όργανα και ΟΒ της ΚΝΕ.

Πρέπει να κάνουμε προσπάθεια να εκμηδίσουμε τη δουλειά που έγινε, με τα μικρότερα ή μεγαλύτερα θετικά βήματα, αλλά και με τα αρνητικά, τις ελλείψεις και τις αδυναμίες μας. Να επεξεργαστούμε παραπέρα τα καθήκοντά μας - τα οποία θα αποτυπωθούν στις τελικές Αποφάσεις του 20ού Συνεδρίου μας - σε σχέση πάντα με τις κοινωνικοπολιτικές εξελίξεις.

Τα αποτελέσματα από τις συνθήκες που διαμορφώθηκαν μετά τη νίκη της αντεπαναστάσης και του ιστορικού πιασμού της ανθρωπότητας, που ζούμε τα τελευταία 30 περίπου χρόνια, εξακολουθούν να είναι κυρίαρχα στην εργατική - λαϊκή συνείδηση, στην ίδια την εξέλιξη και πορεία του εργατικού και λαϊκού κινήματος, που βρίσκεται σε υποχώρηση, παρά τις προσπάθειες, τις επιμέρους αναλαμπές και τις εσπίες αντίστασης που υπάρχουν κάτω από την παρέμβαση κυρίως του Κόμματος και άλλων επαναστατικών δυνάμεων διεθνώς.

Παραμένει ως βασικό ζήτημά μας η ισχυροποίηση του Κόμματος, ώστε να γίνει ικανό, ως Κόμμα της κοινωνικής ανατροπής, να φέρει σε πέρας τον ιστορικό, πρωτοπόρο ρόλο του, αξιοποιώντας και βαθαίνοντας με την ταξική πάλη τις αντιθέσεις και αντιφάσεις του καπιταλιστικού συστήματος.

Η προετοιμασία μας πρέπει να περιλαμβάνει την ολόπλευρη ιδεολογική - πολιτική θωράκιση και οργανωτική ανάπτυξη του Κόμματος και της ΚΝΕ. Αυτή η προετοιμασία θα ασφαλώνει δυνάμεις, θα τις προετοιμάζει για δύσκολες και αποφασιστικές μάχες, μακριά από τη μικροστική ανυπομονησία, αλλά και από τη μακροπρόθεση που δημιουργεί η υποτίμηση της συνεχούς, χωρίς ταλαντεύσεις και καθυστερήσεις, πολιτικής δράσης, της καθημερινής ακούραστης δουλειάς, της συνεχούς δημιουργίας πολύτιμων εφεδρειών που θα αντικαθίστουν, θα ανανεώνουν, θα διευρύνουν τις δυνάμεις μας.

Από την ιδεολογική - πολιτική - οργανωτική ισχυροποίηση του Κόμματος και της ικανότητας δράσης του μέσα στο εργατικό κίνημα, μέσα στα κινήματα των αντικειμενικά σύμμαχων λαϊκών δυνάμεων, εξαρτάται και ο αντικαπιταλιστικός - αντιμονοπωλιακός προσανατολισμός τους, η πάλη κατά του ιμπεριαλιστικού πολέμου, των ιμπεριαλιστικών ενώσεων.

Η ισχυροποίηση, η κομμουνιστική λειτουργία των Οργανώσεων, η οικοδόμηση του Κόμματος, η ανανέωση των δυνάμεων και δεσμών μέσα στην εργατική τάξη, στα λαϊκά στρώματα και κυρίως στις νέες παραγωγικές ηλικίες, καθορίζονται από την αλληλεπίδραση των αντικειμενικών και υποκειμενικών παραγόντων. Δηλαδή, από την αντικειμενική κατάσταση, έτσι όπως αυτή εξελίσσεται έξω από τη θέληση και τη δράση μας, αλλά ταυτόχρονα και από τη δράση που υποκειμενικοί παράγοντα, της εργατικής τάξης, του κινήματός της και του Κόμματος της, από τη γρομμή της ταξικής πάλης για την αποσταθεροποίηση της καπιταλιστικής εξουσίας, για να υποστούν ρήγματα όσα σήμερα - με μια επιφανειακή ματιά - φαντάζονται σταθερά, μόνιμα, παγιωμένα και αμετάβλητα.

ΒΑΣΙΚΕΣ ΕΚΤΙΜΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΠΡΟΣΥΝΕΔΡΙΑΚΗΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑΣ

Ολοκληρώθηκε η προσυνεδριακή διαδικασία, κατά τη διάρκεια της οποίας εμπλουτίστηκαν παραπέρα οι θέσεις της ΚΕ με την πολύτιμη πείρα και τις σκέψεις πρώτα απ' όλα των δεκάδων χιλιάδων μελών του ΚΚΕ και της ΚΝΕ, αλλά και οπαδών και φίλων του Κόμματος σε όλη τη χώρα, παντού στον κόσμο, όπου ζουν, εργάζονται ή σπουδάζουν Έλληνες και Ελληνίδες, που αγωνιούν για το μέλλον του τόπου, που παρακολουθούν τη δράση του ΚΚΕ και ενδιαφέρονται για την παραπέρα ενδυνάμωσή του.

Μετά τη δημοσίευση των θέσεων της ΚΕ στον «Κυριακά-

τικο Ριζοσπάστη» της 18ης Δεκεμβρίου του 2016, αναπτύχθηκε μια πλούσια εσωοργανωτική αλλά και δημόσια συζήτηση. Όλα τα καθοδηγητικά όργανα του Κόμματος και της ΚΝΕ συνεδρίασαν και συζήτησαν τις θέσεις της ΚΕ. Ακολούθησαν οι εκλογοαπολογιστικές διαδικασίες, η συζήτηση των θέσεων με υπερωψήφισή τους στις Κομματικές Οργανώσεις Βάσης και στη συνέχεια στις προσυνεδριακές Συνδιασκέψεις των Τομεακών Οργανώσεων, της Περιφερειακής και όλων των Οργανώσεων Περιχώρων της χώρας.

Θετική ψήφο στις Κομματικές Οργανώσεις Βάσης έδωσαν το 99,3% των κομματικών μελών. Κατά ψήφισε το 0,2% των μελών και λευκό το 0,5%. Στις Συνδιασκέψεις των Τομεακών, της Περιφερειακής και των Οργανώσεων Περιχώρων υπέρ ψήφισε το 99,9% των αντιπροσώπων, κατά το 0% και λευκό το 0,1%.

Συνεδρίασαν, επίσης, όλα τα καθοδηγητικά όργανα της ΚΝΕ και οι ΟΒ και τοποθετήθηκαν πάνω στις θέσεις. Στο Κεντρικό Συμβούλιο, στα Συμβούλια Περιοχών και στα Τομεακά Συμβούλια ψηφίστηκαν οι θέσεις ομόφωνα. Στις Οργανώσεις Βάσης της ΚΝΕ, υπέρ ψήφισε το 99,7% των μελών, κατά το 0,05% και λευκό το 0,25%.

Στον προσυνεδριακό διάλογο μέσα από τις στήλες του «Ριζοσπάστη» και της ΚΟΜΕΠ πήραν μέρος 262 μέλη και φίλοι του Κόμματος και της ΚΝΕ. Τις θέσεις της ΚΕ πήραν 80.000 άνθρωποι. Εγιναν 850 ανοιχτές συγκεντρώσεις και συσκέψεις για τη συζήτηση των θέσεων της ΚΕ, με τη συμμετοχή 23.000 φίλων του ΚΚΕ και της ΚΝΕ.

Η όλη προσυνεδριακή διαδικασία, η υπερωψήφηση των θέσεων της ΚΕ και η ουσιαστική και δημιουργική συζήτηση που έγινε αποτελούν ένα σημαντικό βήμα, παρακαταθήκη για τη συνέχεια. Εκφράζουν, ταυτόχρονα, και τη σημαντική δουλειά που έγινε όλα τα προηγούμενα χρόνια με το Πρόγραμμα και τις άλλες επεξεργασίες και θέσεις του Κόμματος. Οι θέσεις μελετήθηκαν, ενώ τα μέλη του Κόμματος και της ΚΝΕ ενθαρρύνθηκαν κατά τη διάρκεια της εσωκομματικής συζήτησης να θέσουν τα ερωτήματα και τους προβληματισμούς τους. Στις Συνελεύσεις και τις Συνδιασκέψεις ήταν μεγάλο το ενδιαφέρον κομματικών μελών και αντιπροσώπων να τοποθετηθούν με ομιλίες και κατάθεση των απόψεών τους. Ο προβληματισμός συνδύαζε ικανοποιητικά προγραμματικά ζητήματα και θέματα στρατηγικής με την αποικιακή και συλλογική πείρα από την καθημερινή δράση, από την ίδια την πορεία της ταξικής πάλης, εστιάζοντας στα βήματα που μετράμε, αλλά και στις πλευρές της δουλειάς μας που είναι αδιάσπαστες ή στις οποίες χρειάζεται να γίνουμε γρηγορότερα πιο ικανοί και αποτελεσματικοί στο επόμενο διάστημα. Η συζήτηση έδειξε ότι η συντριπτικά μεγάλη πλειοψηφία των μελών και στελεχών του Κόμματος και της ΚΝΕ συμφώνησε ουσιαστικά με τις θέσεις του 20^{ου} Συνεδρίου.

Η ΑΜΕΣΗ ΑΝΑΓΚΗ ΓΙΑ ΟΛΟΠΛΕΥΡΟ ΑΤΣΑΛΩΜΑ ΤΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΚΝΕ ΣΤΟ ΕΠΙΚΕΝΤΡΟ ΤΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΙΣΜΟΥ

Ομόθυμη είναι η διαπίστωση ότι θα κριθούμε στο πώς θα καταφέρουμε, μέσα από τις εργασίες και τις Αποφάσεις του 20ού Συνεδρίου, αλλά κυρίως με τη δουλειά μας μετά το Συνέδριο, να δυναμώσουμε τα καθοδηγητικά επιτελεία του Κόμματος, οι ίδιες οι ΚΟΒ και ΟΒ στους χώρους ευθύνης και να ενισχυθεί συνολικά το ΚΚΕ, η δράση του για δυνατό εργατικό κίνημα και για την Κοινωνική Συμμαχία, η πάλη για τη διεκδίκηση της εξουσίας. Πρόκειται για συνέχεια της προσπάθειας να αφομοιωθεί το νέο Πρόγραμμα στις γραμμές και στον περίγυρο μας, να μπουκ στη ζωή και να διαδοθούν πλατιά μέσα στην εργατική τάξη οι σύγχρονες επεξεργασίες και Αποφάσεις, η στρατηγική μας για τον Σοσιαλισμό - Κομμουνισμό, να ανταποκριθούμε στο σύνθετο καθήκον ανάπτυξης της επαναστατικής θεωρίας και δράσης.

Το ολόπλευρο ατσάλωμα του Κόμματος και της Νεολαίας του είναι, λοιπόν, προϋπόθεση για να φέρουμε σε πέρας: — Τα καθήκοντα της ανασύστασης του εργατικού κινήματος και της οικοδόμησης της Κοινωνικής Συμμαχίας σε αντικαπιταλιστική - αντιμονοπωλιακή κατεύθυνση.

— Την πάλη κατά του ιμπεριαλιστικού πολέμου, κατά της ΕΕ και του ΝΑΤΟ, των αμερικανοΝΑΤΟικών εγκαταστάσεων στην Ελλάδα, κατά των εξοπλιστικών ΝΑΤΟικών

προγραμμάτων (που δεν έχουν καμιά σχέση με την άμυνα της χώρας), ενάντια στη συμμετοχή της χώρας στις ΝΑΤΟικές ασκήσεις, στον ευρωστράτο και τους άλλους μηχανισμούς καταστολής που χρησιμοποιούνται κατά του λαϊκού κινήματος με διάφορα προσχήματα.

— Τελικά, το στόχο της εργατικής εξουσίας.

Υπάρχουν ανεξάντηλες δυνατότητες να διεκδικούμε σε μάχες που μας ενδιαφέρουν από ταξική σκοπιά, που αγγαγκούν από την όξυνση της εκμετάλλευσης και βγαίνουν - με τον έναν ή τον άλλο τρόπο - στην πάλη. Από τη δική μας ικανότητα εξαρτάται να τους προετοιμάσουμε για τα παραπάνω καθήκοντα. Σε αυτές τις συνθήκες, χρειάζεται να αυξήσουμε την απαιτητικότητα από τους εαυτούς μας και από τους πρωτοπόρους που στέκονται δίπλα μας, για ανέβασμα του πολιτικού - ιδεολογικού επιπέδου με όλο τις Αποφάσεις αυτού αλλά και των προηγούμενων Συνεδρίων.

Οπότε, έχει σημασία πώς θα καταφέρουμε να συνδέουμε, αξιοποιώντας τις εξελίξεις, κάθε αγώνα με την πάλη για την εξουσία, πώς θα δίνουμε καθημερινά στους χώρους τη μάχη με τον οπορτουνισμό, τις θεωρίες διαχείρισης του συστήματος, τις κοινοβουλευτικές αυταπάτες, την απογοήτευση που έφερε η κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ. Η παρέμβαση του Κόμματος απαιτεί καλύτερη ερμηνεία των τρεχουσών οικονομικών και πολιτικών εξελίξεων, βαθύτερη κατανόηση των νομοτελιών του καπιταλισμού, αποκάλυψη των αντιδραστικών θεωριών και πιο αποδεικτική προβολή της αναγκαιότητας για οργάνωση και ανάπτυξη της παραγωγής σε σοσιαλιστική βάση, καθώς και του ίδιου του χαρακτήρα της σοσιαλιστικής παραγωγής.

Επειδή δρούμε σε συνθήκες αντεπαναστάσεως, θα πρέπει να ανέβει η προσπάθεια να μη χάνουμε το κύριο: Την κομματική οικοδόμηση, την ολόπλευρη παρέμβαση, για να ισχυροποιηθεί το ρεζιμα των κομμουνιστικών ιδεών στους χώρους δουλειάς. Είναι ανάγκη να γίνει στέρεη πεποίθηση σε όλο το Κόμμα ότι η οικονομική πάλη δεν οδηγεί αυτόματα σε πάλη επαναστατική.

Η συζήτηση με βάση τις θέσεις για το 20^ο Συνέδριο του Κόμματος ανέδειξε ως ένα από τα κύρια ζητήματα, όπου χρειάζεται να μετρήσουμε άμεσα βήματα, αυτό της πιο πλατιάς, ολοκληρωμένης, ολόπλευρης ιδεολογικής - πολιτικής παρέμβασης του Κόμματος. Υπάρχει συμφωνία ότι έχουν γίνει σημαντικά βήματα τα τελευταία χρόνια. Χρειάζεται όμως σε όλη την κλίμακα του Κόμματος να γκρεμιστεί συθέμελα η αντίληψη ότι η ιδεολογική πάλη είναι κάτι «θεωρητικό», αποσπασμένο από τη δράση ή διαδραματίζεται κάποιες στιγμές μόνο, όταν εμείς τις επιλέγουμε. Να χωνευτεί καλά ότι στην πραγματικότητα δεν υπάρχουν στεγανά. Δεν διαδραματίζεται μόνο όταν εμείς το επιδιώκουμε ή το προγραμματίζουμε, αλλά είναι μέρος μιας αδιάλειπτης διαδικασίας, αφού χωρίς σταματημό είναι και η κοινωνική εξέλιξη, η ίδια η ταξική πάλη. Δεν υπάρχει ιδεολογική διαπάλη με «ωφύρια», «ειδικούς χώρους», «ειδικές κουβέντες». Δεν μπορεί να διαχωρίζουμε την ιδεολογικοπολιτική παρέμβαση του Κόμματος από τη δράση μέσα στο εργατικό κίνημα ή να την ανάγουμε σε κάτι επιπλέον, έξω από την καθημερινή ενασχόληση.

Αντίστοιχα, σε αυτόν τον άξονα είναι σοβαρή παρακαταθήκη να κατανοηθεί ότι το κριτήριο συμφωνίας δεν είναι γενικό και αόριστο. Αποτυπώνεται στο επίπεδο συμφωνίας με το ίδιο το Πρόγραμμα που ψηφίσαμε το 19ο Συνέδριο, όπως και με τις Αποφάσεις του 18ου Συνεδρίου για το σοσιαλισμό και τη σοσιαλιστική οικοδόμηση με βάση την πείρα του 20ού αιώνα. Πολλές φορές, πέφτουμε σε εκππτώσεις, εφησυχάζουμε, δεν προχωράμε τη συζήτηση ολοκληρωμένα, έως το τέλος. Μερικές φορές, έχουμε τη στρεβλή άποψη ότι «μέχρι εκεί φτάνει, μην το ζορίζουμε».

Όλα τα καθοδηγητικά όργανα έχουν ευθύνη για τη βελτίωση της μελέτης από το σύνολο του δυναμικού μας και της ικανότητας προβολής της στρατηγικής μας. Οι διαλέξεις στις ΚΟΒ βοηθούν, αλλά χρειάζεται να επαναφέρουμε πλείους στην καθημερινή δραστηριότητα, ώστε να μην αποσπάται ο καθημερινός αγώνας από το κύριο επαναστατικό καθήκον. Με καλύτερους όρους οι δυνάμεις μας μελέτησαν τις θέσεις εκεί που αξιοποιήθηκε ταυτόχρονα, για παράδειγμα, η βιβλιογραφία και η αρθρογραφία για τον πόλεμο.

Έχει σημασία να κατανοήσουμε και να διαπεράσει την καθοδηγητική μας δουλειά ότι η ωριμότητα του υποκει-

**ΙΣΧΥΡΟΠΟΙΟΥΜΕ ΤΟ ΚΚΕ
ΓΙΑ ΔΥΝΑΤΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ
ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΣΥΜΜΑΧΙΑ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑ - ΤΟ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ**

μενικοί παράγοντα σε επαναστατικές συνθήκες κρίνεται από τη δουλειά προετοιμασίας στο σήμερα και πάνω εδώ χτίζεται και η αντοχή όλων μας. Η αντοχή που πρέπει να καλλιεργηθεί αφορά το δυναμικό μας και τον περίγυρο και έχουμε θετικά παραδείγματα: Μέλη της ΚΝΕ, που τα στηρίξαμε στην πρώτη τους εργασιακή εμπειρία, όταν πρωτοπίσαν δουλειά, σε δύσκολες καμπές της ζωής τους, που δεν έκαναν πίσω και στη συνέχεια έγιναν μέλη του ΚΚΕ. Συντρόφισσες μωρομάνες ή με μικρά παιδιά που ανέλαβαν καθήκοντα και αντεπεξήλθαν παρά τις δυσκολίες. Στα παραπάνω έπαιξε ρόλο η θωράκιση που είχαν από πριν. Αυτή τους βοήθησε να συνδέσουν το προσωπικό πρόβλημα που βίωναν με το ίδιο το βάρβαρο σύστημα που ζούμε σήμερα και θέλουμε να ανατρέψουμε. Αρα, καθοριστικό ρόλο παίζει η προετοιμασία, ιδιαίτερα των νέων, πριν βγουν στον εργασιακό χώρο και γι' αυτό είναι αναγκαίο να εξασφαλίσουμε και την αυτοτελή παρέμβαση των Κομματικών Οργανώσεων στις αντίστοιχες σχολές κατάρτισης, στα σχολεία, στα πανεπιστήμια και τα ανώτερα τεχνολογικά ιδρύματα.

Εκατοντάδες μέλη του Κόμματος και της ΚΝΕ, αξιοποιώντας τις ιστορικές παρακαταθήκες του Κόμματός μας, όλα αυτά τα χρόνια, μέσα σε πολύ δύσκολες συνθήκες, έδωσαν πρωτοπόρα τη μάχη στους τόπους δουλειάς, απέναντι σε μια αδιάλλακτη και σκληρή εργοδοσία, που πολλές φορές τους οδηγούσε σε απόλυση, απέναντι σε κατασταλτικούς μηχανισμούς και διώξεις συνδικαλιστών, εργατών, αγροτών, της σπουδαζουσας και μαθητικής νεολαίας. Συνεχίζουμε στο δρόμο των αλύγιστων της ταξικής πάλης.

Στον σύγχρονο προβληματισμό, ξεχωρίζουν ζητήματα της ιδεολογικοπολιτικής διαπάλης που σχετίζονται με εξελίξεις και αλλαγές και απαιτούν την ολόκληρη ισχυροποίηση του Κόμματος και της ΚΝΕ, όπως:

— Η όξυνση των αντιθέσεων και το ενδεχόμενο εκδήλωσης μιας νέας οικονομικής κρίσης διεθνώς, η διεθνής κατάσταση, το ενδεχόμενο διάδοσης Κομμουνιστικού και Εργατικού Κινήματος σε συνθήκες αρνητικού συσχετισμού και αντεπανόστασης.

— Ο ιμπεριαλιστικός πόλεμος, η ένταση των συγκρούσεων, οι ιμπεριαλιστικές συμμαχίες και η στάση των κομμουνιστών απέναντι στον κίνδυνο πιο άμεσης εμπλοκής της Ελλάδας, αλλά και απέναντι στον ίδιο τον πόλεμο, είτε πρόκειται για επιθετικό είτε εμφανίζεται ως αμυντικός, είτε είναι πιο γενικευμένος είτε τοπικός ή περιφερειακός.

— Η πορεία της διακρατικής καπιταλιστικής ένωσης στην οποία συμμετέχει η χώρα μας, της ΕΕ και ειδικότερα της Ευρωζώνης, το ενδεχόμενο εξόδου από αυτήν και η στάση του ΚΚΕ, γενικότερα η στάση του εργατικού κινήματος.

— Οι λειτουργίες του αστικού κράτους και οι αναδιορθώσεις των πολιτοδικαίων μηχανισμών του, η πορεία αναμόρφωσης του αστικού πολιτικού συστήματος σε συνθήκες παρατεταμένης οικονομικής κρίσης, η πολιτική στάση του ΚΚΕ σε αυτές τις εξελίξεις.

— Ο ηγετικός ρόλος της εργατικής τάξης, η αναγκαιότητα ανασύνταξης του εργατικού - συνδικαλιστικού κινήματος και η συμμαχία του εργατικού κινήματος με εκείνο των αυτοασπασολούμενων ΕΒΕ, επιστημόνων και αγροτών, ο ρόλος των κομμουνιστών σε αυτή τη διαδικασία.

— Η προώθηση της κομματικής οικοδόμησης σε κλάδους στρατηγικής σημασίας, η ανανέωση των γραμμών

του Κόμματος, η αποφασιστική ενίσχυση της ΚΝΕ, η όλο και μεγαλύτερη ισχυροποίηση του κατακτημένου, εδώ και δεκαετίες πλέον, Κόμματος Νέου Τύπου, η αποπόκρισή του στα σημερινά και αυριανά - ακόμα πιο σύνθετα - καθήκοντα της επαναστατικής πάλης, η επιβεβαίωση ότι μπορεί να γίνει «Κόμμα Παντός Καιρού», μεταφορικά και κυριολεκτικά.

Η ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΔΙΕΘΝΗΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ

Παρά την παγκόσμια κυριαρχία του και τη φαινομενική απόρροκτη νίκη του τα τελευταία 30 χρόνια μετά την αντεπανόσταση, ο καπιταλισμός διατρέχεται από οξύτερες αντιθέσεις και ανειργνευτους ανταγωνισμούς μεταξύ των επιμέρους καπιταλιστικών κρατών, των στρατιωτικών - πολιτικών και οικονομικών - πολιτικών συμμαχιών τους, ανταγωνισμούς που έχουν οδηγήσει σε πολέμους και ανακαταστάσεις.

Οι τάσεις που διαμορφώθηκαν είναι οι εξής: Τα περισσότερα από τα παλιά ισχυρά καπιταλιστικά κράτη - μεταξύ αυτών η ακόμα πρώτη καπιταλιστική δύναμη, οι ΗΠΑ - συνεχίζουν να γίνουν θέσεις στην παγκόσμια καπιταλιστική αγορά προς όφελος της Κίνας - που είναι ήδη δεύτερη δύναμη - αλλά και της Ινδίας, της Βραζιλίας και άλλων ανερχόμενων κρατών.

Αυτή η σπάλεια θέσεων έγινε μέσα από μια αντιφατική διαδικασία. Η διεύρυνση των Άμεσων Ξένων Επενδύσεων (ΑΞΕ) από τα πρώτα προς τα δεύτερα κράτη - που έγινε με στόχο την αξιοποίηση της φτηνότερης εργατικής δύναμης που διέθεταν - οδήγησε σε αύξηση της κερδοφορίας, αλλά και συγκυριακή διέξοδο στο υπερασσωρευμένο - στα όρια της εσωτερικής του αγοράς - κεφάλαιο. Στη συνέχεια, επέφερε καπιταλιστική ισχυροποίηση των δεύτερων, ενώ στα πρώτα διογκώθηκε η ανεργία, έπεσε η αξία της εργατικής δύναμης, ακολούθησαν πολιτικές αυξήσεις της εκμετάλλευσης, μεταξύ άλλων με τη μείωση του εργατικού - λαϊκού εισοδήματος.

Από τη σχεδόν συγχρονισμένη κρίση που εκδηλώθηκε στα χρόνια 2008 - 2009, ελάχιστες καπιταλιστικές οικονομίες πέρασαν σε επίπεδα ανάπτυξης μεγαλύτερα από εκείνο προ κρίσης.

Στην Κίνα, αν και δεν έχει εκδηλωθεί ακόμα κρίση στο σύνολο της οικονομίας της, έχουν επιβραδυνθεί οι ακόμα υψηλοί ρυθμοί ανάπτυξης. Το γεγονός αυτό προκαλεί αντιφατικές προσδοκίες στους άμεσους ανταγωνιστές της: Αφενός δημιουργεί την προσδοκία της υποχώρησης των μεριδίων της Κίνας στην παγκόσμια καπιταλιστική αγορά, αφετέρου τους προκαλεί φόβο για ενδεχόμενη περιτολή της παγκόσμιας καπιταλιστικής οικονομίας, λόγω του μεγάλου βαθμού διασύνδεσής της με την οικονομία της Κίνας (μέσω της

αγοράς ενεργειακών υλών, τηλεπικοινωνιών, μεταφορών, όχι μόνο ΑΞΕ αλλά κι έμμεσων επενδύσεων ομοιόλογων και άλλων χρεογράφων).

Αυτή η αντιφατικότητα εκφράζεται στο ιδεολογικό και πολιτικό επίπεδο με την ισχυροποίηση τάσεων προστατευτισμού της εγχώριας παραγωγής και οικονομίας. Τέτοιες τάσεις διαφαινόταν π.χ. στην εκλογή Τραμπ στις ΗΠΑ, στην επικράτηση του Brexit στη Βρετανία, στις άλλες αποσχιστικές τάσεις στην Ευρωζώνη. Ωστόσο, αυτές οι τάσεις δεν έχουν κυριαρχήσει απόλυτα ούτε στις ΗΠΑ, αλλά ούτε και στη Βρετανία, που ενδιαφέρονται για μια πιο ειδική και χαλαρή σχέση με την ΕΕ, διατηρώντας βέβαια το δικό της νόμισμα.

Πιο περίπλοκη παρουσιάζεται αυτή η αντιφατικότητα στη συναχή της Ευρωζώνης. Από τη μια μεριά, είναι η ίδια η ανισόμετρα ανάπτυξη των κρατών - μελών της, η διαφορετική φάση στον κύκλο της καπιταλιστικής οικονομικής κρίσης που βρίσκονται, τα διαφορετικά δημοσιονομικά προβλήματα που αντιμετωπίζουν, βέβαια, ο διαφορετικός βαθμός ωφέλειάς τους από το κοινό νόμισμα, με βάση τους συμφωνημένους όρους νομισματικής και δημοσιονομικής σταθερότητας. Από την άλλη, είναι τα υπαρκτά οφέλη που έχουν τα κράτη - μέλη από τη διευρυνόμενη ευρωπαϊκή αγορά στον ανταγωνισμό τους με άλλες μεγάλες - εθνοκρατικά συγκροτημένες - οικονομίες, όπως οι ΗΠΑ, η Κίνα, η Ινδία, στο πλαίσιο της παγκόσμιας καπιταλιστικής αγοράς.

Αυτές οι αντιφάσεις καθώς και οι πολιτικές εξελίξεις και αποφάσεις που προφοδότην, αν και δεν έρχονται πάντα στην επιφάνεια ως καπιταλιστικές (ενδημιουργικές εμφανίζονται με τρόπο που αθρώνουν το σύστημα, ως ζητήματα που συνδέονται με τη μία ή την άλλη μορφή διαχείρισης ή με τις ιδεολογικές κάποιων πολιτικών ηγεσιών), είναι σύμφυτες με τον καπιταλισμό και οξύνονται σε εποχή σήψης, παρασιτισμού, πολυπλευρής και πολυποικιλής καταστροφής των παραγωγικών δυνάμεων. Πρόκειται για συνέπειες που δεν αποτυπώνονται στους δείκτες της αστικής στατιστικής, αλλά σχετίζονται κυρίως με τη διεύρυνση του χάσματος ανάμεσα στις παραγωγικές δυνατότητες της εποχής μας και στο βαθμό ικανοποίησης των σύγχρονων κοινωνικών αναγκών.

Σε αυτές τις συνθήκες, οι ενδημιουργικές αντιθέσεις οξύνονται και «η κοινωνία μοιάζει να επιστρέφει στη βαρβαρότητα». Η ένταση της ταξικής εκμετάλλευσης οδηγείται να εξασφαλίσει από μόνη της μια αυξανόμενη κερδοφορία που κεφαλαίοι και ο πόλεμος μοιάζει ως ο μόνος περυσός που θα μπορούσε να σκοτώσει το μικρόβιο της κρίσης του γερασμένου καπιταλιστικού κοινωνικού - οικονομικού σχηματισμού.

Όλα τα καπιταλιστικά κράτη, με πρώτο τη ΗΠΑ, εκσυγχρονίζουν τον στρατιωτικό εξοπλισμό τους, ενώ τα ισχυρότερα επιδιώκουν να έχουν πλεονέκτημα στα πιο σύγχρονα πολεμικά μέσα.

Οι ΗΠΑ διατηρούν, από άποψη συνολικής οικονομικής, πο-

ΕΙΣΗΓΗΣΗ ΤΗΣ ΚΕ ΤΟΥ ΚΚΕ ΣΤΟ 20ό ΣΥΝΕΔΡΙΟ

λιτικής και στρατιωτικής ισχύος, την πρώτη θέση στην πυρμαίδα του διεθνούς ιμπεριαλιστικού συστήματος.

Αναμφίβολα, υποβόσκει νέα, πιο συγχρονισμένη οικονομική κρίση, όξυνση της διαπάλης για τον έλεγχο αγορών, ενεργειακών πηγών και δρόμων μεταφοράς πετρελαίου και φυσικού αερίου. Αυτό υποδηλώνουν οι υπάρχουσες πολεμικές εστίες στη Μέση Ανατολή, στην Ουκρανία, οι εντάσεις στην Ανατολική και Κεντρική Ευρώπη σε σχέση με τη Ρωσία, στην Αρκτική και στη Θάλασσα της Νότιας Κίνας. Όλες αυτές οι εξελίξεις αυξάνουν τον κίνδυνο μιας ευρύτερης γενίκευσης του ιμπεριαλιστικού πολέμου.

Οξύνεται η βασική αντίθεση ανάμεσα στο κεφάλαιο και την εργασία, ενισχύεται η τάση για απόλυτη και σχετική εξθλίωση της εργατικής τάξης, αυξάνεται το ποσοστό της μόνιμης, μακροχρόνιας ανεργίας, αυξάνεται ο βαθμός εκμετάλλευσης της εργατικής τάξης και στις πιο αναπτυγμένες καπιταλιστικές οικονομίες, οξύνονται όλες οι κοινωνικές αντιθέσεις.

Η όξυνση των αντιθέσεων στην ΕΕ και την Ευρωζώνη ενισχύει τις αποσχιστικές τάσεις, οι οποίες με τη σειρά τους τροφοδοτούν τον αστικό «ευρωσκεπτικισμό». Πρόκειται για ένα ρεύμα εξίσου αντιδραστικό - αντιλαϊκό που στηρίζεται από λόμπι διεσκατομμυρίων, από φασιστικές δυνάμεις. Παρόλληλα, διεκρινούνται τα οφέλη υπέρ της Γερμανίας και κατά της Γαλλίας, της Ιταλίας και άλλων κρατών. Εκτιμάμε ότι στο μέλλον θα οξυνθούν τα προβλήματα συγχροής στην ΕΕ και θα επέλθουν αλλαγές στη δομή της, επομένως και στο αστικό πολιτικό σύστημα μέσα στην ΕΕ, στις χώρες της Ευρωζώνης.

Αν και παραμένει πρωταρχικό το εθνικό πεδίο της ταξικής πάλης, ταυτόχρονα ο συντονισμός της σε περιφερειακό και διεθνές επίπεδο έχει μεγάλη σημασία. Το κύριο πρόβλημα είναι ότι στο διεθνές πεδίο δεν παρατηρείται ανάταση του κομμουνιστικού κινήματος, που θα αποτελούσε πραγματικό φάρο ελπίδας. Αντίθετα, πολλά από τα λεγόμενα «κομμουνιστικά κόμματα» έχουν ενσωματωθεί στην καπιταλιστική διακυβέρνηση και επιλέγουν στρατηγικό ανάμεσα στις ιμπεριαλιστικές συμμαχίες.

Εν κατακλείδι, αν και ο παλιός κόσμος αργεπαιθεί, ο καινούργιος δεν μπορεί ακόμα να γεννηθεί.

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΚΑΙ ΣΤΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ - ΛΑΪΚΟ ΚΙΝΗΜΑ, ΣΤΟ ΦΟΝΤΟ ΤΩΝ ΕΞΕΛΙΞΕΩΝ

Υπό την επιρροή και του αρνητικού διεθνούς συσχετισμού, η συνεχής διάφησης οποιασδήποτε δυνατότητας φιλολαϊκής διαχείρισης της καπιταλιστικής κρίσης στην Ελλάδα, αν και συμπεραίνει τα πολιτικά μορφώματα, που προκρίνει κάθε φορά η αστική τάξη για να αναβραβεί το πολιτικό της προσωπικό, δεν οδηγεί και στην ευθύγραμμη επαναστατική αφύπνιση των μαζών. Αυτό, άλλωστε, δεν θα μπορούσε να συμβεί με αυτόν τον τρόπο. Το γεγονός ότι τα διάφορα λαϊκά ξεσπάσματα που γνωρίσαμε μέχρι σήμερα δεν αμφισβητούν συνολικά την αστική στρατηγική συμφιλίωσης - υποταγής της εργατικής τάξης και των λαϊκών στρωμάτων σ' ένα μίζερο μέλλον, δίνει τη δυνατότητα στο πολιτικό προσωπικό της αστικής τάξης να τα αξιοποιεί ως μέσο ανατροφοδότησης αυτής της συμφιλίωσης, ως βαλβίδες αποσυμπίεσης για την επίτευξη της σταδιακής προσαρμογής σε αυτήν.

Ωστόσο, η δυστοπία της αστικής τάξης, ενγώνιας και διεθνούς, να διαχειρίζεται προς το παρόν την υπαρκτή λαϊκή δυσσέρεα, δεν τη βγάζει ούτε μπορεί να τη βγάλει από τις πολιτικές - οικονομικές της αντιφάσεις. Οι δυνάμεις της παρακμής, της υποταγής και των κάθε είδους συμβιβασμών ανήκουν στον παλιό, στον καπιταλιστικό κόσμο, φανερόντως τα όρια της ταξικής εκμετάλλευσης και απανθρωπιάς του και υπογραμμίζοντας το ξεπεράσει των ιστορικών ορίων προσφοράς του στην ανθρωπότητα. Όλα αυτά αποτελούν από την πρόσφατη επιβεβαίωση του απάνθρωπου προσώπου του σύγχρονου καπιταλισμού και όχι κάποια παραβίαση των νομοτελιών του, της ουσιώδους του.

Η ραγδαία αύξηση της ανεργίας, οι ιμπεριαλιστικές συγχρούσεις, η μεγάλη αύξηση του κμματος των προσφύγων, η διάγκωση του ρατσισμού και η πολιτική ενίσχυση αντιδραστικών, ακόμα και φασιστικών, δυνάμεων, σε καμιά περίπτωση δεν μπορούν ούτε πρέπει να αποτελέσουν «οχήματα νοσταλγίας» για τον προ κρίσης δήθεν «καλό καπιταλισμό». Εδώ έγκειται ο ρόλος του Κομμουνιστικού Κινήματος, που σφείλει να στηρίξει στην αντικειμενικά υπάρχουσα καπιταλιστική κρίση και λαϊκή δυσσέρεα για να συμβάλει καθοριστικά στην εργατική - λαϊκή αφύπνιση, στη διαμόρφωση και προετοιμασία του υποκειμένου της τελικής και οριστικής επαναστατικής ανατροπής της αστικής εξουσίας.

Φυσικά, ούτε το ΚΚΕ, ούτε άλλα Κομμουνιστικά Κόμματα μπορούν να «δημιουργήσουν» επαναστατική κατάσταση. Όμως, μπορούν να οξύνουν μέτρωμα πόλης - να βοηθούν τα ρήγματα, να συγκεντρώνουν εργατικές - λαϊκές δυνάμεις σε γραμμή αμφισβήτησης του συστήματος. Να προβάλλουν την αναγκαιότητα και επικαιρότητα του σοσιαλισμού, κόντρα στις ξεπερασμένες ιστορικό απόψεις ότι μπορεί μια μεταβατική κυβέρνηση στο έδαφος του καπιταλισμού να ανοίξει το δρόμο για την επαναστατική ανατροπή, αλλά και τις αυταπάτες ότι μπορεί να υπάρξει μια μεταβατική ενδιάμεση εξουσία που θα στέκεται ανάμεσα στον καπιταλισμό και το σοσιαλισμό. Να μη συνηγορούμε στην υιοθέτηση ουτοπικών αιτημάτων που απογοητεύουν ακόμα και όσα εργατικά - λαϊκά στρώματα επιλέγουν - παροδικά έστω - το δρόμο του αγώνα, της αντίστασης. Να κρατάμε ψηλά τη σημαία της επαναστατικής ανατροπής, ακόμα και στις περιόδους πιεζομετρήσεων του εργατικού - λαϊκού κινήματος. Να βρισκόμαστε επικεφαλής των εστιών αντίστασης που δημιουργούνται καθημερινά, των ανατάσεων με ανατρεπτική διάθεση που αργά ή γρήγορα θα ξεσπάσουν κάτω από το βάρος των όλο και μεγαλύτερων λαϊκών δεινών.

Όλα αυτά ούτε αντιφάσκουν ούτε έρχονται σε αντίθεση με την πρωτοπόρα παρουσία του Κόμματος σε κάθε αγώνα της εργατικής τάξης και των λαϊκών στρωμάτων, όπως προαναγγέλλουν συχνά σοσιαλδημοκράτες και οπορτουνιστές κάθε είδους. Πρόκειται για μια προπαγάνδα, η οποία - εκτός των άλλων - στοχεύει στην αποτροπή της συμμετοχής των όποιων πολιτικά εργατικών - λαϊκών δυνάμεων στον ταξικό, κοινωνικό αγώνα, πολύ περισσότερο στην αποτροπή της πιο στενής επαφής τους, της συμπεριφοράς τους τελικά με τους κομμουνιστές.

Σε κάθε περίπτωση, οι κομμουνιστές οι κομμουνιστριές, είτε παρεμβαίνουν αυτοτελώς είτε μέσω μαζικών φορέων του εργατικού - λαϊκού κινήματος, δεν αποτελούν από μόνη τους συθρομητών λαϊκών αντιδράσεων και αντιστάσεων. Αντίθετα, αποτελούν εκείνη την πρωτοπόρα δύναμη που αντιλαμβάνεται την ανάγκη συνολικής ανατροπής της αστικής εξουσίας και επιδιώκει να κατευθυνεται η πάλη προς αυτόν το στόχο. Αυτή η πρωτοπόρα δράση συμβάλλει στην ενδυνάμωση των αγώνων, ακόμα και εκείνων που αναπτύσσονται για ορισμένα πολύ οξυμένα άμεσα αιτήματα. Οι δράσεις και πρωτοβουλίες, οι αγώνες και το κίνημα μαζικοποιούνται περισσότερο και αποκτούν πιο μόνιμα αντιμονοπωλικό - αντικαπιταλιστικό χαρακτηριστικά, όταν όλο και ευρύτερες μάζες κατανοούν ότι η ταξική πάλη δεν λήγει με μοιβαίως επιφειλέσι συμφωνίες και συμβιβασμούς των αντιμαχόμενων. Έχουν αποτελέσματα όταν συνδυάζονται η διασύνδεση κάθε επιμέρους ζητήματος με τις στρατηγικές επιλογές της καπιταλιστικής πολιτικής. Η άσκηση πίεσης από την πλευρά του κινήματος για μεταίωση αντιλαϊκών μέτρων ή για κάποια υποχώρηση εκ μέρους της κυβέρνησης εξαρτάται και από την οργάνωση, τη μαζικότητα, αλλά και την κατεύθυνση της πάλης του εργατικού - λαϊκού κινήματος.

Αυτό το συμπέρασμα βγαίνει από την καθημερινή πείρα. Όλο και περισσότεροι άνθρωποι ρωτούν «πού πάει η κατάσταση»; Όλο και συχνότερα εργατικές - λαϊκές δυνάμεις, με διαφορετικό βαθμό κοινωνικής και πολιτικής συνείδησης, αναζητούν «γενική λύση», γινόμενες συχνά και αντικείμενο εκμετάλλευσης από αστικά πολιτικά μορφώματα, από οπορτουνιστικό αναχώματα, ακόμα και από απλούς τσαρλατάνους που τα τελευταία χρόνια εμφανίζονται στο πολιτικό σκηνικό σαν διάττοντες αστέρες.

Σημαντική πείρα έχει κατακτήσει αυτά τα χρόνια. Οσοι αναζητούν άμεσες λύσεις εντός του συστήματος, μάλλον έφτασαν να «κνηνγωγήν την ουρά τους». Το «τι θα γίνει αύριο το πρωί;», ως κύριο πολιτικό ερώτημα που δεσποδίζει χρόνια τώρα, κόστισε ήδη μεγάλο σώμαμα κατακτήσεων, 3 μνημόνια και ετοιμοσία καουτσίου, πολλαπλάσιες απογοητεύσεις, τρεπτά αναμνήματα και μεγάλη συνολική οπισθοχώρηση. Η πολιτική πείρα δίνει ότι κανένας αγώνας δεν αποκτά ταξικό προανατολισμό, σταθερότητα και αντοχή όταν ο εργάτης ενστερνίζεται τις αστικές επιδιώξεις για «μεγαλύτερη ανταγωνιστικότητα». Κανένας εργάτης δεν γίνεται κύριος της μοίρας του αν δεν ξεφύγει από τη βαθιά ριζωμένη κοινοβουλευτική λογική της ανάθεσης της υπεράσπισης των

δικαιωμάτων του σε άλλους. Ακόμα και ένας αγώνας για τις υλικές υποδομές ενός σχολείου, ενός πάρκου, καταδικάζεται να εξαρχθεί αν οι μετέχοντες θεωρούν τον εαυτό τους συνυπεύθυνα για το «χρέη του αστικού κράτους». Κανένας αγώνας δεν θα μπορεί να φέρει το όποιο δυνατό θετικό αποτέλεσμα, αν οι ίδιοι οι εργαζόμενοι στέκουν με φόβο απέναντι στα διλήμματα που θέτει η κυβέρνηση, η αστική τάξη, εάν θεωρεί δικές του τις δυσκολίες σταθερής και απρόσκοπτης λειτουργίας της αστικής πολιτικής εξουσίας. Πολύ περισσότερο, κανένας εργάτης, φτωχός αγρότης, αυτοαπασχολούμενος δεν μπορεί να διαχωριστεί από τις μεγάλες ιμπεριαλιστικές αντιθέσεις και ανταγωνισμούς, από τους πλέμους και τις επεμβάσεις, από την καπιταλιστική εκμετάλλευση και βαρβαρότητα, όσο παραμένει δέσμιος του ονομαζόμενου δήθεν «καινού εθνικού συμφέροντος», που αποτελεί το κυρίαρχο ιδεολόγημα της εκμεταλλευτικής τάξης, για να κρατά σε ιδεολογική και πολιτική ομηρία τους εκμεταλλούμενους και καταπιεζόμενους της κοινωνίας.

Η αδυναμία ανάδειξης της εργατικής εξουσίας ως αντίπαλου δέους στην καπιταλιστική βαρβαρότητα αποτελεί τρωπήδα στο ξεδίπλωμα αγώνων. Αυτή επιτρέπει στους αστούς πολιτικούς να μπορούν ακόμα να διαχειρίζονται τη λαϊκή δυσσέρεα και να παρουσιάζουν στοιχειώδεις κατακτήσεις της εργατικής τάξης τον προηγούμενο αιώνα ως αδιανόητες, τη στιγμή που τα επιτεύγματα της επιστήμης και της τεχνολογίας επιτρέπουν και επιβάλλουν πολύ περισσότερα.

Όλο και συχνότερα, η αδυναμία διατύπωσης μιας θετικής υπεράσπισης του καπιταλισμού - δείγμα και αυτό της ολόπλευρης κρίσης του - καταλήγει στο ερώτημα: «Είναι καλά όσα προτείνετε, αλλά που εφαρμόζονται;». Ετσι, είτε μιλήσουμε για μισθούς, συντάξεις, Κοινωνική Ασφάλιση, αγροτικό εισόδημα, είτε μιλήσουμε για φορολόγηση, παροχές Παιδείας και Υγείας, για τον προανατολισμό της έρευνας, τις εφαρμογές της τεχνολογίας, τα δικαιώματα των νέων, των γυναικών και των μεταναστών, είτε μιλήσουμε για την καταστροφή του περιβάλλοντος, αυτό το ερώτημα επανέρχεται. Από την άλλη, κάθε διεκδίκηση, κάθε αγώνας καταλήγει αντικειμενικά από πολλούς δρόμους και γίνεται με χίλια νήματα με το ζήτημα της εξουσίας. Εντέλει, κάθε αγώνας παραμένει μετέωρος χωρίς την προάσπιση και προβολή της σοσιαλιστικής προοπτικής, ιδιαίτερα σε συνθήκες επιθετικού αντικομμουνισμού από το πολιτικό και επιστημονικό προσωπικό της άρχουσας τάξης, με στόχο την αμφισβήτηση της ανωτερότητας του σοσιαλισμού έναντι του καπιταλισμού.

100 χρόνια μετά την Οκτωβριανή Επανάσταση οφείλουμε να κρησφύδαμε ανοιχτό το δρόμο που χάραξε, αξίζει να δούμε γιατί αυτό άδρας μας τις δυνάμεις.

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΣΤΟ ΔΙΕΘΝΟΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟ ΚΑΙ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΚΑΙ Η ΔΡΑΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

Η ανασυγκρότηση και η ανάπτυξη του Διεθνούς Κομμουνιστικού Κινήματος αποτελεί μόνιμο, σταθερό καθήκον του Κόμματός μας. Πηγάδι από τον παγκόσμιο χαρακτήρα της ταξικής πάλης.

Η κατάσταση στο Διεθνές Κομμουνιστικό Κίνημα χειροτέρευσε μετά την αντεπανάσταση στην ΕΣΣΔ, στην Κεντρική και Ανατολική Ευρώπη, μετά την εδραίωση των καπιταλιστικών σχέσεων στην Κίνα και στη συνέχεια την ενίσχυση των καπιταλιστικών σχέσεων σε χώρες όπως το Βιετνάμ και η Κούβα, που για δεκαετίες επεδίωκαν τη σοσιαλιστική οικοδόμηση, στην ηττημένη Βέρβια και σε άλλες σοσιαλιστικές χώρες. Το κύριο της αντεπανάστασης δεν έχει ακόμα υποχωρήσει.

Κομμουνιστικά Κόμματα που βρίσκονται στην εξουσία ερμηνεύουν αυτήν την ενίσχυση των καπιταλιστικών σχέσεων ως «σοσιαλισμό με αγορά», απειπολύνοντας βασικές νομοτέλειες της σοσιαλιστικής - κομμουνιστικής οικοδόμησης. Υιοθετούν όλο το αναθεωρητικό και οπορτουνιστικό οπλοστάσιο που υπονοήτως σταδιακά στην ΕΣΣΔ τις σοσιαλιστικές σχέσεις, κάλυψε ιδεολογικά οικονομικές λειτουργίες υπεργροπιάς, δημιουργήσε προϋποθέσεις ατομικής αντί κοινωνικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής, οδηγήσε τελικά στην ανατροπή του σοσιαλισμού. Αρνούται βασικές αρχές της σοσιαλιστικής επανάστασης, όπως ότι η σοσιαλιστική βάση δεν μπορεί να δημιουργηθεί εάν δεν εξαλειφθεί η καπιταλιστική ιδιοκτησία στα μέσα παραγωγής, ότι ο καπιταλισμός και ο κομμουνισμός είναι τρόπον παραγωγής αντα-

1. ΕΙΣΗΓΗΣΗ ΤΗΣ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΤΟΥ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟΥ...

Μέσο: ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ

Ημ. Έκδοσης: . . . 31/03/2017 Ημ. Αποδελτίωσης: . . . 31/03/2017

Σελίδα: 17

γωνιστικό και αλληλοαποκλειόμενοι που δεν μπορούν ποτέ να συνυπάρχουν στο πλαίσιο μιας ενιαίας κοινωνίας, ενός ενιαίου κοινωνικοοικονομικού σχηματισμού. Αρνούνται ότι η σταδιακή υποχώρηση των σχέσεων κοινωνικής ιδιοκτησίας και του κεντρικού σχεδιασμού της παραγωγής και των υπηρεσιών προς όφελος της ατομικής - πολύ περισσότερο της καπιταλιστικής - ιδιοκτησίας, πολλαπλασιάζει την τάση κυριαρχίας - και εντέλει ολοκληρωτικής επιβολής - των καπιταλιστικών σχέσεων, αλλάζει το χαρακτήρα της εργασίας, των κομμάτων και των κυβερνήσεων, ανεξάρτητα από τους τίτλους και τους αυτοπροσδιορισμούς.

Σε βήματα ενίσχυσης των λεγόμενων «ελευθέρων οικονομικών ζωνών», της «αγοράς», έχει προχωρήσει και η Βόρεια Κορέα, όπου το Κόμμα Εργατών Κορέας εδώ και αρκετά χρόνια έχει απεμπολήσει τον μαρξισμό - λενινισμό, προβάλλει την ιδεαλιστική θεωρία «τσου τσε», μιλάει για «κιμλισουγκισμό - κιμγιονγκιλισμό», παραβιάζοντας κάθε έννοια σοσιαλιστικής δημοκρατίας, εργατικού λαϊκού ελέγχου, μέσα σ' ένα καθεστώς οικογενειοκρατίας.

Συνολικά, το Διεθνές Κομμουνιστικό Κίνημα βρίσκεται σε υποχώρηση, δυσκολεύεται να αντιστρέψει στην επίθεση του ταξικού αντιπάλου, η οποία γίνεται όχι μόνο με κατασταλτικά αλλά και με ιδεολογικά - πολιτικά μέσα. Σε πολλές περιπτώσεις, ο ταξικός αντίπαλος έχει καταφέρει να «αλώσει» από τα μέσα Κομμουνιστικά Κόμματα.

Η ορτορουνιστική επίδραση στο κομμουνιστικό κίνημα γίνεται συντονισμένα μέσω των δυνάμεων της σοσιαλδημοκρατίας - παλιές και νέες - και νέων ορτορουνιστικών κομμάτων, με ιδιαίτερο το ρόλο του «κέντρου» που έχουν συχρητήσει στην Ευρώπη, του λεγόμενου «Κόμματος Ευρωπαϊκής Αριστεράς» (ΚΕΑ). Τα Κομμουνιστικά Κόμματα που συμμετέχουν στο ΚΕΑ δρουν σαν «πολιορκητικός κρύος» της παραπέρα απώλειας κομμουνιστικών χαρακτηριστικών και άλλων Κομμουνιστικών Κομμάτων. Μέσα από μια σύνθετη και μακρά διαδικασία γίνονται βασανιστικά βήματα προς την κατεύθυνση ανασυγκρότησης Κομμουνιστικών Κομμάτων. Αυτά τα βήματα γίνονται εν μέσω ανηφόρων και δυσκολιών, εν μέσω αδυναμιών στην εξημερέωση του καθηκοντος της δουλειάς στην εργατική τάξη και στο συνδικαλιστικό της κίνημα.

Σ' αυτές τις συνθήκες, το Κόμμα μας πήρε σημαντικές πρωτοβουλίες για να συγκεντρωθούν κομμουνιστικές δυνάμεις από όλο τον κόσμο, να αναπτυχθεί κοινή δράση. Ως τέτοιες ξεχωρίζουν:

α. Η «Διεθνής Κομμουνιστική Επιθεώρηση» (ΔΚΕ): Σκοπός της είναι, μέσα από τη συζήτηση των διαφορετικών προσεγγίσεων, να γίνει προσπάθεια, ώστε να διαμορφωθούν ορισμένοι όροι που θα δώσουν ώθηση στην υπόθεση της κοινής στρατηγικής των Κομμουνιστικών Κομμάτων, μέσω της κυκλοφορίας του περιοδικού, αλλά προοπτικά και με άλλες μορφές, που εξημερέτουν το στόχο δημιουργίας ενός διακριτού πόλου των Κομμουνιστικών Κομμάτων, στη βάση της επαναστατικής κομμουνιστικής κοσμοθεωρίας, του μαρξισμού - λενινισμού.

β. Η συγκρότηση της «Ευρωπαϊκής Κομμουνιστικής Πρωτοβουλίας» (ΕΚΠ): Δημιουργήθηκε την 1η Οκτώβρη του 2013 ως μια νέα μορφή περιφερειακής συνεργασίας Κομμουνιστικών Κομμάτων, στην οποία συμμετέχουν 29 Κομμουνιστικά Κόμματα που διακηρύσσουν συγκεκριμένες ιδεολογικοπολιτικές αρχές, αναγνωρίζουν τον κομμουνιστικό χαρακτήρα της, την αντίθεσή της με τις ιμπεριαλιστικές ενώσεις, αλλά και με το ΚΕΑ.

γ. Οι Περιφερειακές Συναντήσεις Κομμουνιστικών και Εργατικών Κομμάτων: Στην περιοχή μας πραγματοποιούνται - με πρωτοβουλία του ΚΚΕ - 3 περιφερειακές συναντήσεις Κομ-

μουνιστικών και Εργατικών Κομμάτων. Πρόκειται για τις Ευρωπαϊκές Κομμουνιστικές Συναντήσεις, τις Συναντήσεις των Κομμουνιστικών Κομμάτων της Ανατολικής Μεσογείου, Ερυθράς και Περσικού Κόλπου και τις Συναντήσεις των Βαλκανικών Κομμουνιστικών Κομμάτων.

δ. Οι Διεθνείς Συναντήσεις των Κομμουνιστικών Κομμάτων, με προσπάθεια να διατηρηθούν τα κομμουνιστικά χαρακτηριστικά τους. Τα πάνω από 120 Κομμουνιστικά Κόμματα που κατά περίπτωση συμμετέχουν τις δύο τελευταίες δεκαετίες στις Διεθνείς Συναντήσεις των Κομμουνιστικών και Εργατικών Κομμάτων (ΔΣΚΕΚ) έχουν κοινό διαδικτυακό τόπο, το «solidnet», όπου μπορούν να δημοσιεύσουν ειδήσεις και ντοκουμέντα τους, ενώ ενσωματωμένο στο «solidnet» λειτουργεί και ένα σύστημα γρήγορης αμοιβαίας πληροφόρησης των Κομμουνιστικών Κομμάτων. Εκδίδεται σε ηλεκτρονική μορφή το «Ενημερωτικό Δελτίο» με τα υλικά των Συναντήσεων των Κομμουνιστικών Κομμάτων.

Συνολικά, το Διεθνές Κομμουνιστικό Κίνημα εξακολουθεί να αντιμετωπίζει σοβαρά ιδεολογικοπολιτικά προβλήματα. Όλα αυτά στέκουν εμπόδιο στην πορεία ανασυγκρότησής του. Απαιτείται να ενισχυθεί η συζήτηση για την κατανόηση και προώθηση των αναγκαίων προγραμματικών αλλαγών, να συσχετιστεί η τεκμηριωμένη διαπάλη με Κομμουνιστικά Κόμματα που άμεσα ή έμμεσα υιοθετούν «μεταρρυθμιστική» στρατηγική, να δυναμώσει η αντιπαράθεση με Κομμουνιστικά Κόμματα που ενοχοποιούν ως «σχεταριστική» τη στρατηγική η οποία αρνείται την ταξική συνεργασία, τον συμβιβασμό, την με οποιοδήποτε μορφή «σταδιοποίηση» της επαναστατικής στρατηγικής που κατευθύνεται στην επίλυση της αντίθεσης κεφαλαίου - εργασίας, στο σοσιαλισμό.

Η διαδικασία της επαναστατικής ανασυγκρότησης θα είναι αργόσυρτη, βασανιστική, εύλωτη σε παρεκκλίσεις, σε πωσιγυρίσματα και σε στροφές των εξελίξεων, όπως είναι ένας ιμπεριαλιστικός πόλεμος. Γι' αυτό έχει σήμερα μεγάλη σημασία η διαμόρφωση των όρων που θα οδηγήσουν στη δημιουργία γερών - κατά το δυνατόν - βάσεων, πάνω στις οποίες θα στηριχτεί η ανασυγκρότηση. Αντιμετωπίζουμε την πάλη για την ανασυγκρότηση του Διεθνούς Κομμουνιστικού Κινήματος ως καθοριστικής σημασίας καθήκον, ως συστατικό στοιχείο της ταξικής πάλης, το οποίο συνδέεται με την κατάσταση της ικανότητας των Κομμουνιστικών Κομμάτων να δυναμώσουν ολόπλευρα στη χώρα τους:

Πρώτον, ιδεολογικά - πολιτικά, ξεπερνώντας λαθεμένες θέσεις που κυριάρχησαν στο Διεθνές Κομμουνιστικό Κίνημα τις προηγούμενες δεκαετίες. Ιδιαίτερα πολύτιμη είναι σήμερα η αρνητική πείρα από τη συμμετοχή ή στήριξη Κομμουνιστικών Κομμάτων σε αστικές κυβερνήσεις, πρακτική η οποία συνεχίζεται και τον 21ο αιώνα, όπως στην περίπτωση

της ονομαζόμενης μπολσεβιανής επανάστασης - την εξέλιξη της οποίας το ΚΚΕ είχε προβλέψει με ακρίβεια - αλλά και σε άλλες περιπτώσεις.

Δεύτερον, οργανωτικά, ώστε να έχουν γερές βάσεις σε στρατηγικής σημασίας επιχειρήσεις και κλάδους, να παρεμβαίνουν αποφασιστικά στο εργατικό - λαϊκό κίνημα.

Το Κόμμα μας καλείται να δυναμώσει την αυτοτελή ιδεολογική - πολιτική του δράση, καθώς και τη συνεργασία του με άλλα Κομμουνιστικά Κόμματα και να κάνει πιο αποτελεσματική την προσπάθειά του ενάντια στις αστικές και ορτορουνιστικές αντιλήψεις και σε διεθνές επίπεδο. Στη βάση αυτή, παραμένει για το Κόμμα μας ο στόχος της συγκρότησης ενός μαρξιστικού - λενινιστικού πόλου στο Διεθνές Κομμουνιστικό Κίνημα. Το Κόμμα μας πρέπει να συνεχίσει την προσπάθεια, τόσο με τη ΔΚΕ, όσο και με την ΕΚΠ, να δουλέψει στην κατεύθυνση της σταθεροποίησής τους, της διεύρυνσής τους με νέες κομμουνιστικές δυνάμεις, αλλά και της αποδεδειμμένης δυνάμεως που στέκονται «τροχοπέδη», κάτω από την επίδραση της αστικής τάξης και του ορτορουνισμού, ακόμη και στην κατεύθυνση της ανασυγκρότησης αυτών των μορφών και αντικατάστασής τους με άλλες, εάν κριθεί αναγκαίο. Από τα βήματα που θα κάνουν και άλλα Κομμουνιστικά Κόμματα στην επεξεργασία και τη διαμόρφωση της επαναστατικής στρατηγικής τους - μέσω της άντλησης συμπερασμάτων από την Ιστορία και του ξεπεράσματος παλιών και λαθεμένων επεξεργασιών - καθώς και από τα σταθερά βήματά τους στην κομματική οικοδόμηση και στην απόκτηση και εμπέδωση των σχέσών τους με τμήματα της εργατικής τάξης και των λαϊκών στρωμάτων, θα εξαρτηθούν και οι παρρησάρες συγκεκριμένες μορφές που μπορεί να πάρει η διαμόρφωση ενός πιο συνεπούς μαρξιστικού - λενινιστικού πόλου κομμουνιστικών δυνάμεων. Το Κόμμα μας θα συμβάλει με κάθε πρόσφορο τρόπο, σε διμερές και πολυμερές επίπεδο, σε αυτήν την προσπάθεια.

Το ΚΚΕ διατηρεί σχετικές, συζητάει, ανταλλάσσει απόψεις και επιδιώκει κοινές δράσεις με δεκάδες Κομμουνιστικά και Εργατικά Κόμματα και θα εντείνει αυτήν την προσπάθεια και το επόμενο διάστημα, ανεξάρτητα από το επίπεδο συμφωνίας ή διαφωνίας σ' επιμέρους και συνολικότερα ζητήματα.

Οπωσδήποτε εκφράζουμε και θα συνεχίσουμε να εκφράζουμε την αλληλεγγύη μας στα δίκαια αιτήματα και την πάλη όλων των λαών.

Θα συνεχίσουμε να υπερασπιζόμαστε το δικαίωμα του λαού της Κούβας ενάντια στο εμπόργκο των ΗΠΑ, ενάντια στην «κοινή θέση» της ΕΕ, θα υπερασπιζόμαστε και θα κρατάμε ζωντανή στη μνήμη του λαού μας τις επαναστατικές παρακαταθήκες της κουβανέζικης επανάστασης και όλα όσα πρόσφερε στο διεθνές κίνημα.

Τμήμα τους αγώνες του λαού του Βιετνάμ που έδιωξε Ιάπωνες, Γάλλους και Αμερικανούς αποικιοκράτες και ιμπεριαλιστές από τη χώρα του και μήκτε τότε στη διαδικασία οικοδόμησής του σοσιαλισμού, ενώ σήμερα βρίσκεται αντιμετώπιση με νέες μεγάλες προκλήσεις.

Συνολικά, υπερασπιζόμαστε την πάλη κάθε λαού ενάντια στις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και πολέμους, για τη φιλία και αλληλεγγύη των λαών. Δίνουμε τον καλύτερο εαυτό μας στο πλαίσιο του διεθνούς μαζικού κινήματος για την πρωτοπόρα δράση στην ΠΣΟ, στο ΠΣΕ, στην ΠΔΟΓ, στην ΠΟΔΝ.

Ιδιαίτερα, θέλουμε να εκφράσουμε την αλληλεγγύη μας στο λαό της Παλαιστίνης, που υποφέρει από την ισραηλινή κατοχή και στρατιωτική επιθετικότητα.

Το ΚΚΕ εκφράζει διαχρονικά την αλληλεγγύη του στον κυπριακό λαό ενάντια στην τουρκική εισβολή - κατοχή και σε κάθε είδους διχοτομική «λύση». Το Κόμμα μας παλεύει για Κύπρο ενιαία, για ένα και όχι δύο κράτη, με μία κυριαρχία, μία ιθαγένεια, μία διεθνή προσωπικότητα, για κοινή πατρίδα Ελληνοκυπρίων και Τουρκοκυπρίων, χωρίς κατοχή και άλλα ξένα στρατεύματα, χωρίς ξένες βάσεις, εγ-

18

ΕΙΣΗΓΗΣΗ ΤΗΣ ΚΕ ΤΟΥ ΚΚΕ ΣΤΟ 20^ο ΣΥΝΕΔΡΙΟ

γυητές και «προστάτες».

Η ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΗ ΔΙΑΠΛΗΛΗ ΓΙΑ ΤΟΝ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΙΚΟ ΠΟΛΕΜΟ

Αυτό που πρέπει να μας απασχολήσει είναι πώς κατανοεί-ται η εκτίμηση ότι σήμερα αυξάνεται ο κίνδυνος για ένα γε-νικευμένο ιμπεριαλιστικό πόλεμο. Χαρακτηριστικό παράδειγ-μα των τελευταίων χρόνων είναι ο ιμπεριαλιστικός πόλεμος που μαινεται στην περιοχή μας.

Πρέπει να μας απασχολήσει πιο ουσιαστικά το εξής ζήτη-μα: Από τη μία, πολλοί άνθρωποι υπερασπίζονται σήμερα ει-λικρινά το σταμάτημα του πολέμου και την επικράτηση πα-ντού της ειρήνης, ενώ παραδέχονται και ότι «οι πόλεμοι γί-νονται για τα πετρέλαια, τις άλλες πρώτες ύλες και τα εμπο-ρεύματα». Από την άλλη όμως, την ίδια στιγμή, υιοθετούν απόψεις που αναδεικνύουν ότι δεν βρίσκονται σε ουσιαστι-κή συμφωνία με τις θέσεις μας πάνω στο ζήτημα. Ενδεικτι-κά αναφέρουμε: Δεν κρατάνε αρνητική στάση απέναντι στα ΝΑΤΟϊκά πλοία που εγκαταστάθηκαν μόνιμα στο Αιγαίο, βλέ-πουν το ΝΑΤΟ ως «προστάτη δύναμη», αντιλαμβάνονται το τέλος του πολέμου σε συνδυασμό με την καταστροφή μόνο του ISIS και των τρομοκρατών τζιχαντιστών, δεν συγκατα-λέγουν την ΕΕ στους βασικούς συντελεστές του πολέμου, δεν θεωρούν ότι η Ελλάδα συμμετέχει στον πόλεμο, παρότι έχει δώσει «γην και ύδωρ». Ακόμα, επιδρούν ιδεολογήματα όπως ότι οι πόλεμοι γίνονται από «τρελούς και αιμοβόρους» ή ότι «ο πόλεμος είναι στο DNA του ανθρώπου». Πρόκειται για απόψεις που αποκρύβουν τις ιστορικές συνθήκες και την κοινωνική βάση κάθε πολέμου, ενώ παράλληλα διαστρεβλώ-νουν την ιστορική εμπειρία.

Η αστική τάξη ασκεί την ιδεολογική - πολιτική της χειρα-γώγηση μέσα απ' όλες τις λειτουργίες του κράτους της, την Εκπαίδευση, τα ΜΜΕ, το Διαδίκτυο, αλλά και άμεσα από την παρεμβάση της καπιταλιστικής εργοδοσίας. Παρά τις αντι-φάσεις στην άσκηση της εκάστοτε κυβερνητικής πολιτικής, η οικονομική κυριαρχία και πολιτική εξουσία της αστικής τά-ξης εκφράζεται με το να στοίχιζε την εργατική τάξη κάτω α-πό τη σημαία των δικών της συμφερόντων. Για να αποκλυ-φθεί αυτή η προσπάθεια στοίχισης και στην περίπτωση του πολέμου, χρειάζεται εξήγηση όταν ακούγονται, π.χ. «φιλε-ρρηνικές» απόψεις από οστούς. Οι εργάτες σωστά νιώθουν τον αποπροσανατολισμό όταν γίνονται «κρέας στα κανόνια των ι-μπεριαλιστών» τα ταξικά τους αδέρφια, όμως δεν συμβαίνει πάντα το ίδιο με τους αστούς, αλλά και τους μικροαστούς. Οι καπιταλιστές όταν εορκίζονται στον πόλεμο το κάνουν πρώ-τα και κύρια επειδή νιώθουν τρομό μήπως απειληθεί ή στα-ματήσει η απρόσκοπτη κερδοφορία τους. Και η ίδια η κερ-δοφορία τους, άλλωστε, δεν αποτελεί θεϊκό δικαίωμά τους, αλλά βασίζεται στον «εσωτερικό» πόλεμο που κάνει η ίδια αστική τάξη, το ίδιο κράτος που βοηθάει και ρίχνει τις βόμ-βες ανά την υφήλιο.

Παράλληλα, ύπουλη και δηλητηριώδη δουλειά κάνουν και όλες οι οροποινιστικές και ρεφορμιστικές θεωρίες, είτε αυ-τές εκφράζονται μέσα από τα διάφορα κόμματα είτε αναπα-ρόντονα από άλλους διαύλους. Χαρακτηριστική είναι η α-ντιδραστική στην εκλογή του Τραμπ ως Προέδρου των ΗΠΑ. Κάνουν διαδηλώσεις ενάντια στον «απρόβλεπτο και επικίν-δυνο» πλανητάρχη, αποκρίβοντας ότι η μήτρα των πολέ-μων δεν έχει να κάνει με πρόσωπα, αλλά με την ίδια τη φύ-ση του καπιταλισμού. Μήπως οι ΗΠΑ με Πρόεδρο τον «καλό» Ομπάμα ή παλιότερα με τον Κλίντον δεν έσπειραν το θάνα-το; Αντίστοιχα, αστικές κραυγές εξίσουσαν θύτες και θύμα-το στους πολέμους της Γιουγκοσλαβίας, του Ιράκ, του Αφ-γανιστάν. Το ίδιο κάνουν και οι «πασιφιστικές» φωνές που είναι ενάντια σε κάθε μορφή πολέμου, δίχως να αναγνωρί-ζουν ποιας πολιτικής αποτελεί αυτός ο συγχύσιμος. Δεν μπορεί να μπει στον ίδιο τοουβάλι ο Μεγάλος Πατριωτικός Πόλε-μος της ΕΣΣΔ, που είχε σκοπό την προστασία του εργατικού κράτους από τον ληστροικό - ιμπεριαλιστικό πόλεμο που έ-καναν Γερμανία, ΗΠΑ, Μεγάλη Βρετανία, Γαλλία κ.λπ. στον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο (κι ας ήταν οι ΗΠΑ - Βρετανία στρα-τιωτική σύμμαχοι της ΕΣΣΔ για κάποιο διάστημα). Πολιτικές δυνάμεις με ρίζες στο εργατικό κίνημα, που υιοθέτησαν «υ-περταξική» προσέγγιση του πολέμου στο όνομα του «εθνι-κού συμφέροντος», εξελίχθηκαν όχι απλά σε οροποινιστι-κές, αλλά πρόδωσαν, αιματοκύλισαν την εργατική τάξη στο όνομα της «εθνικής ενότητας», της «πρόσπισης της (κα-πιταλιστικής) πατρίδας».

Σύντροφοι και συντρόφισσες, Με προσοχή παρακολουθούμε τις διεθνείς εξελίξεις, ιδιαι-τερα μετά την αλλαγή Προέδρου στις ΗΠΑ. Αναμφίβολα, η εκλογή Τραμπ αποτελεί έκφραση αντιθέσεων, υπηρέτησης συμφερόντων διαφορετικών τμημάτων του αμερικανικού κε-φραλαίου. Φαίνεται ως βάσιμη η εκτίμηση ότι οι ΗΠΑ θα επι-διώξουν να εμποδίσουν την εμφάνιση της συμμαχίας Ρω-σίας - Κίνας, προκειμένου να απομονώσουν την Κίνα, η ο-ποία αποτελεί τον βασικό τους ανταγωνιστή. Παράλληλα, ε-ντείνεται και ο ανταγωνισμός για τον έλεγχο της Νότιας και Ανατολικής Θάλασσας της Κίνας, όπου εμπλέκονται και άλ-λα καπιταλιστικά κράτη της περιοχής, όπως η Ιαπωνία, αλλά και οι Φιλιππίνες, το Βιετνάμ κ.ά.

Το ζήτημα του ιμπεριαλιστικού πολέμου και της συμμε-τοχής της χώρας μας σε αυτόν, αντικειμενικά, προκαλεί ανη-συχίες, φόβους, ανασφάλεια. Ανοίγοντας τα ζητήματα αυ-τά, επιδιώκουμε να δημιουργήσουμε θεωράκια, σταδάλωμα, να προετοιμάσουμε ιδεολογικά - πολιτικά δυνάμεις και όχι να τις οδηγούμε σε παραλυσία και αδυναμία παρέμβασης. Αυτή η τελευταία περίπτωση έχει εξίσου αρνητικό αποτέλε-σμα με την περίπτωση που δεν υπάρχει καμία πρόβλεψη, ά-ρα καμία προετοιμασία και ετοιμότητα, με συνέπεια να κυρι-ορχει η λογική «βλέποντας και κάνοντας», όπως στους τυ-χοδιώκτες, στους οροποινιστές.

Το ερώτημα «τι εκτίμηση έχουμε; Οδεύουμε προς ένα γε-νικευμένο ιμπεριαλιστικό πόλεμο ή όχι;» δεν μπορεί να απα-ντηθεί απλοϊκά. Το σίγουρο είναι ότι θα συνεχιστούν οι το-πικές και περιφερειακές συγκρούσεις, ως έκφραση και απο-τέλεσμα των οξυμένων ενδοιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών και αντιθέσεων, με πιθανά θέατρα των πολεμικών επιχειρήσε-ων τη Μέση Ανατολή, το Αιγαίο, τη Βόρεια Αφρική, τη Μαύ-ρη Θάλασσα, την Ουκρανία, τη Βαλτική, την Αρκτική και τη Θάλασσα της Νότιας Κίνας.

Ο πόλεμος είναι η συνέχεια της πολιτικής με άλλα - στρα-τιωτικά κυρίως - μέσα. Είναι η συνέχιση της εκμεταλλευτι-κής πολιτικής που ασκείται σε περίοδο «σχετικής ειρήνης» και συνεπάγεται την ανεπιρνευτή ταξική πάλη ανάμεσα στις δύο τάξεις, τόσο σε εθνικό όσο και σε διεθνές επίπεδο. Σε πε-ρίοδο πολέμου επιδιώκεται με στρατιωτικά μέσα αυτό που ε-πιδιώκεται με άλλα (πολιτικά, διπλωματικά, οικονομικά κ.λπ.) μέσα σε περίοδο σχετικής ειρήνης: Η κατάκτηση αγορών και αφαιρών επιρροής, ο έλεγχος πλουτοπαραγωγικών πηγών, η προνομαχία - έναντι άλλων καπιταλιστικών κρατών ή διάφο-ρων συμμαχιών τους - εκμετάλλευση της εργατικής δύναμης.

Ειδικά για την περιοχή μας, μια απασχολεί δικαιολογημέ-να μια πιθανή σύγκρουση και δέμηση της κατάσταση ανά-μεσα στην Ελλάδα και την Τουρκία, αλλά και οι εξελίξεις στο Κυπριακό.

Φυσικά, δεν ταυτίζουμε ένα τουρκοελληνικό επεισόδιο πο-λεμικής σύγκρουσης μ' έναν πιο γενικευμένο ιμπεριαλιστικό πόλεμο. Όμως τα συνεχή θερμά επεισόδια μπορεί να οδηγή-σουν σε μεγαλύτερη δέμηση, να πυροδοτήσουν την εμπλο-κή και άλλων βαλκανικών κρατών, όπως της Αλβανίας, της ΠΓΔΜ κ.λπ., να οδηγήσουν ακόμα και σε μια πιο γενικευμέ-νη πολεμική αντιπαράθεση στο Αιγαίο, στη Θράκη, γενικά στο βόρεια σύνορα της χώρας.

Οι παρακάτω εξελίξεις αποτελούν στοιχεία μεγαλύτερης εμπλοκής και συμμετοχής της αστικής τάξης της Ελλάδας σε ιμπεριαλιστικούς πολέμους και επεμβάσεις ακόμα και στη γεγονιά μας: Η ίδια η συμμετοχή της Ελλάδας σε ιμπεριαλι-στικές συμμαχίες όπως το ΝΑΤΟ, η Κοινή Πολιτική Ασφάλει-ας και Αμυνας της ΕΕ, οι συνεχιζόμενες αποστολές στρατιω-τικών δυνάμεων εκτός συνόρων (όπως στο Κοσσυφοπέδιο, στο Αφγανιστάν, στο Ιράκ, στην Κεντροαφρικανική Δημο-κρατία και αλλού), οι συνεχείς και εντεινόμενοι στρατιωτι-κοί πολεμικοί εξοπλισμοί που δεν υπαγορεύονται από τις α-νάγκες άμυνας και υπεράσπισης των κυριαρχικών δικαιωμά-των αλλά από τους σχεδιασμούς και τις αποφάσεις του ΝΑ-ΤΟ, η χρησιμοποίηση των αμερικανοΝΑΤΟϊκών βάσεων και στρατηγικών ως ορμητήριο για τους ιμπεριαλιστικούς σχε-διασμούς, η περιβόητη «γεωστρατηγική αναβάθμιση» της Ε-λλάδας που ευθέως παραπέμει και οδηγεί σε συμμετοχή σε πολέμους και επιχειρήσεις για τη μοιρασία της Λέας των αγο-ρών, η συμμετοχή σε κοινές στρατιωτικές ασκήσεις με κρά-τη - δολοφόρους των λαών και άλλα σχετικά.

Στο Πρόγραμμά μας προσδιορίζουμε τη γραμμή πάλης με συγκεκριμένο τρόπο: «Σε περίπτωση πολεμικής εμπλοκής της Ελλάδας, είτε σε αμυντικό είτε σε επιθετικό πόλεμο, το Κόμμα πρέπει να ηγηθεί της αυτοτελούς οργάνωσης της ερ-

γατικής - λαϊκής πάλης, με όλες τις μορφές, ώστε να οδηγή-σει σε ολοκληρωτική ήττα της αστικής τάξης, εγκώριας και ξένης ως εισβολέα, εμπρακτα να συνδεθεί με την κατάκτη-ση της εξουσίας. Με την πρωτοβουλία και καθοδήγηση του Κόμματος να συγκροτηθεί εργατικό λαϊκό μέτωπο με όλες τις μορφές δράσης. Με σύνθημα: ο λαός να δώσει την ελευ-θερία και τη διεξοδο από το καπιταλιστικό σύστημα που, ό-σο κυριαρχεί, φέρνει τον πόλεμο και την ειρήνη με το πιστό-λι στον κρσάτορα».

Είναι καθήκον της πρωτοπόρας, του ΚΚΕ, συνεχώς να προ-σαρμόζει, να εξειδικεύει, να κλιμακώνει τα συνθήματα πάλης, χωρίς να χάνει το κύριο, που είναι ο χαρακτήρας του πολέ-μου, ο οποίος είναι ιμπεριαλιστικός και από τις δύο πλευρές, ασχέτως ποιος είναι πρώτος επιτιθέμενος.

Θέτουμε με προτεραιότητα:

- Από τη μία, τη διαφώτιση του λαού για τους κινδύνους πο-λέμου, για τους υπαίτιους, για την ανάγκη πολιτικής καταδί-κης τους και, από την άλλη, την πάλη για την απορπή κά-θε προσπάθειας αλλαγής συνόρων: Δεν έχει καμία δουλειά ξένος στρατός πάνω σε ελληνικό έδαφος, όπως δεν έχει κα-μία δουλειά και ο ελληνικός στρατός πάνω σε έδαφος άλλης χώρας. Ελληνες και ξένοι φαντάρη δεν έχουν να χωρίσουν τίποτα, δεν θα γίνουν κρέας στα κανόνια των ιμπεριαλιστών για συμφέροντα ξένα προς τα δικά τους.
- Την ανάδειξη της ανάγκης να μην έχει ο λαός καμία εμπι-στοσύνη στην αστική κυβέρνηση - ανεξαρτήτως ποια συγκε-κρμένη κυβέρνηση βρίσκεται κάθε φορά στην καρέκλα της εξουσίας - γιατί δεν εκφράζει τα συμφέροντα της εργατικής τάξης, του λαού: Η πολιτική της αστικής κυβέρνησης σε πε-ρίπτωση πολεμικής εμπλοκής είναι συνέχεια της γενικότε-ρης αστικής πολιτικής, η οποία μοτάνει συνεχώς το λαό σε όλες τις συνθήκες, είτε βρισκόμαστε σε συνθήκες καπιταλι-στικής ανάκαμψης είτε σε συνθήκες καπιταλιστικής κρίσης.
- Την ανάδειξη του γεγονότος ότι η «εθνική ενότητα», που θα προπαγανδίζει η αστική κυβέρνηση σε περίπτωση πολέ-μου, θα είναι μόνο για να αποκοιμίσει τον ελληνικό λαό: Δεν μπορεί - ούτε μπορούσε ποτέ - να υπάρξει εθνική ενότητα α-νάμεσα στην αστική και την εργατική τάξη, ακόμα περισσό-τερο σήμερα, μέσα στις λυκοσυμμαχίες των ιμπεριαλιστών. Εξω το ΝΑΤΟ από το Αιγαίο. Να κλείσουν και να φύγουν όλες οι βάσεις του θανάτου. Αποδέχουμε από ΝΑΤΟ και ΕΕ. Οι ε-ξελίξεις απαιτούν ένταση της πάλης ενάντια στους ιμπεριαλι-στικούς πολέμους και τις επεμβάσεις, με πλατύ άνοιγμα των Κομμουνιστικών και ΚΝΙπτικών Οργανώσεων, αλλά και των εργα-τικών συνδικάτων, του εργατικού - λαϊκού κινήματος γενικώ-τερα, ανάπτυξη της δράσης της ΕΕΔΥΕ, ιδιαίτερα σε περιοχές με στρατιωτικές βάσεις και στρατηγεία στην υπηρεσία του ΝΑΤΟ και της Κοινής Πολιτικής Ασφάλειας και Αμυνας της ΕΕ.
- Την ανάδειξη της ανάγκης να οργανωθεί ο αγώνας, η α-ντίσταση και αντιπέωση της εργατικής τάξης, των άλλων λαϊκών στρωμάτων, της κοινωνικής συμμαχίας τους, για να μπει τέρμα στην αλλαγή συνόρων, σε πιθανή εισβολή - κα-τοχή, σε συμμετοχή σε πολέμους εκτός των συνόρων μας, στις κυβερνήσεις της αστικής τάξης που προετοιμάσαν το έ-δαφος με την αστική τάξη άλλων κρατών στο πλαίσιο του ΝΑΤΟ και οδήγησαν στο σφαγείο τα παιδιά του λαού μας. Να διεκδικήσει και να κατακτήσει τελικά την εξουσία ο ίδιος ο λαός, και εδώ και στις γειτονικές χώρες, για να ζήσει ειρηνι-κά και με λαϊκή ευμηνία.

Οι εξελίξεις φέρνουν καθημερινά και νέα δεδομένα, μα-ζί με αυτά και «νέα» ή «αναπαλαιωμένα» ιδεολογήματα, α-πένονοι στα οποία το Κόμμα πρέπει να έχει ισχυρό μέτωπο. Το Κόμμα πρέπει να αποκτά σε όλο και μεγαλύτερο βαθμό την ικανότητα να δημιουργεί ταξικά αντανακλαστικά, να δι-αμορφώνει κριτήριο και εφόδια μπροστά στις νέες καμπές που θα έρθουν. Η ικανότητα ταξικής προσέγγισης των κοι-νωνικών φαινομένων, διαλεκτικής - υλιστικής αντίληψης, πρώτα απ' όλα από τους κομμουνιστές, αφορά όλα τα ζήτη-ματα, όχι μόνο τον ιμπεριαλιστικό πόλεμο. Η ιδεολογική πα-ρέμβαση κάθε μέλους του Κόμματος έχει ενιαία κατεύθυνση και στοχεύει στην κατάκτηση της υπεροχής δυνάμεων στο αποφασιστικό σημείο και στην αποφασιστική στιγμή. Αυτή η παρέμβαση πρέπει να βοηθάει στην κατανόηση του βασι-κού ζητήματος: Ο ιμπεριαλισμός δεν είναι ανίκητος, οι λαοί θα βγουν τελικά νικητές. Η κοινωνική εξέλιξη δεν σταματά-ει, άσχετα αν τώρα όλα μοιάζουν μούρα. Η εποχή μας είναι εποχή ανάκαμψης του επαναστατικού εργατικού κινήματος, εποχή των μεγάλων κοινωνικών επαναστάσεων. Ο πάγος έχει σπάσει και ο δρόμος έχει χαραχτεί. Τα γεγονότα του Οχτώ-

βρη του 1917, που ακόμα στοιχειώνουν τους αστούς, φωτίζουν το δρόμο της ελληνικής και της διεθνούς εργατικής τάξης, φωτίζουν το δρόμο των λαών.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΙΘΑΝΟΤΗΤΑ ΞΕΟΔΟΥ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ ΑΠΟ ΕΥΡΩΖΩΝΗ - ΕΕ ΚΑΙ ΤΗ ΘΕΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

Πρόσφατα αναζωογονήθηκε η πολιτική συζήτηση, όπως το 2015, για το ενδεχόμενο εξόδου της Ελλάδας από το ευρώ. Αυτό γίνεται παρά το γεγονός ότι η ελληνική κυβέρνηση είχε ήδη καταθέσει στους ΕΕ - ΕΚΤ - ΔΝΤ ένα σκληρό πακέτο αντιλαϊκών μέτρων για το προχώρημα της διαδικασίας αξιολόγησης. Κατά διαστήματα, τις διαγραφές αποσυστήριωσης της Ευρωζώνης, γενικότερα της ΕΕ, δεν τις αμφισβητεί ούτε ο ΣΕΒ. Αλλιώς, και μέσα στους κόλπους της Ευρωζώνης, ακόμα και της ίδιας της Γερμανίας, υπάρχουν διαφορικές αντιλήψεις για την πορεία της ΕΕ και της Ευρωζώνης, για το ζήτημα της εμβάθυνσής της, για την έκταση και τα μέσα αυτής της εμβάθυνσης. Όλες αυτές οι εξελίξεις αντανακλούν το γεγονός ότι η καπιταλιστική ανάπτυξη και οι διακρατικές ιμπεριαλιστικές ενώσεις, όπως η ΕΕ, κατατρώγονται από αντιφάσεις στο πλαίσιο του παγκόσμιου καπιταλιστικού ανταγωνισμού. Αυτό το γεγονός επιβεβαιώνεται και από τα πρόσφατα 5 συνέδρια Γιούνκερ για το μέλλον της ΕΕ, που αφορούν και το μέλλον της Ευρωζώνης.

Όταν όλα τα αστικά κόμματα και ο πρόγονος του ΣΥΡΙΖΑ, ο ΣΥΝ, θριαμβολογούσαν το 1992 για τη Συνθήκη του Μάαστριχτ και το 2001 (επί Σημίτη) για την Οικονομική και Νομισματική Ένωση της Ευρώπης, το ΚΚΕ προειδοποιούσε ότι δεν θα επερχόταν μακροπρόθεσμα σύγκλιση του βιοτικού επιπέδου του λαού της Ελλάδας με το βιοτικό επίπεδο των πιο ισχυρών οικονομιών της ΕΕ και της Ευρωζώνης. Τελικά, υποχώρησε σημαντικά το βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων ακόμα και στα πιο ισχυρά κράτη της ΕΕ και της Ευρωζώνης, ενώ πολύ πιο δραματική ήταν αυτή η υποχώρηση στην περίπτωση της Ελλάδας. Το ΚΚΕ είχε προειδοποιήσει ότι οι ωφελημένοι θα είναι τελικά οι πιο ισχυροί καπιταλιστές, ότι η συνοχή της Ευρωζώνης δεν ήταν τόσο μεγάλη όσο την παρουσίαζαν, ότι γρήγορα θα οξύνονταν η ανισομετρία και οι αντιθέσεις μεταξύ των κρατών - μελών της.

Η διαχείριση της οικονομικής κρίσης στην Ελλάδα μετά το 2008 ενόχισε την τάση διαμόρφωσης ΕΕ πολλών ταχυτήτων, έδωσε ώθηση στις αστικές πολιτικές δυνάμεις που θέλουν μια Ευρωζώνη που θα περιλαμβάνει το πιο ισχυρό οικονομικά κράτη. Στην Ελλάδα τροφωδότησε την εμφάνιση πολιτικών ομάδων που τάσσονται υπέρ της επιστροφής σε εθνικό νόμισμα και μάλιστα εμφανίζουν αυτήν την επιστροφή ως απαρχή σωτηρίας του λαού και ως κρίκο ανατροπής

του συστήματος.

Στο ζήτημα της παραμονής ή μη - και με ποιους όρους - της Ελλάδας στην Ευρωζώνη, εκφράστηκαν ενδοιμπεριαλιστικές αντιθέσεις σε εσωτερικό της Ευρωζώνης, ανάμεσα σε αυτήν και σε άλλα ιμπεριαλιστικά κέντρα, ανάμεσα σε ΗΠΑ και Γερμανία. Σε αυτό το ζήτημα παρενέβησαν και οι ΗΠΑ, με βασική επιδίωξη τον περιορισμό της ηγεμονίας της Γερμανίας στην Ευρώπη. Η παρέμβαση των ΗΠΑ αξιοποιήθηκε και από τμήματα του κεφαλαίου στην Ελλάδα, στα οποία στηρίχτηκε ο ΣΥΡΙΖΑ για την ανάδειξή του σε κυβερνητικό κόμμα.

Ο ΣΥΡΙΖΑ ευθύνεται ως κόμμα όχι μόνο για την αντιλαϊκή πολιτική της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ - ΑΝΕΛ, αλλά και γιατί συνειδητά αποπροσανατόλισε, χειραγώγησε και ακινητοποίησε το λαό. Αυτό το έκανε προβάλλοντας τη λογική ότι η εκλογική του νίκη θα συνέβαλλε στην αλλαγή του συστήματός στη Ευρωζώνη και αυτό θα του έδινε τη δυνατότητα να εξασφαλίσει τη διαχείριση του δημόσιου χρέους με ταυτόχρονη δήθεν υπεράσπιση του λαϊκού εισοδήματος. Γι' αυτή την απιστηλή προσδοκία ευθύνονται και οι δυνάμεις που αποσχίστηκαν από τον ΣΥΡΙΖΑ μετά το φέσκο του Ιουλίου του 2015, όπως η ΛΑΕ και η ΠΛΕΥΣΗ.

Το κρίσιμο ζήτημα για τον ελληνικό λαό και το κίνημά του, όπως και για κάθε λαό άλλωστε, είναι η δικαιολογημένη δυσαρέσκεια ενάντια στην ΕΕ να μην παγιδευτεί στους στόχους του κεφαλαίου, στη ρητορική των δυνάμεων που, αν και μιλάνε ενάντια στα μνημόνια και στο ευρώ, συμπλέουν αντικειμενικά με τους σχεδιασμούς τμημάτων του εγχώριου και ξένου κεφαλαίου.

Δεν υπάρχει αδιέξοδο. Ο ελληνικός λαός μπορεί και πρέπει να επιλέξει ο ίδιος - με τη θέληση και τη δράση του - την έξοδο από την ΕΕ, να βάλει αυτόν το στόχο στην προμετωπίδα των συνημάτων του, να οργανώσει την πάλη του με τέτοιο τρόπο ώστε να διεκδικήσει ταυτόχρονα τα «κλειδιά» της οικονομίας και το πέρασμα της εξουσίας στα δικά του χέρια. Αυτό αποτελεί πραγματική εναλλακτική λύση προς όφελος του λαού και αξίζει κάθε θυσία, ενώ η πρόταση των αλτνερ, γενικών «αντι-ευρώ» δυνάμεων ανασαρράγει την ίδια αντιλαϊκή πολιτική.

Από τη μετάβαση, είτε σ' ένα «διπλό νόμισμα» (ένα για την εσωτερική συγκοφία και ένα για τις διεθνείς συναλλαγές) και - στη συνέχεια - σ' ένα αμιγώς εθνικό νόμισμα, είτε στη σύνδεση με οποιοδήποτε μορφή με νόμισμα άλλης ισχυρής καπιταλιστικής δύναμης, μεγάλος χαμένος θα είναι και πάλι ο λαός, κάτι που ισχυρίστηκαν και στην περίπτωση της υπογραφής μιας νέας δανειακής συμφωνίας - μνημονίου με σκληρά αντιλαϊκά μέτρα. Στην περίπτωση αλλαγής νομίσματος, το λαϊκό εισόδημα θα εξανεμιστεί μέσω της υποτίμησης του νέου νομίσματος, της αισχρκερδεσίας, της ραγδαίας πτώσης της αγοραστικής δύναμης, καθώς και μέσω της μεγάλης ατινάμισης των εισαγόμενων εμπορευμάτων στα οποία στη-

ρίζεται όχι μόνο η κατανάλωση αλλά και η βιομηχανία. Επίσης, θα χτυπηθεί κι ένα μεγάλο μέρος αυτοαπασχολούμενων, φτωχών αγροτών, δανειοληπτών.

Το μεγάλο κεφάλαιο είναι αυτό που θα βγει και σε αυτήν την περίπτωση κερδισμένο. Η ελληνική αστική τάξη και ιδιαίτερα τα μονοπώλια, παρά το γεγονός ότι στην πλειοψηφία τους δεν επιθυμούν την έξοδο από την Ευρωζώνη, έχουν τη δυνατότητα να προσαρμοστούν, μετακινώντας κεφάλαια και αναπληρώνοντας την όποια ζημιά με την αύξηση του βαθμού εκμετάλλευσης των εργαζομένων και το τσάκισμα μισθών και μεροκάματων. Ιδιαίτερα, μάλιστα, ορισμένα τμήματα του κεφαλαίου θα βγουν ωφελημένα, γι' αυτό και στηρίζουν άμεσα ή έμμεσα την έξοδο της Ελλάδας από την Ευρωζώνη. Κερδισμένο θα βγει κι εκείνο το τμήμα του κεφαλαίου που θα ωφεληθεί περισσότερο από την αύξηση της συγκέντρωσης και συγκεντρώσεως μέσω της καταστροφής ενός μέρους του κεφαλαίου, που πιθανώς θα συνοδεύσει την αλλαγή νομίσματος.

Κοροιδεύουν συνειδητά το λαό όσοι ισχυρίζονται ότι η έξοδος της Ελλάδας από την Ευρωζώνη και η υιοθέτηση ενός πιο υποτιμημένου νομίσματος μπορεί να αποτελέσει κρίκο βελτίωσης της ζωής του λαού μέσω της ώθησης που θα δώσει στην ανταγωνιστικότητα και την ανάπτυξη. Η όποια καπιταλιστική ανάπτυξη, αν επιτευχθεί σε μια πορεία, δεν θα συνοδευτεί από ουσιαστική ανάκαμψη μισθών, συντάξεων, δικαιωμάτων, δεν θα ωφελήσει το λαό.

Η καπιταλιστική Ελλάδα με εθνικό νόμισμα δεν συνιστά ρήξη προς όφελος του λαού. Όσες πολιτικές δυνάμεις προβάλλουν έναν τέτοιο στόχο ως «λύση» ή ως ενδιάμεσο στόχο ριζικών αλλαγών, παίζουν αντικειμενικά το παιχνίδι τμημάτων του κεφαλαίου. Αυτή η επιλογή δεν οδηγεί ε' επιστροφή στα σχετικά καλύτερα επίπεδα διαβίωσης των δεκαετιών του '80 και του '90, όπως διατυμνιανίζεται από ορισμένους. Και στην περίπτωση αλλαγής νομίσματος θα «βασίλευσουν» οι βάρβαροι νόμοι της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης, ο αδυσώπητος μονοπωλιακός ανταγωνισμός. Και σε αυτήν την περίπτωση οι δεσμεύσεις της ΕΕ, του ΝΑΤΟ, του ΔΝΤ, της Παγκόσμιας Τράπεζας, του ΟΟΣΑ θα σφίγουν τη μέγνηση για το λαό. Αυτός θα κληθεί και πάλι - ακόμα και με αυταρχικά και τρομοκρατικά μέτρα - να πληρώσει το δάνειο από τις χρηματογορές, από τις επενδυτικές τράπεζες, από τα ταμεία των σημερινών ή άλλων ιμπεριαλιστικών συμμοχιών και νομισματικών ενώσεων, στις οποίες πιθανόν να συμμετέχει. Αλλιώς, οι πολιτικές εξουσιάζονται των εργαζομένων εφαρμόζονται και στις χώρες του ευρώ και στις καπιταλιστικές χώρες με εθνικά νομίσματα, είτε αυτές είναι πιο ισχυρές, όπως η Βρετανία, η Ρωσία, η Κίνα, η Βραζιλία, είτε πιο αδύναμες.

Εάν επιλεγεί από την ΕΕ και την αστική τάξη η απονομή της Ελλάδας από το ευρώ και η αλλαγή νομίσματος, το ΚΚΕ δεν θα σταυρώσει τα χέρια ούτε θα «σφοκαριστεί» όπως άλλες δυνάμεις. Θα παλέψει, όπως και τώρα, με συγκεκριμένη γραμμή, την οποία θα προτείνει στο κίνημα, στον ελληνικό λαό. Θα παρέμβει μαχητικά για να οργανωθεί ακόμα πιο αποφασιστικά ο αγώνας για την επιβίωση του λαού, για την αλληλεγγύη, για να μη μείνει καμία λαϊκή οικογένεια, κανένας εργαζόμενος, κανένας άνεργος μόνος του στα νύχια του κεφαλαίου, των τραπεζών και των κερδοσκόπων που θα εντείνουν την επίθεσή τους σε βάρος του λαού. Ειδικότερα, το ΚΚΕ έχει μελετήσει σχέδιο δράσης και πρότασης προς το εργατικό - λαϊκό κίνημα σε περίπτωση ανεξέλεγκτης χρεοκοπίας, οπότε και οι επιπτώσεις θα είναι μεγαλύτερες. Οι προτάσεις του ΚΚΕ αφορούν συνεκτικούς στόχους πάλης και διεκδικήσεων, που περιλαμβάνουν την προστασία των εργαζομένων, την παροχή κοινωνικών υπηρεσιών, την αντιμετώπιση πιθανής τεχνητής έλλειψης τροφίμων, φαρμάκων κ.ά., την κατόρθωση της φορολογιστικής, την επιβίωση της λαϊκής οικογένειας, τη λαϊκή αλληλεγγύη κατά την πάλη απέναντι τόσο στην αστική κυβέρνηση όσο και στο μεγάλο κεφάλαιο και τους κερδοσκόπους. Το εργατικό κίνημα, η Κοινωνική Συμμαχία, τόσο στη διεκδικήσεις τους για άμεσα μέτρα ανακούφισης και ανάκτησης απωλειών όσο και σε αυτές για την ικανοποίηση των σύγχρονων λαϊκών αναγκών, θα έχουν να αντιπαλέψουν όχι μόνο τον ταξικό τους αντίπαλο, τα φανερά κόμματα και τις κυβερνήσεις του, αλλά και τα μεταμφιεσμένα κόμματα, προγράμματα, μέτωπα και κυβερνήσεις που αντικειμενικά θα υπηρετούν με τον έναν ή τον άλλο τρόπο το κεφάλαιο. Το εργατικό - λαϊκό κίνημα πρέπει να συνδέσει την πάλη αυτή με τον αγώνα για να δοθεί οριστική λύση υπέρ του λαού με πραγματική ρήξη με το καπιτα-

1. ΕΙΣΗΓΗΣΗ ΤΗΣ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΤΟΥ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟΥ...

Μέσο: ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ

Ημ. Έκδοσης: . . . 31/03/2017 Ημ. Αποδελτίωσης: . . . 31/03/2017

Σελίδα: 20

20

ΕΙΣΗΓΗΣΗ ΤΗΣ ΚΕ ΤΟΥ ΚΚΕ ΣΤΟ 20^ο ΣΥΝΕΔΡΙΟ

στικό σύστημα. Αυτή η ρήξη δεν έχει καμία σχέση με τη ρήξη - κερικατούρα που επικαλούνται ορισμένες δυνάμεις - εντός και εκτός ΣΥΡΙΖΑ - όταν υπεροσιάζονται την έξοδο της Ελλάδας από την Ευρωζώνη, χωρίς σύγκρουση με το κοινωνικό - οικονομικό - πολιτικό κατεστημένο, δηλαδή με την ΕΕ, με το κεφάλαιο και την εξουσία του.

Το εργατικό - λαϊκό κίνημα στην Ελλάδα και σε όλη την Ευρώπη πρέπει με συντονισμένα χτυπήματα και συνολική αντεπίθεση, να αξιοποιήσει τα όποια ρήγματα και τις όποιες αντιθέσεις δημιουργούνται, προς όφελος της πάλης του για την εργατική εξουσία. Πρέπει να αξιοποιήσει τις φυγόκεντρες τάσεις μέσα στις ιμπεριαλιστικές συμμαχίες προς όφελος της πλήρους αποδυνάμωσής τους και όχι της δήθεν βελτίωσής τους για τους λαούς, όπως διατυμπανίζει ο ΣΥΡΙΖΑ και όσοι αποσχίστηκαν από αυτόν, όπως η ΛΑΕ, η ΠΛΕΥΣΗ, το PLAN B και άλλα νεόκοπα σχήματα. Το εργατικό - λαϊκό κίνημα θα μπορέσει να προχωρήσει και να επιτύχει τους στόχους αυτούς, μόνο όταν συνδέσει την πάλη για αποδέσμευση από την ΕΕ με την πάλη για τη συνολική ανατροπή της εξουσίας του κεφαλαίου, των μονοπωλίων, με την πάλη για την εργατική εξουσία που θα προωθήσει και θα οργανώσει την κοινωνική ιδιοκτησία, τον κεντρικό επιστημονικό σχεδιασμό της οικονομίας και των υπηρεσιών, την παραγωγική ανάπτυξη σε όφελος του λαού.

Η εργατική εξουσία δεν χαρίζεται από το αστικό πολιτικό σύστημα. Κατακτιέται. Προϋπόθεση για μια παρεία πραγματικής αλλαγής συσχετισμού προς όφελος της εργατικής - λαϊκής πλειοψηφίας είναι η ασυμπίεση με το ΚΚΕ, η ισχυροποίηση της του παντού και πάνω από όλα στους χώρους δουλειάς και τις λαϊκές γειτονιές.

Η ΠΟΡΕΙΑ ΑΝΑΜΟΡΦΩΣΗΣ ΤΟΥ ΑΣΤΙΚΟΥ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ ΚΑΙ Η ΠΑΛΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

Ο στόχος για «Κόμμα παντός καιρού» παραμένει προς κατάρκτηση, αξιοποιώντας τόσο τη θετική όσο και την αρνητική πείρα από όλες τις πλευρές της δουλειάς μας, τη μαζική, την ιδεολογική, την οργανωτική.

Στο 4χρονο από το 19ο Συνέδριο πραγματοποιήθηκαν ορισμένες ουσιαστικές αλλαγές στο αστικό πολιτικό σύστημα, με πιο χαρακτηριστική την ανάδειξη του ΣΥΡΙΖΑ σε κυβερνητικό κόμμα σε συνεργασία με τους ΑΝΕΛ. Τελικά, η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ - ΑΝΕΛ, που προέκυψε από τις βουλευτικές εκλογές της 25ης Γενάρη του 2015, υπέγραψε το 3ο μνημόνιο με ΕΕ

- ΕΚΤ - ΔΝΤ, το οποίο φυσικά περιείχε νέα πακέτα αντεργατικών - αντιλαϊκών μέτρων. Το αντεργατικό - αντιλαϊκό «επίτευγμα» της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ - ΑΝΕΛ πραγματοποιήθηκε με τη συναίνεση και στήριξη της αξιωματικής αντιπολίτευσης, δηλαδή της ΝΔ, καθώς και των άλλων κομμάτων της σοσιαλδημοκρατίας (ΠΑΣΟΚ) και του λεγόμενου «κεντρώου» πολιτικού χώρου (Ποτάμι). Αυτή η συναίνεση εκφράστηκε ιδιαίτερα μετά την από κοινού ψήφιση του 3ου μνημονίου και μιας σειράς αντιλαϊκών μέτρων στη συνέχεια. Το συγκριτικό πλεονέκτημα του ΣΥΡΙΖΑ, σε σχέση με τις προηγούμενες κυβερνήσεις ΝΔ και ΠΑΣΟΚ, συνίστατο στη μεγαλύτερη του δυνατότητα να χειραγωγεί εργατικές - λαϊκές δυνάμεις. Για την εξυπηρέτηση της μαζικής καλιέργειας ψευδών προσδοκιών, ο ΣΥΡΙΖΑ αξιοποίησε στην προπαγάνδα του το γεγονός ότι στη συνείδηση πλατιών εργατικών - λαϊκών μαζών ακόμα παραμένουν αντιλήψεις προηγούμενων περιόδων - και συνεπώς ξεπερασμένες σήμερα - που αφορούν τον ίδιο τον χαρακτήρα των αγώνων, τις ευρέως διαδεδομένες κοινοβουλευτικές αυταπάτες για την αστική δημοκρατία, την κατανόηση του ρόλου των «ξένων δυνάμεων» ως αποσυνδεδεμένων από τις ίδιες τις επιλογές της εγχώριας αστικής τάξης κ.λπ.

Όλη αυτήν την περίοδο, το ΚΚΕ αντιτάχθηκε σθεναρά στις πιέσεις για στήριξη ή ανοχή αυτής της πολιτικής. Προειδοποίησε, αποκάλυψε τον πραγματικό χαρακτήρα του ΣΥΡΙΖΑ, τη σχέση του με τους εγχώριους και ξένους κεφαλαιστές, με διάφορα ιμπεριαλιστικά κέντρα. Η ζωή δικαίωσε τις εκτιμήσεις, τις θέσεις, την πολιτική του ΚΚΕ, τη γραμμή πάλης ενάντια στο κεφάλαιο, τις ιμπεριαλιστικές ενώσεις, τα αστικά κόμματα, φιλελεύθερα και σοσιαλδημοκρατικά, παλιά και νέα. Το ΚΚΕ έδωσε τη μάχη ενότια και σ' όλο το φάσμα του οporτουνοισμού, οι δυνάμεις του οποίου - εντός και εκτός ΣΥΡΙΖΑ - ασκούσαν πίεση στο ΚΚΕ για τη μετατροπή του σε μέρο μιας πολιτικής διαχείρισης του συστήματος. Σε όλη την 4ετία το ΚΚΕ ανταποκρίθηκε μ' επιτυχία στην ιδεολογική - πολιτική πάλη ενάντια:

- Στο στόχο περιθωριοποίησής του, αλλά και στην προσπάθεια κατάταξής του στα κόμματα του συστήματος, στην αντίληψη «όλοι το ίδιο είναι».
- Στις επιθέσεις «φιλίας» - αρχικά εκ μέρους του ΣΥΡΙΖΑ και αργότερα εκ μέρους της ΛΑΕ και άλλων οporτουνοιστικών δυνάμεων - για να συρθεί στην «αντιμνημονιακή» γραμμή, στην πολιτική της δήθεν «πιο δικαίας διανομής σε συνθήκες θυσιών».
- Στη συκοφαντία, διαστρέβλωση, αναθέωση του ρόλου του ΚΚΕ στο ΕΑΜικό κίνημα απελευθέρωσης, κυρίως στον χα-

ρακτήρα του ΔΣΕ. Στον αντικομμουνισμό και στον αντισοβιετισμό. Στο φασισμό - ναζισμό, στην ξενοφοβία και το ρατσισμό.

- Στην αντίληψη ότι ο καπιταλισμός, παρά τα ενδογενή προβλήματά του, την οικονομική κρίση, τον ανταγωνισμό, ακόμα και τους πολέμους, είναι το πιο ανθεκτικό σύστημα, ότι μπορεί να ηθικοποιηθεί και να εξανθρωπιστεί. Στην αντίληψη ότι «ο σοσιαλισμός απέτυχε», ότι είναι «ανεφίκοτο».
- Στην προβολή από τον οporτουνοισμό των λεγόμενων μετβατικών προγραμμάτων, στην οporτουνοιστική αντίληψη ότι η αλλαγή στο συσχετισμό δυνάμεων (μεταξύ αντιπάλων τάξεων και των συμμάχων τους) μπορεί να ξεκινήσει με αλλαγή του συσχετισμού μέσα στη Βουλή, με την αναρχήση του Κομμουνιστικού Κόμματος στην καπιταλιστική, αστική διακυβέρνηση, αντίστοιχα σ' επίπεδο ευρωκοινοβουλίου και οργάνων της ιμπεριαλιστικής ΕΕ.

Οι βασικές δυνάμεις του αστικού πολιτικού συστήματος συμπίπτουν στους στρατηγικούς στόχους της αστικής τάξης, που συνοπτικά αφορούν την προσπόθεση: Για ανάσχεση της καπιταλιστικής οικονομίας, για γεωστρατηγική αναβάθμιση της χώρας ως ενεργειακού και εμπορικού κόμβου, για ανάληψη πιο ενεργού ρόλου της στο πλαίσιο του ΝΑΤΟ και της ΕΕ, για αποκατάσταση του ρόλου της ελ' λικής αστικής τάξης στην περιοχή της Ανατολικής Μεσογείου που έχει υποστεί πλήγμα στα χρόνια της κρίσης.

Οι διαφορετικές απόψεις που υπάρχουν γύρω από άλλα ζητήματα διαχείρισης, δεν αμφισβητούν βασικά στοιχεία της κυρίαρχης πολιτικής, όπως την ανάγκη επιτάχυνσης των αντιλαϊκών αναδιρθρώσεων, την ανάγκη δημοσιονομικής χαλάρωσης και κρατικής στήριξης των επενδυτικών σχεδίων του κεφαλαίου, τη συμμετοχή σε ΝΑΤΟικά σχέδια κ.λπ. Παράλληλα, οι ενιαίες επιδιιώξεις δεν μπορούν να κριθωνούν και τις αντιθέσεις που υπάρχουν στο εσωτερικό της αστικής τάξης και διαπερνούν όλα τα αστικά κόμματα. Αυτές οι οξυμένες αντιθέσεις αφορούν τόσο τις προτεραιότητες στήριξης κλάδων της καπιταλιστικής οικονομίας όσο και τις επιλογές και ιεραρχήσεις στις διακρατικές συμμαχίες του κεφαλαίου. Ετσι, κάποια τμήματα της αστικής τάξης είναι πιο κοντά στο γερμανικό κέντρο, άλλα πιο κοντά στις ΗΠΑ, στη Γαλλία και άλλα στην Κίνα, στη Ρωσία κ.λπ.

Τα τελευταία δύο χρόνια, οι κυβερνήσεις ΣΥΡΙΖΑ - ΑΝΕΛ αποδείχτηκαν πιο αποτελεσματικές για το κεφάλαιο και τους βασικούς ξένους συμμάχους του. Το «αριστερό» προφίλ του ΣΥΡΙΖΑ, η «ιδεολογική διαφοροποίησή» του από τη ΝΔ, του έδινε τη δυνατότητα να αποπροσανατολίζει και να εξαπατά επαναλαμβάνοντα τα λαϊκά στρώματα, καθώς και να αμβλύνει τις λαϊκές αντιστάσεις. Αυτό είναι και το βασικό χαρτί που παίζει και αξιοποιεί η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ στην αντιπαράθεσή της με τα άλλα κόμματα. Βεβαίως, όλα αυτά έχουν και ημερομηνία λήξης, ενώ συμβάλλουν και στη διαφαινόμενη αύξηση των αντιφάσεων στο εσωτερικό του ΣΥΡΙΖΑ, παρόλο που δεν εκδηλώνονται με την οξύτητα που εκδηλώθηκαν την περίοδο του καλοκαιριού του 2015.

Ο ΣΥΡΙΖΑ, στην προσπάθεια διεύρυνσής του προς το χώρο της κεντροαριστεράς, χρησιμοποιεί και το χαρτί της συνεργασίας με την ευρωπαϊκή σοσιαλδημοκρατία. Από την άλλη, το γεγονός ότι το ΠΑΣΟΚ κρατά ακόμα ερείσματα συνδικαλιστικής επιρροής σε τμήματα της εργατικής αριστοκρατίας και των μεσίων στρωμάτων, αποτελεί ένα στοιχείο ανταγωνισμού ανάμεσα στον ΣΥΡΙΖΑ και το ΠΑΣΟΚ στο χώρο της σοσιαλδημοκρατίας. Παράλληλα, με αυτόν τον ανταγωνισμό, συντηρούνται διάφοροι διαιυλοι στην προοπτική μιας μελλοντικής κυβερνητικής σύνθεσης με διεύρυνση της κυβερνητικής πλειοψηφίας προς το λεγόμενο Κέντρο, μ' ένα πιο σαφές κεντροαριστερό στίγμα και εγκατάλειψη της συνεργασίας με τους ΑΝΕΛ. Οι διεργασίες αυτές έγιναν πιο εμφανείς τελευταία, μέσα και από δηλώσεις στελεχών και υπουργών του ΣΥΡΙΖΑ για την προσέγγιση ΣΥΡΙΖΑ - Δημοκρατικής Συμπαράταξης.

Ιδιαίτερα επικίνδυνη είναι η τακτική της κυβέρνησης να κλητεύεται χυδαία την Ιστορία και τους αγώνες του εργατικού - λαϊκού κινήματος, να εμφανίζεται ως περίπου κομμουνιστική δύναμη. Αυτή η τακτική ενισχύεται και από την προπαγάνδα των άλλων αστικών κομμάτων, αλλά και πολλών Μέσων Ενημέρωσης. Αυτός ο ιδεολογικός μονόδρομος βοηθά στον εγκλωβισμό εργαζομένων που αισθάνονται αριστεροί ή έχουν αγωνιστικές καταβολές. Με αυτό τον τρόπο στοχεύουν να πετύχουν «με ένα σμπάρο πολλά τρυγόνια»: Να κολλήσουν στο σοσιαλισμό τη ρετινιά της αντιλαϊκής πολιτικής που υλοποιεί σήμερα η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ, να ταυτί-

1. ΕΙΣΗΓΗΣΗ ΤΗΣ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΤΟΥ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟΥ...

Μέσο: ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ

Ημ. Έκδοσης: . . . 31/03/2017 Ημ. Αποδελτίωσης: . . . 31/03/2017

Σελίδα: 21

σουν στη συνείδηση του λαού και της νεολαίας το σοσιαλισμό με τον ΕΝΦΙΑ, τα μνημόνια, τα αντιλαϊκά μέτρα, δηλαδή «να πάρουν τα σκάγια» και το ΚΚΕ για τα «έργα και ημέρες» του ΣΥΡΙΖΑ, να καθηλετούν την ηρωική ΕΑΜική Αντίσταση, τον αγώνα χιλιάδων κομμουνιστών, αριστερών, άλλων ριζοσπαστών αγωνιστών.

Η ΝΔ, η σημερινή αξιωματική αντιπολίτευση, δίνει μάχη για να αναγνωριστεί ως η πιο συνεπής εναλλακτική κυβερνητική λύση, ως εκείνη η κυβερνητική δύναμη με τις μεγαλύτερες δυνατότητες σταθερής προσηλωσης στους στόχους του κεφαλαίου. Στο επίκεντρο της αντιπαράθεσης με την κυβέρνηση μπαίνει η στάση της απέναντι στις αναδιανομές, οι καθυστερήσεις και η ανάγκη επιτάχυνσης της υλοποίησής τους.

Η ανάδειξη του ΣΥΡΙΖΑ ως βασικού - προς το παρόν - πυλώνα της σοσιαλδημοκρατίας στη χώρα και η ενίσχυσή του από την ευρωπαϊκή σοσιαλδημοκρατία δημιουργεί δυσκολίες στις προσπάθειες αναμόρφωσης της λεγόμενης Κεντροαριστεράς, στην οποία περιλαμβάνονται μαζί με τα διάφορα τμήματα της κλασικής σοσιαλδημοκρατίας του ΠΑΣΟΚ και το Ποτάμι και άλλα μικρότερα «κεντρώα» κόμματα. Υπάρχει ταλάντευση και διαπάλη για το αν αυτός ο πολιτικός χώρος θα αποτελέσει - ως τρίτος πόλος - προνομιακό συνομιλητή του ΣΥΡΙΖΑ ή της ΝΔ, με δεδομένη τη δυσκολία να παίξει σήμερα έναν πιο αποτελεσματικό ρόλο. Συνυπάρχουν δύο διαφορετικές τάσεις: Από τη μια, η υπό όρους συνεργασία με τον ΣΥΡΙΖΑ, με προϋπόθεση μια πιο ουσιαστική κεντρώα στροφή του δεύτερου, που θα εκφραστεί και στην επιλογή προσώπων, και, από την άλλη, η σύμμοχη με τις «συνεπείς» ευρωπαϊκές μεταρρυθμιστικές δυνάμεις, στις οποίες περιλαμβάνεται η ΝΔ.

Όσον αφορά τις ευρωσκεπτικιστικές απόψεις, πιο συγκεντρωμένα εμφανίστηκαν στο πλαίσιο του ΣΥΡΙΖΑ και σε διάφορες ομοιογενείς δυνάμεις. Αν και ορισμένες από αυτές καμouflάρουν τον αστικό χαρακτήρα της πολιτικής τους πρότασης με αντικαπιταλιστική ευρωσκηματολογία, ουσιαστικά συμπίπτουν με τις αστικές ευρωσκεπτικιστικές δυνάμεις που υπάρχουν σε όλη την ΕΕ. Προετοιμάζονται και με αυτό τον τρόπο ένα νέο ανάχωμα στη ριζοσπαστικοποίηση των λαϊκών συνειδήσεων.

Υπάρχουν, επίσης, δυνάμεις που αποσπάστηκαν από τη ΝΔ και κινούνται στον εθνικιστικό ρατσιστικό χώρο, ο οποίος περιλαμβάνει από ακραίους ναζιστές της εγκληματικής Χρυσής Αυγής μέχρι περιθωριακούς εθνικιστές και ακροδεξιά σπολιθώματα του σκοταδιστικού παρελθόντος. Ειδικά οι ναζιστές υπόδικοι εγκληματίες της Χρυσής Αυγής συνεχίζουν να δρουν ως δυνάμεις στήριξης του συστήματος, να χύνουν το ρατσιστικό τους δηλητήριο, να πρωταστατούν στον πρωτόγονο αντικομμουνισμό. Έχουν ύποπτες και ποικίλες διασυνδέσεις με εξελληνιστικά κέντρα και υπηρεσίες, με σκεπει-

νά κυκλώματα. Μέσα στη Βουλή, υποκρίνονται την αντισυστημική δύναμη, την ίδια στιγμή που διεκδικούν περισσότερα προνόμια και φοροαπαλλαγές για τμήματα του κεφαλαίου και συνεχίζουν να λειτουργούν ως δουλέρμοροι της μεγαλοεργοδοσίας.

Συνολικά και συμπερασματικά: Είναι κρίσιμο ζήτημα να αντιμετωπιστεί η αστική προπαγάνδα που συνοδεύει την προσπάθεια αναμόρφωσης του πολιτικού συστήματος και στοχεύει στην απόσπαση της ενεργητικής στήριξης αυτής της αναμόρφωσης από την εργατική τάξη και το λαό. Είναι επείγον ζήτημα να αντιμετωπιστούν αυταπάτες και ψευδαισθήσεις που καλλιεργούνται συστηματικά, όπως για παράδειγμα ότι μπορεί να προκύψει κάτι θετικό και συμφέρον για το λαό μέσα από μια διαδικασία δημιουργίας νέων κομμάτων και κυβερνητικών συμμαχιών. Τα τελευταία χρόνια, έχει συσσωρευτεί, άλλωστε, πλούσια πείρα από τη διαδικασία αναμόρφωσης του πολιτικού συστήματος που συντελέστηκε μέσω και της ανάδειξης του ΣΥΡΙΖΑ σε κυβερνητική εφεδρεία του. Είναι βασικό να αντιμετωπιστεί ο φόβος που καλλιεργείται συστηματικά σε σχέση με το ενδεχόμενο πολιτικής αστάθειας, η ανησυχία για την ύπαρξη σταθερών αστικών κυβερνήσεων και κοινοβουλευτικών πλειοψηφιών, οι εκκλήσεις για συναίνεση σε αντιλαϊκές πολιτικές εν ονόματι της «κοινωνικής συνοχής». Εξελίσσεται - και θα ενταθεί ακόμα περισσότερο μπροστά στις επόμενες εκλογές - η προσπάθεια να υιοθετηθούν από το λαό οι επιδιώξεις της άρχουσας τάξης και του πολιτικού της προσωπικού για σταθερή αστική διακυβέρνηση, είτε μονοκομματικής είτε πολυκομματικής σύνθεσης.

Επίσης, με αιχμή τη συνταγματική αναθεώρηση, ο ΣΥΡΙΖΑ έχει παρουσιάσει μια σειρά προτάσεων για θεσμικές μεταρρυθμίσεις πλευρών της λειτουργίας του αστικού κράτους. Βασικά στοιχεία αυτών των προτάσεων αποτελούν η αλλαγή του εκλογικού νόμου και η αύξηση των αρμοδιοτήτων του Προέδρου της Δημοκρατίας (ΠτΔ) σε συνδυασμό με τη δυνατότητα άμεσης εκλογής του. Με αυτόν τον τρόπο επιδιώκεται η σχετική αναβάθμιση του ΠτΔ ως πηγής νομοποίησης της εκτελεστικής εξουσίας και ως μία από τις σταθερές της αστικής διακυβέρνησης, χωρίς να χάνεται ο πρωτεύοντος ρόλος του κοινοβουλίου. Είναι παρεμβάσεις που υψώνονται ψευδινήγραφο με την προπαγάνδα της «διεύρυνσης της δημοκρατίας», ενώ έχουν σκοπό τη θωράκιση του αστικού κράτους και την εξασφάλιση προϋποθέσεων ομαλής κυβερνητικής εναλλαγής. Προσαρμόζουν το αστικό πολιτικό σύστημα στα νέα δεδομένα που δημιούργησε η καπιταλιστική κρίση, οι δυσκολίες διαχείρισής της και η επιτακτικότητα επιτάχυνσης της κρατικής υποβοήθησης της καπιταλιστικής κερδοφορίας σε βάρος των λαϊκών στρωμάτων. Αυτή η επιτακτικότητα, άλλωστε, είναι που αποδυνάμωσε την ικανότητα των αστικών κομ-

μάτων να ενσωματώνουν μαζί με λαϊκά στρώματα στο πλαίσιο μονοκομματικών κυβερνήσεων. Σε κάθε περίπτωση, το αστικό πολιτικό σύστημα θα γίνεται πιο επιθετικό, ώστε να αντιστοιχείται πιο αποτελεσματικά στις ανάγκες του κεφαλαίου, της ανταγωνιστικότητας και κερδοφορίας του.

Όσον αφορά το εκλογικό σύστημα, ο προσανατολισμός στην αύξηση της αναλογικότητας του - που ενδέχεται να πάρει και τη μορφή της απλής αναλογικής χωρίς «πλαφόν» - εξυπηρετεί τη διαμόρφωση ευρύτερων συναινέσεων μεταξύ των αστικών κομμάτων και συγκρότησης κυβερνήσεων συνεργασίας. Παρομοίως, η αύξηση του βαθμού αναλογικότητας του εκλογικού νόμου, στην οποία προχώρησε με νομοθετική ρύθμιση η κυβέρνηση, δεν υπηρετεί την ενίσχυση της λαϊκής βούλησης. Αυτό δεν πρέπει να μας διαφεύγει, παρόλο που το ΚΚΕ έχει σταθερή θέση υποστήριξης της απλής και άδολης αναλογικής ως πάγιου εκλογικού συστήματος.

Από τις προτάσεις για τη συνταγματική αναθεώρηση απουσιάζει εντελώς το ζήτημα του διαχωρισμού του Κράτους από την Εκκλησία και ό,τι αυτό συνεπάγεται για την Εκπαίδευση, τις τελετουργικές διαδικασίες σε κρατικούς θεσμούς, τον πολιτικό γάμο, την πολιτική κηδεία, την ονοματοδοσία, το περιουσιακό ζήτημα της Εκκλησίας.

Η Τοπική και Περιφερειακή Διοίκηση - ως θεσμός του αστικού κράτους που αντικειμενικά είναι πιο κοντά σε εργατικές, λαϊκές μάζες - έπαιξε σημαντικό ρόλο στην ενσωμάτωση εργαζομένων στις ανάγκες του αστικού συστήματος καθ' όλη τη διάρκεια της καπιταλιστικής κρίσης. Προσάρμοσε τις λειτουργίες της στα νέα δεδομένα σύνδεσης με την κεντρική διοίκηση (κυβέρνηση), έτσι ώστε ενιαία να εξυπηρετείται η γενική στρατηγική του κεφαλαίου και να ενσωματώνονται εργατικές - λαϊκές μάζες μέσα από διάφορα προγράμματα και παρεμβάσεις. Αξιοποίησε διευρυμένα τον άξονα της κοινωνικής πολιτικής, τα διάφορα ευρωενωσιακά και άλλα προγράμματα, τις δόμες για την «καταπολέμηση της φτώχειας και της ανεργίας». Δημιούργησε - είτε αυτεταλώς είτε με τη συνεργασία ΜΚΟ, εθελοντών, συνεταιρισμών κ.λπ. - πολλών ειδών δόμες που ενισχύονται στο πλαίσιο της λεγόμενης «κοινωνικής οικονομίας». Συνολικά, οι κυβερνητικές και κομματικές δυνάμεις του ΣΥΡΙΖΑ, μαζί με τις υπόλοιπες δυνάμεις της αστικής αντιπολίτευσης, παίζουν πρωταγωνιστικό ρόλο σε αυτήν την κατεύθυνση, τόσο ως κόμματα όσο και μέσω των εκπροσώπων τους στους δήμους και τις περιφέρειες της χώρας. Εξάιρεση αποτελούν ελάχιστοι δήμοι, όπως οι 5 δήμοι όπου έχουν την ευθύνη της διοίκησης οι κομμουνιστές (σε Πάτρα, Χαϊδάρη, Πετρούπολη, Καισαριανή, Ικαρία), οι οποίοι στο πλαίσιο των ασφυκτικών θεσμών και οικονομικών πόρων οργανώνουν τη διεκδίκηση, τη λαϊκή κινητοποίηση και δράση σε όφελος των δικημένων, των λαϊκών στρωμάτων των πόλεων τους, πηλώντας την προεκλογική ύπωση που έδωσαν στο λαό των δήμων τους ότι θα κρατήσουν καθαρή στάση αντιπολίτευσης προς την κεντρική εξουσία.

Δεν έχει επαρκώς κατανοηθεί από τις κομματικές μας δυνάμεις σε όλη τη χώρα ο λόγος της μεγάλης προβολής τα τελευταία χρόνια, απ' όλο το αστικό πολιτικό σύστημα αλλά και από διεθνείς και ευρωπαϊκούς θεσμούς, του τομέα της «Κοινωνικής και Αλληλεγγύης Οικονομίας» (ΚΑΛΟ), ως δήθεν τρίτου τομέα της οικονομίας, που προχωράει σε διάφορες δραστηριότητες όχι με κριτήριο το κέρδος αλλά την κάλυψη εξυμμένων κοινωνικών αναγκών. Μέχρι στιγμής ενεργό και ύποπτο ρόλο έχουν οι κάθε λογής ΜΚΟ που δραστηριοποιούνται και στον τομέα αυτό. Η ΚΑΛΟ προωθείται από το αστικό κράτος ως μηχανισμός περαιτέρω μείωσης των κρατικών και ασφαλιστικών κοινωνικών παροχών, μεταφέροντας στους συνεταιρισμούς αυτούς ορισμένες από αυτές. Αντικαθιστά τις πιο μόνιμες μαζικές προτάσεις ιδιαιτέρως νέων με ελαστικές μορφές απασχόλησης, ενώ οδηγεί στην αφαίρεση εργασιών και άλλων δικαιωμάτων των εργαζομένων, αξιοποιώντας και τον «εθελοντισμό» που βεβαίως καμία σχέση έχει με τη γνήσια λαϊκή αλληλεγγύη και εθελοντική προσφορά. Στην πραγματικότητα, λειτουργεί ως ένας επιπλέον μοχλός επιδείνωσης εργασιών σχέσεων και αύξησης του βαθμού εκμετάλλευσης μέσω της εθελοντικής εργασίας, των διευρυνμένων ωραρίων, των χαμηλών μισθών, της μείωσης των κοινωνικών παροχών που προηγούμενα ήταν δωρεάν. Και όλα αυτά στο όνομα του κοινωνικού χαρακτήρα των δραστηριοτήτων αυτών. Προπαγανδιστικά, η «κοινωνική οικονομία» αξιοποιείται ως δήθεν φορέας συλλογικής οργάνωσης της κοινωνίας και φιλοδοξεί μεταστροφή του.

Επιβεβαιώνεται ότι το αστικό πολιτικό σύστημα διαθέτει α-

ΓΙΑ ΤΗ ΔΙΑΠΛΟΚΗ, ΤΗ ΔΙΑΦΘΟΡΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΥΠΟΚΡΙΣΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΙΚΩΝ, ΡΕΦΟΡΜΙΣΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΟΠΟΡΤΟΥΝΙΣΤΙΚΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ

Τα σκληρά αντιλαϊκά μέτρα και η ευθυγράμμιση της πολιτικής όλων των αστικών κομμάτων στις στρατηγικές επιλογές της άρχουσας τάξης συνοδεύονται - όπως πάντα τις τελευταίες δεκαετίες - από τις μεγάλες κούβεντες περί πάταξης της διαφθοράς και της διαπλοκής. Αυτό έχει ως στόχο την απόκρυψη του μεγάλου διαφθορά, που δεν είναι άλλος από τους μονοπωλιακούς ομίλους. Αυτοί δωροδοκούν για να αυξήσουν τα κέρδη και τα μερίδια τους στην αγορά, όπως δείχνουν και οι περιπτώσεις της «Siemens», πρόσφατα της «Novartis», των εξοπλιστικών προγραμμάτων κ.λπ.

Το ΚΚΕ επανειλημμένα έχει προτείνει - και βέβαια έχουν απορριφθεί από την κυβέρνηση και άλλα κόμματα της αντιπλητύνσης - τα εξής ως ελάχιστα μέτρα περιστολής της διαφθοράς: Την υποχρεωτική μετατροπή όλων των μετοχών σε ονομαστικές, την κατάργηση όλων των απορτήτων (τραπέζι, φορολογικό, εμπορικό, επιχειρηματικό), την απαγόρευση λειτουργίας των εξωχώριων εταιρειών, τον έλεγχο στην εξαγωγή κεφαλαίων.

Στο όνομα της καταπολέμησης της διαφθοράς και της διαπλοκής, συγκαλύπτονται ανταγωνισμοί μονοπωλίων και ανακατατάξεις μεριδίων του ιδιωτικού κεφαλαίου στις σχέσεις τους με κρατικούς μηχανισμούς. Την ίδια στιγμή, εννοείται ότι η καταπολέμηση της διαφθοράς δεν αγγίζει τις εξήντα ειδικές φοροαπαλλαγές που απολαμβάνουν και απολαμβάναν π.χ. οι εφοπλιστές, ενώ οι ναυτεργάτες, συνολικά οι εργαζόμενοι, στενάζουν από τη φορολογία, τον ΕΝΦΙΑ, τους δεκάδες έμμεσους φόρους. Πρόσφατα - με τη συγκρότηση της Εξεταστικής Επιτροπής για τα δάνεια των κομμάτων και των ΜΜΕ - επιχείρησαν πέραν των άλλων να συσκοτίσουν και το ρόλο των τραπέζι, οι οποίες τα προηγούμενα χρόνια στηρίχτηκαν και ενισχύθηκαν με πακτωλό δισεκατομμυρίων που φορτώθηκε στις πλάτες του ελληνικού λαού.

Καμιά Εξεταστική Επιτροπή δεν μπορεί να αλλάξει το χαρακτήρα που χρηματοπιστωτικού συστήματος που αποτελεί την «καρδιά» του καπιταλιστικού συστήματος, ενισχύοντας την κερδοφορία γενικά του κεφαλαίου, ενώ οδηγεί σε μακροχρόνια ομηρία - μέσω του δανεισμού - τα λαϊκά νοικοκυριά και τους αυτοαπασχολούμενους.

Οι επιχειρηματικοί όμιλοι που δραστηριοποιούνται στο χώρο των Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης δεν θα μπορούσαν να εξαιρεθούν από την ευνοϊκή μεταχείριση. Τα δάνεια προς τις επιχειρήσεις που δραστηριοποιούνται στα ΜΜΕ δεν ξεφεύγουν, αντίθετα επιβεβαιώνουν τον κανόνα της ευνοϊκής μεταχείρισης και μάλιστα χωρίς διασφαλίσεις για την αποπληρωμή τους. Με τη συγκρότηση της σχετικής Επιτροπής, η κυβέρνηση επιχείρησε να συσκοτίσει το γεγονός ότι καθημερινά και διαχρονικά παραβιάζεται από τα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης - ιδιωτικά αλλά και κρατικά - κάθε έννοια αντικειμενικής ενημέρωσης. Ανέκαθεν η εκάστοτε διακυβέρνηση επιδιώκει να δημιουργεί φιλικές σχέσεις και ευνοϊκό περιβάλλον για τις επιχειρήσεις που δραστηριοποιούνται σε αυτό, ενώ παράλληλα ήλεγχε τα κρατικά Μέσα Ενημέρωσης. Στην ίδια κατεύθυνση κινείται και η σημερινή κυβέρνηση, η οποία προσόψθησε - και συνεχίζει να προσοψθεί - να ξαναμοιράσει την πύλα της Ενημέρωσης σε παλιούς και νέους επιχειρηματικούς ομίλους.

Παραπλανητική είναι και η αστική αυχίτηση περί αντιμετώπισης της διαπλοκής και της διαφθοράς μέσω της «ανεξάρτητης» Δικαιοσύνης. Η Δικαιοσύνη - στα ανώτερα στρώματα της οποίας εκδηλώθηκαν αντιθέσεις μεταξύ των αστικών πολιτικών δυνάμεων για την κυριαρχία σε αυτήν - δεν είναι ανεξάρτητη, αφού αντικειμενικά υπηρετεί το δίκαιο της καπιταλιστικής ιδιοκτησίας, την επιβολή της εκμετάλλευσης.

Βέβαια, από τα κατώτερα τμήματα των εργαζομένων σε αυτήν αναπτύσσονται διεκδικήσεις - ιδιαίτερα για τη στοιχειώδη βελτίωση των συνθηκών εργασίας τους, ενάντια στην εταπτοποίηση κ.λπ. - τις οποίες το ΚΚΕ συμμερίζεται και έχει στηρίξει επανειλημμένα.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΝΤΑΞΗ ΤΟΥ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΔΟΥΛΕΙΑ ΤΩΝ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΩΝ ΣΤΑ ΣΥΝΔΙΚΑΤΑ

Στο κέντρο της προσοχής όλης της προσυνεδριακής δουλειάς είναι τα καθήκοντα των κομμουνιστών για την ανασύσταση του εργατικού - συνδικαλιστικού κινήματος.

Σωστά χαρακτηρίζουμε το ΠΑΜΕ ως μεγάλη κατάκτηση του κινήματος. Η πρωτοβουλία για την ίδρυση του από τους κομμουνιστές και άλλους, συνεργαζόμενους με τους κομμουνιστές, αλλά και η συνεχής του δράση όλα αυτά τα χρόνια υπηρετούν - όπως και γενικά η ίδια η δουλειά των κομμουνιστών στα συνδικάτα - το στόχο της ανάπτυξης αγωνιστικών δεσμών με τις μάζες για τη συσπειρώσή τους στην κατεύθυνση της ανατροπής του καπιταλιστικού συστήματος.

Το ΚΚΕ κατηγορείται συστηματικά ότι με τη δράση και τα συνθήματα στο στο εργατικό - συνδικαλιστικό κίνημα στενώνει την πύλη, βάζοντας ως όρο τη συμφωνία με το σοσιαλισμό. Πέρα από τους φανερούς ταξικούς πολιτικούς αντιπάλους, καταμερισμένο ρόλο σε αυτήν την προπαγάνδα έχει και ο πολυποικίλος οπορτουνισμός, ο οποίος, στο όνομα της «πλευστήτητας», περιορίζει τα όρια του εργατικού κινήματος σε διεκδίκηση ευνοϊκότερων μεταρρυθμίσεων του συστήματος μέσα και της κατάκτησης του ανάλογου κοινοβουλευτικού συστήματος. Στο όνομα της «πλευστήτητας», ουσιαστικά της γραμμής της ενσωμάτωσης, το ΚΚΕ κατηγορήθηκε στο παρελθόν - και συνεχίζει να κατηγορείται και σήμερα - για «ανθωνική» γραμμή στο κίνημα, για «μεξικολισμό» στα αιτήματα, για παρεμπόδιση των «οσμώσεων των πλατειών των αναγκασμένων πολιτών» και της συνεργασίας ή έστω ανοχής στην «κυβερνώσα αριστερά», τα κάλπικα δημοψηφίσματα κ.ά. Αυτή η γραμμή πάλης όμως μετατρέπει το κίνημα σε υποχείριο των καπιταλιστών και του κράτους τους, ουσιαστικά το απονευρώνει, στεφανώνει του ακόμα και τη δυνατότητα απόσπασης κατακτήσεων στο πλαίσιο του συστήματος, ενώ παράλληλα υπηρετεί τον ιδεολογικό και πολιτικό αφοπλισμό του ΚΚΕ.

Ο οπορτουνισμός και ο φραξιονισμός τολμάνε να αποδίδουν στην τακτική του Κόμματος το χαμηλό επίπεδο του συνδικαλιστικού κινήματος και των αγώνων του. Με δόλια διαστρέβλωση των γεγονότων, συκοφαντούν την καθημερινή ακούραστη, ανυστερήβουλη, γεμάτη αυτοθυσία δράση χιλιάδων κομμουνιστών και φίλων του ΚΚΕ και της ΚΝΕ που αγωνίζονται πάνω στα καθημερινά λαϊκά προβλήματα, που παλεύουν για την ουσιαστική ενότητα μέσα στα σωματεία, για τη μαζικοποίησή τους.

Η κριτική τους δεν έχει σχέση με την καθημερινή δημιουργική ανησυχία και φροντίδα των κομμουνιστών για τη σωστή σχέση Κόμματος - συνδικάτων, με την αγνία τους να μη δίνουν αθέλητα κάποιες φορές την εντύπωση μετατροπής των συνδικάτων σε «κομματικές οργανώσεις», αντιγράφοντας αναπόφευκτα σχέδον κομματικές ανακινήσεις και συνθήματα. Στα συνδικάτα παρεμβαίνουν οργανωμένα οι αστικές πολιτικές δυνάμεις, η ίδια η εργοδοσία, οι διάφοροι κρατικοί μηχανισμοί. Επομένως, η ιδεολογική - πολιτική πύλη στο συνδικαλιστικό κίνημα είναι δεδομένη και θα ήταν παραλογισμός η παρήατηση των κομμουνιστών από αυτήν. Η πολιτικοποίηση της δράσης των συνδικάτων αφορά πρώτα απ' όλα τη γενική της κατεύθυνση, με την έννοια ότι δεν περιορίζονται μόνο σ' ένα επιμερούς πλαίσιο πάλης. Πρέπει να τοποθετούνται υπέρ της ταξικής πάλης και της κατάργησης της εκμετάλλευσης, κατά της ταξικής συνείδησης, του «κοινού εθνικού συμφέροντος», της υποταγής τελικά στους καπιταλιστές. Βέβαια, η πολιτικοποίηση γίνεται με όρους κινήματος, συμμετοχικά των εργαζομένων και υπολογίζοντας όχι το μέλη των συνδικάτων δεν έχουν όλα κατακτημένη πολιτική ταξική συνείδηση.

Οπωσδήποτε η μια ή η άλλη εργαγωγική μορφή του συνδικαλιστικού κινήματος δεν αποτελεί φετιχ ή ζήτημα αιώνι-

ας αρχής, αλλά καθορίζεται από την εξέλιξη της ταξικής πάλης και υποτάσσεται σε αυτή. Η αποδοχή μιας ολέθριας για την εργατική τάξη πολιτικής «ουράς», στο όνομα της ενότητας του συνδικαλιστικού κινήματος, οδηγεί - όπως και η άρνηση κάθε προσαρμογής, κάθε ελιγμού στην τακτική - στην ακύρωση τελικά του επαναστατικού ρόλου του Κομμουνιστικού Κόμματος.

Το ΠΑΜΕ - ως ταξική συσπείρωση της εργατικής τάξης στο συνδικαλιστικό κίνημα, στις γραμμές του οποίου συμμετέχουν δεκάδες Ομοσπονδίες, Εργατικά Κέντρα και εκατοντάδες σωματεία, Επιτροπές Αγώνα και συνδικαλιστές - έχει γραμμή συσπείρωσης και πάλης σε αντικαπιταλιστική - αντιμονοπωλιακή κατεύθυνση. Το εργατικό κίνημα πλήρωσε ακριβώς τις απαιτήσεις ότι μια «πιο πλατιά» δήθεν γραμμή, που θα επικεντρώνεται μόνο ή κυρίως στο συγκεκριμένο πρόβλημα του κάθε χώρου δουλειάς, μπορεί να διευρύνει το πλαίσιο της συσπείρωσης και να διευκολύνει το συνολικό στόχο. Τα όποια βραχυπρόθεσμα αποτελέσματα μιας τέτοιας γραμμής σε άλλες συνθήκες έγιναν γρήγορα «φερό στον άνεμο» και οδήγησαν στην απογοήτευση και αποστράτευση, ακόμα και συνειών δυνάμεων.

Μια παρόμοια γραμμή συνθηκολόγησης δεν συνιστά φυσικό εφαρμογή της σωστής θέσης ότι οι κομμουνιστές πρέπει να επιχειρούν να κερδίσουν εργαζόμενους, έστω και αν ταλυνούνται σε κάποια πολιτικά ζητήματα.

Η αντίληψη των κομμουνιστών στηρίζεται σε ορισμένες βασικές προϋποθέσεις. Αντιμετωπίζουμε τις συμμαχίες από τη σκοπιά της στρατηγικής και όχι ως επιμέρους τακτικές. Προωθούμε σταθερά μέσα από την όποια συμμαχία τον στόχο προέγνωσης και οργάνωσης των συχνά αναργάνωτων μαζών, τραβώντας τις από την επιρροή του ρεφορμισμού και του οπορτουνισμού, που αποτελούν βασικούς παράγοντες αδρανοποίησης της τους.

Κάποιες φορές η πολιτική - ιδεολογική διαπάλη των κομμουνιστών στο κίνημα κατανοείται ως η αυτοτελής προπαγάνδα των κεντρικών πολιτικών πρωτοβουλιών του Κόμματος, ταυτίζεται με τις αναγκαστικές κομματικές εξορμήσεις στους χώρους δουλειάς στο πλαίσιο, π.χ., μιας προεκλογικής δραστηριότητας. Μια τέτοια προσέγγιση ουσιαστικά αναίρει το ιδεολογικό - πολιτικό στοιχείο της διαπάλης μέσα στο κίνημα. Είναι αποτέλεσμα αδυναμίας εξειδίκευσης της πολιτικής του Κόμματος στη δράση του στον κάθε κλάδο και χώρο. Η δράση για οικονομικές διεκδικήσεις και επιμέρους αιτήματα (με συλλογισμό του κάθε φορά επιπέδου συνείδησης και του συσχετισμού) δεν μολιάζεται - έστω και πρωτόπλα, αν όχι πάντα ολοκληρωμένα - με την επαναστατική στρατηγική. Αυτό έχει ως αποτέλεσμα η πύλη να είναι επιρρηπής στο γλιτώριμα στον ρεφορμισμό και τον συμβιβασμό, τελικά να μην μπορεί να ικανοποιήσει ούτε τις στενές προσδοκίες για βελτίωση της θέσης των εργαζομένων.

Εδώ ακριβώς βρίσκεται ο κομβικός ρόλος των καθοδηγητικών οργάνων, κυρίως των Τομεακών, στο να βοηθούν τον κάθε κομμουνιστή να εξειδικεύει στο χώρο του τη στρατηγική του Κόμματος, κλονώντας την καθημερινή όπλα, να οδηγεί τη συνείδηση των εργαζομένων - μέσα και από την πύλη για οικονομικές διεκδικήσεις - στη ριζοσπαστικοποίηση σε αντικαπιταλιστική κατεύθυνση.

Ακόμα και στο χώρο της κρατικής διοίκησης - παρά τις μεγαλύτερες αντικειμενικές δυσκολίες των εργαζομένων λόγω της θέσης τους ως κρατικών υπαλλήλων - υπάρχουν αντίστοιχες αναγκαιότητες στο συνδυασμό των διάφορων καθηκόντων των κομμουνιστών. Για παράδειγμα, η βασική μας θέση ότι το αστικό κράτος, πέρα από τις κατασταλτικές λειτουργίες του, αναλαμβάνει και μια σειρά οργανωτικές λειτουργίες, απαραίτητες για το σύνολο της κοινωνίας (Δημόσια Έργα και Υποδομές, Ενέργεια, Τηλεπικοινωνίες, Εκπαίδευση, Υγεία, Πρόνοια κ.λπ.) και ότι τις διεκπεραιώνει όχι προς όφελος των λαϊκών στρωμάτων, αλλά προς όφελος της κυρίαρχης τάξης, πρέπει να γίνεται αντικείμενο εξειδίκευσης, ακόμα και σε κάθε υπηρεσία ή υποοργάνωση. Να κατανοείται τουλάχιστον από το πιο πρωτοπόρο κομμάτι των κρατικών υπαλλήλων ότι - πέρα και ανεξάρτητα από οποιεσδήποτε προθέσεις, επαγγελματικές ευκαιρίες και ανιδιαιτέλεση - η διαμόρφωση και άσκηση της κρατικής πολιτικής μέσα από τις υπηρεσίες του κάθε υπουργείου, του κάθε τομέα, εξυπηρετεί συγκεκριμένες σκοπιμότητες στη συνολική αναπαραγωγή του κεφαλαίου, αλλά και το πώς γίνεται αυτό στον κάθε χώρο: Το «τιμών» μιας υπηρεσίας του αστικού κράτους δεν μπορεί να στραφεί σε φιλολαϊκή κατεύθυνση με κάποιες

τεχνοκρατικές βελτιώσεις, ακόμα κι αν υποθετικά όλοι οι υπάλληλοι συμπορευτούν με το ΠΑΜΕ, ακόμα και με το ΚΚΕ.

Η καθημερινή συνδικαλιστική παρέμβαση των κομμουνιστών σε τέτοιους χώρους πρέπει να συνδυάζει την πάλη για τις σύγχρονες ανάγκες των υπαλλήλων με την αποκάλυψη όλων των πλευρών της κρατικής πολιτικής που εξυπηρετούν τα συμφέροντα των καπιταλιστών. Για παράδειγμα, στις Επιθεωρήσεις Εργασίας πρέπει να αναδεικνύεται η μετάθεση της ευθύνης για ελλείψεις στα μέτρα Υγείας και Ασφάλειας από την εργοδοσία στους τεχνικούς Ασφάλειας, η επιχειρηματική δράση στο χώρο της Πρόληψης, η παντελής απουσία δομών της Επιθεώρησης σε περιοχές με δεκάδες χιλιάδες εργαζόμενους, η σκόνημη ανυπαρξία αναγνώρισης και ελέγχου των επαγγελματικών ασθενειών κ.ά. Ξεχωριστή δουλειά απαιτείται επίσης για το αντιπόλεμα των προσημονών εισοδηματικής αναβάθμισης, που έντεχνα καλλιεργείται σε κάποια τμήματα των κρατικών υπαλλήλων, με επικλήρη των ιδιαιτέρων καθηκόντων τους, του «κοινωνικού ρόλου» τους και άλλα σχετικά που χρησιμοποιεί το αστικό σύστημα για να επικρατεί το «διαίρει και βασίλευε».

Η διαμόρφωση συνδικαλιστικών αιτημάτων που δεν ανοίγουν μέτρο με τον πυρήνα της αστικής πολιτικής στον κάθε χώρο, δεν μπορεί παρά να οδηγήσει στο συντηρησιασμό που - παρά τις όποιες φαινομενικές «επιτυχίες» του - γρήγορα σπρώχνει το επαναστατικό κίνημα στο βάλτο του ο-πορτουνισμού.

Τα σωματεία που υπάρχουν σε αρκετές περιοχές αποτελούν σημαντικό όπλο. Γι' αυτό και η προσοχή και η βοήθεια στη λειτουργία και τη δράση τους, εκ μέρους των Κομματικών Ομάδων και των Κομματικών Οργανώσεων, πρέπει να είναι ουσιαστικές και όχι συνθηματικές, πρέπει να βοηθούν στη συγκέντρωση δυνάμεων, στην ανάπτυξη ταξικής συνείδησης. Παράλληλα, στο οργανωτικό κομμάτι της ανασύνταξης, υπάρχουν δυνατότητες δημιουργίας νέων σωματείων σε αρκετές περιοχές, σε διάφορους κλάδους. Να βοηθήμε ώστε το ΠΑΜΕ να μπορεί να παίξει ολοκληρωμένα το ρόλο του, να διευρύνεται με νέες δυνάμεις.

Τα σωματεία πρέπει να δένονται με τον τόπο κατοικίας, να αποκτήσουν οργανωτική πρόσβαση στις γειτονιές όπου μένουν και εργάζονται μεγάλο τμήμα ανοργανωτών συνδικαλιστικά εργαζομένων. Η διεύθυνση τους στη γειτονιά πρέπει να μας απασχολήσει. Βέβαια και οι Λαϊκές Επιτροπές πρέπει να παλεύουν ουσιαστικά και συγκεκριμένα για την οργάνωση των εργαζομένων στα σωματεία, να έχουν δέσμιμο με αρχαιρησίες, σταθερό προσανατολισμό σε χώρους δουλειάς, να μη μένουν μόνο στο επίπεδο της εξόρμησης. Αν στις Λαϊκές Επιτροπές κρίκος δεν είναι η εργατική δουλειά και το δέσιμό της με το σωματείο της εξόρμησης βάζει, θα υπάρχουν φαινόμενα εκπτώσεων στο περιεχόμενο τους, που αργά ή γρήγορα θα οδηγήσουν στον εκφυλισμό τους. Δεν πρέπει στην

πράξη να αντιμετωπίζουμε τις Λαϊκές Επιτροπές ως μια αυτοτελή μορφή οργάνωσης που απαρτίζεται από την εδαφική ΚΟΒ και έναν στενό κομματικό περίγυρο, σίγουρα δεν είναι αυτό που θέλουμε.

Καταληκτικά, το καθήκον της αναδιάρθρωσης και της καθοδήγησης των δυνάμεων μας με επίκεντρο τη δουλειά μας στην εργατική τάξη πρέπει να είναι διαρκές και όχι στατικό. Είναι από τα βασικά ζητήματα που πρέπει καθοδηγητικά να σκύψουμε από πάνω, να ελέγχεται σταθερά. Διαφορετικά, όση συμφωνία και αν υπάρχει με τις θέσεις του Κόμματος, εφόσον δεν υπηρετείται από ένα σχέδιο διάταξης των δυνάμεων μας που στηρίζει τη δουλειά στην εργατική τάξη, θα προκύπτουν προβλήματα ως προς την υλοποίηση των αποφάσεών μας.

ΣΤΟ ΕΠΙΚΕΝΤΡΟ Η ΠΑΛΗ ΚΑΙ ΔΙΕΚΔΙΚΗΣΗ ΤΩΝ ΣΥΓΧΡΟΝΩΝ ΛΑΪΚΩΝ ΑΝΑΓΚΩΝ

Αυτό που κυρίως χρειάζεται είναι η καλύτερη εξειδίκευση, το καλύτερο δούλεμα των αιτημάτων των περιεχομένου κάθε αγώνα, των θέσεων και των συνθημάτων σε κάθε σωματείο, σε κάθε κλάδο, σε κάθε χώρο. Πρόκειται για μια δουλειά που αναμφίβολα πρέπει να επιμοιστούν τόσο τα Τμήματα της ΚΕ και όλες οι Κομματικές Οργανώσεις Περιούχων και Τομέων όσο και οι Κομματικές Ομάδες που δρουν μέσα στο κίνημα. Αλλιώς θα καταφεύγουμε όλο και πιο συχνά ως εύκολη λύση στη γενικόλογια, στην επανάληψη γενικών στρατηγικών συνθημάτων που δεν συνδέονται άμεσα με τη συγκεκριμένη πραγματικότητα του κάθε χώρου και γι' αυτό δεν διευκολύνουν την προσπάθεια να διευρύνεται και να οξύνεται η σκέψη, η αντίληψη του εργατή, ώστε να διαμορφώνεται αγωνιστική και ταξικά πολιτικοποιημένη συνείδηση. Ο κομμουνιστής δρα φανερά, δεν κρύβει τις απόψεις του, δεν κάνει πίσω στις θέσεις και στο Πρόγραμμα του Κόμματος, αλλά ταυτόχρονα κρινεται καθημερινά και στην ικανότητα διαμόρφωσης πλαίσιου πάλης και διεκδικήσεων, που διευκολύνουν τη συσπείρωση εργαζομένων και εμποδίζουν έτσι την πιο εύκολη χειραγώγηση και ενσωμάτωση.

Χρειάζεται συνενεπία να αποκτήσουμε σταθερό προσανατολισμό αλλά και μεγαλύτερη ικανότητα να ενισχύεται από τα κάτω - ξεκινώντας από τον ίδιο τον τόπο δουλειάς, από το σωματείο - η γραμμική πάλη που θέτει στο επίκεντρο τις σύγχρονες ανάγκες των εργατικών - λαϊκών δυνάμεων. Να αποκτήσουμε ικανότητα στην αποκάλυψη του γεγονότος ότι εμπόδιο στην ικανοποίηση των σύγχρονων αναγκών και των αιτημάτων που τις εκφράζουν είναι η ίδια η καπιταλιστική ιδιοκτησία και το καπιταλιστικό κέρδος. Μέσα από τη δι-απάλη που θα αναπτύσσεται στους μικρούς και μεγαλύτε-

ρους αγώνες, πρέπει να αποκαλύπτονται πειστικά οι μηχανισμοί της εκμετάλλευσης και κυρίως οι όροι κατάρνησής της. Απαιτείται ικανότητα του Κόμματος και του κάθε κομμουνιστή να δουλεύει με σχέδιο και συνέχεια μέσα στις εργατικές - λαϊκές δυνάμεις, να προωθεί την οργάνωση, τη συσπείρωση και τη διαφύση τους με στόχο τη ριζοσπαστικοποίηση της συνείδησης, την άνοδο της απαιτητικότητας και μαχητικότητας δράσης για την ικανοποίηση όλων των σύγχρονων αναγκών τους.

Η τάση να αυξάνονται οι ανάγκες είναι αντικειμενική. Οφείλεται στην ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων, η οποία εξασφαλίζει και τα μέσα για την ικανοποίησή τους. Οι σύγχρονες ανάγκες περιλαμβάνουν τη γενική μείωση του εργασιμίου χρόνου, την αύξηση του ελεύθερου χρόνου, των διακοπών, της αναπαυής και άλλους παράγοντες που σχετίζονται με το βιοτικό επίπεδο, τη δυνατότητα της διατροφής, οι συνθήκες κατοικίας και εργασίας, η φυσική Αγωγή και άσκηση, η Υγεία με έμφαση στην πρόληψη, η αντιμετώπιση περιβαλλοντικών προβλημάτων και επαγγελματικών ασθενειών, η αύξηση του προσδόκιμου ζωής, ο Πολιτισμός κ.ά.

Σήμερα, στην Ελλάδα, είναι αντικειμενικά δυνατή η ικανοποίηση των σύγχρονων λαϊκών αναγκών. Η χώρα μας έχει διαπιστωμένες αναπτυξιακές δυνατότητες (τεχνολογικά μέσα, ειδικευμένο εργατικό δυναμικό, σύγχρονες μεθόδους οργάνωσης της παραγωγής κ.ά.) και σημαντικά φυσικά πλεονεκτήματα που προσφέρουν τη δυνατότητα εξασφάλισης διατροφικής επάρκειας, αξιοποίησης των θυνώνων και της θάλασσας, υποδομών για διακοπές και αναπαυή κ.ά. Η διαφορά μας με τα άλλα πολιτικά κόμματα δεν βρίσκεται μόνο στην ποσότητα και ποιότητα των παρεχόμενων δημόσιων και δωρεάν κοινωνικών υπηρεσιών, αλλά πάει πολύ βαθύτερα, αγίζοντας την πηγή των απαιτούμενων πόρων, καθώς και την ίδια την οργάνωση και το περιεχόμενο αυτών των υπηρεσιών.

Για παράδειγμα, στην Υγεία διεκδικούμε όχι μόνο καλύτερες ποιοτικά και δωρεάν υπηρεσίες, αλλά και το να δοθεί προτεραιότητα στην πρόληψη και έγκαιρη αποκατάσταση. Στην Παιδεία διεκδικούμε όχι μόνο δημόσια και δωρεάν βιβλία σε όλες τις εκπαιδευτικές βαθμίδες, αλλά πρωταρχικά ριζικά διαφορετικές μεθόδους, μορφές και περιεχόμενο διδασκαλίας με στόχο την ολόπλευρη μόρφωση και διαπαιδαγώγηση των παιδιών. Ανάλογα, στο δικαίωμα στην εργασία δίνουμε έμφαση - νέρα από την προβολή των αιτημάτων για την προστασία των ανέργων - στις προϋποθέσεις της σταθερής δουλειάς με δικαιώματα, στις δυνατότητες μείωσης του εργασιμίου χρόνου και συνολικά εξέλιψης της ανεργίας. Σε όλα αυτά, μαζί, ενισιά, βρίσκεται και η ουσία της αντίληψής μας για τις σύγχρονες λαϊκές ανάγκες, γνωρίζοντας φυσικά ότι παρά το γεγονός ότι από σήμερα πρέπει να αποτελέσουν αντικείμενο διεκδίκησης, η πραγματική ικανοποίησή τους δεν χωράει μέσα στον καπιταλισμό, αλλά προϋποθέτει την κοινωνικοποίηση των συγκεντρωμένων μέσων παραγωγής και την ένταξή τους στον κεντρικό επιστημονικό σχεδιασμό.

Χρειάζεται προσοχή ώστε η προβολή των αιτημάτων για ανάπτυξη των απωλειών να μην εξιδανικεύει την περίοδο πριν την κρίση, αλλά να αναδεικνύει την επιδείνωση των όρων εκμετάλλευσης σε σχέση με παλιότερες γενιές και την προφανή αντίφαση αυτής της κατάστασης με τις πραγματικές σύγχρονες ανάγκες και δυνατότητες. Να απαντήσει η κλάση επιχειρηματολογία ότι η σημερινή υποχώρηση οφείλεται στην προηγούμενη ύπαρξη κάποιων παράλογων προνομίων. Έχει σημασία να κατανοηθεί ότι οι όποιες παροχές, δικαιώματα και κατακτήσεις προηγούμενων περιόδων - τόσο παλιότερα όσο και στη συνέχεια μετά το '90 - ευνοήθηκαν από την αναδική συγκυρία της καπιταλιστικής οικονομίας σε συνδυασμό με παράγοντες όπως η καπιταλιστικοποίηση των βαλκανικών χωρών, οι μαζικές Άμεσες Ξένες Επενδύσεις από την Ελλάδα σε άλλες χώρες κ.λπ. Είναι σημαντικό να κατανοηθεί ότι αποσπάστηκαν κάτω από διαφορετικές συνθήκες της καπιταλιστικής οικονομίας και διάταξης των καπιταλιστικών οικονομιών, κάτω από συνθήκες που πλέον έχουν αλλάξει όρδην. Αυτό το βιώνουν πιο έντονα οι νέες γενιές εργαζομένων, πολλοί από τους οποίους αναγκάζονται να μεταναστεύσουν σε άλλες χώρες της Ευρώπης, ακόμα και σε άλλες ηπείρους, προκειμένου να εργαστούν στο αντικείμενό τους. Πρόκειται για σημαντικές παραγωγικές δυνάμεις, ιδιαίτερα αν υπολογιστούν το γεγονός ότι μεγάλο τμήμα αυτών των εργαζομένων αποτελείται από νέους επιστήμονες, υψηλά μορφωμένους και ειδικευμένους. Στο έδαφος όλων αυτών, απαιτείται σήμερα η πάλη, ακόμα και για το ελάχιστο,

ΕΙΣΗΓΗΣΗ ΤΗΣ ΚΕ ΤΟΥ ΚΚΕ ΣΤΟ 20^ο ΣΥΝΕΔΡΙΟ

να συνδέεται με τη γενικότερη πάλη και αντιπαράθεση με τη στρατηγική του κεφαλαίου.

Οι κατακτήσεις που είχαν οι λαοί στις χώρες της σοσιαλιστικής οικοδόμησης αποδεικνύουν τη ρεαλιστικότητα του δρόμου που οι κομμουνιστές προτείνουν. Αυτό ισχύει ανεξάρτητα από τα λάθη και τις παρεκκλίσεις που οδήγησαν στην καπιταλιστική παλινόρθωση. Αλλωστε, η ίδια η σημερινή άσχημη κατάσταση των εργαζομένων στις χώρες αυτές επιβεβαιώνει την αναγκαιότητα του σοσιαλισμού, την ανάγκη ο αγώνας του λαού να κατευθύνεται στο σοσιαλισμό, την ανάγκη να μη θεωρεί ο λαός - και κυρίως το πιο έμπειρο σε μάχες τμήμα του - τον καπιταλισμό σαν ένα σύστημα αιώσιο.

Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΣΥΜΜΑΧΙΑ

Στο νέο Πρόγραμμα του Κόμματος που ψήφισε το 19ο Συνέδριο αναφέρεται αναλυτικά η αναγκαιότητα της προώθησης της Κοινωνικής Συμμαχίας. Η σημασία της είναι μεγάλη για την επιτυχή εκπλήρωση της αποστολής και του ηγετικού ρόλου της εργατικής τάξης, για την επαναστατική ανατροπή.

Από τη θέση της στην καπιταλιστική παραγωγή απορρέει ότι μόνο η εργατική τάξη είναι αντικειμενικά τάξη επαναστατική, οικοδόμος της σοσιαλιστικής - κομμουνιστικής κοινωνίας, άρα και ηγετική δύναμη σε σχέση με τις άλλες λαϊκές δυνάμεις. Μόνο το εργατικό κίνημα μπορεί να πάρει επαναστατικά χαρακτηριστικά, να εξελιχτεί σε ταξικά συνεπές επαναστατικό κίνημα, ενώ τα κινήματα των άλλων λαϊκών δυνάμεων δεν μπορούν να γίνουν συνεπείς φορείς άρνησης της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής. Είναι ζήτημα συνεχούς πάλης και προσπάθειας, τα μικροαστικά στρώματα, οι εν δυνάμει σύμμαχοι της εργατικής τάξης, «να τραβηχτούν περισσότερο ή λιγότερο ενεργά στην επαναστατική πάλη και άλλα να ουδετεροποιηθούν», όπως επισημειώνεται στο Πρόγραμμα του ΚΚΕ. Η ανατροπή του καπιταλισμού, στην οποία ηγείται η εργατική τάξη, ωφελεί και τα λαϊκά στρώματα, δίνει διέξοδο στο δικαίωμα στην εργασία, σε όλα τα κοινωνικά δικαιώματα που αυτοαποασχολούμενου, στο ατομικό εμπορευματοπαραγωγού, στην προοπτική ένταξης στο στην άμεσα κοινωνική εργασία. Η Κοινωνική Συμμαχία πραγματοποιείται στην πράξη με ευθύνη του ΚΚΕ, της ιδεολογικής - πολιτικής οργανωμένης πρωτοπορίας της εργατικής τάξης στην Ελλάδα. Πραγματοποιείται με την πολιτική ευαισθησία και δράση του ΚΚΕ για τα προβλήματα των λαϊκών στρωμάτων, με την ανάλογη δράση των μελών του Κόμματος, της ΚΝΕ, των φίλων του Κόμματος και μέσα στο συνδικαλιστικό εργατικό κίνημα. Η συσπείρωση της πλειοψηφίας της εργατικής τάξης με το ΚΚΕ και η προσέλευση πρωτοπόρων τμημάτων λαϊκών στρωμάτων θα περάσει από διάφορες φάσεις.

Στο Πρόγραμμά μας η Κοινωνική Συμμαχία σε αντικαπιταλιστική - αντιμονοπωλιακή κατεύθυνση αφορά κοινωνικές δυνάμεις, οι οποίες προσδιορίζονται με κριτήριο τη θέση τους ως προς τον κυρίαρχο τρόπο παραγωγής, χωρίς διακρίσεις σε φύλο ή ηλικία. Με αυτήν την έννοια δεν είναι η Κοινωνική Συμμαχία, π.χ., συμμαχία των γυναικών με τους άντρες ή της νεολαίας με τις μεγαλύτερες ηλικίες. Οι γυναίκες και οι νέοι σε ηλικία ανήκουν σε συγκεκριμένες κοινωνικές δυνάμεις, ενώ ακόμα και στην περίπτωση των σπουδαστών ή των γυναικών που δηλώνουν νοικοκυρές, η κοινωνική τους θέση καθορίζεται από εκείνη της οικογενειάς τους. Οπωσδήποτε, μέσα στο κίνημα, μέσα στους αγώνες πρέπει οι συσπειρώσεις και τα μαζικά σχήματα στα οποία συμμετέχουμε ως κομμουνιστές να συντονίζονται με τις γυναικείες οργανώσεις, καθώς και με τις φοιτητικές, τις σπουδαστικές, τις μαθητικές οργανώσεις, τις ριζοσπαστικές συσπειρώσεις τους.

Με βάση την έως τώρα δολεμένη πείρα, βγαίνει το συμπέρασμα ότι θέλει προσοχή η σχηματισμένη της Κοινωνικής Συμμαχίας ή ο περιορισμός της μόνο στις ήδη υπάρχουσες, μικρότερες ή μεγαλύτερες, αντιμονοπωλιακές αντικαπιταλιστικές συσπειρώσεις, όπως είναι το ΠΑΜΕ, η ΠΑΣΕΕΕ, η ΠΑΣΥ, η ΟΓΕ, το ΜΑΣ. Να αποφεύγουμε επίσης τη λαθεμένη εξίσωση και παράθεση των κοινωνικών συμμαχών ως εργατών - αυτοαποασχολούμενων ΕΒΕ και αγροτών - γυναικών - νεολαίας. Αυτός ο τρόπος παρουσίασης της Κοινωνικής Συμμαχίας καταγράφει τις γυναικείες (δηλαδή το ένα φύλο με τα ιδιαίτερα προβλήματα ανισότητας και τις ιδιαίτερες ανάγκες του) ή τους νέους (δηλαδή μία ηλικιακή ομάδα με τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά της, τις ανάγκες σπουδών της κ.λπ.) σαν κοινωνικές δυνάμεις της συμμαχίας, πράγμα που δεν ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα.

Αυτό το «φύτρο της λαϊκής συμμαχίας», για το οποίο μίλησε το 19ο Συνέδριο, θα αναπτύσσεται ανάλογα με τη συγκεκριμένη φάση του κινήματος και του συσχετισμού, θα εκφραζέται και άλλες μορφές, θα δυναμώνει και θα αναδιατάσσεται με όρους κινήματος, πραγματικής κίνησης μαζών, δυναμώνοντας και εμβαθύνοντας τους αντικαπιταλιστικούς - αντιμονοπωλιακούς στόχους της συμμαχίας, διευρύνοντας συνεχώς την εμβέλειά της.

Το ΠΑΜΕ στο εργατικό - συνδικαλιστικό κίνημα είναι μια μεγάλη κατάκτηση. Η πρόσφατη Πανελλαδική Συνδιάσκεψη του συνέβαλε με την προτοιμασία και τις τελικές αποφάσεις της στη διεύρυνση της εμβέλειας, της συσπείρωσης δυνάμεων γύρω του. Το επόμενο διάστημα τα κρίσιμα ζητήματα είναι: Η συνεχής και ακούραστη πάλη για οργάνωση χιλιάδων νέων εργατών και εργατριών στα συνδικάτα, η κάλυψη όλων των ασυνδικαλιστών χώρων, η αποφασιστική βελτίωση του συσχετισμού δυνάμεων μέσα στο εργατικό - συνδικαλιστικό κίνημα, η ανάπτυξη της εργατικής πάλης γύρω από διεκδικήσεις που να αφορούν τις πραγματικές λαϊκές ανάγκες.

Μια άλλη πλευρά που αφορά τη βαθύτερη κατανόηση της αντίληψής μας για τη Συμμαχία, είναι το ζήτημα δράσης στο αγροτικό κίνημα, την ΠΑΣΥ και την Πανελλαδική Συντονιστική Επιτροπή των Μπλόκων, η οποία ουσιαστικά έχει εξελιχθεί σήμερα σε Πανελλαδική Συντονιστική Επιτροπή Ομοσπονδιών, Συλλόγων, Επιτροπών Αγροτών. Πρόκειται για μία μορφή συντονισμού του κινήματος που διομορφώθηκε το 2014 με επίκεντρο τη Νίκαια της Θεσσαλίας μέσα από τις αγροτικές κινητοποιήσεις, αλλά διευρύνθηκε μέσα από τις περινεκές κινητοποιήσεις.

Το βασικό ζήτημα στη σημερινή φάση είναι η οργάνωση των αγροτών σε Συλλόγους, Ομοσπονδίες κ.λπ. Αυτή η προσπάθεια άλλωστε γίνεται σε πολλές περιοχές της χώρας και έχει ήδη αποτελέσματα. Πρόκειται για μια προσπάθεια που έχει βεβαίως αντιμονοπωλιακή βάση, αλλά αβραθή ακόμα χαρακτηριστικά. Οι αγρότες που συμμετέχουν έχουν συντηρητική αντίληψη στην υπεράσπιση της ατομικής ιδιοκτησίας της γης, βλέποντας την αντίθεσή της με τα μονοπώλια.

Ανάλογα πρέπει να δούμε την κατάσταση με τους συλλόγους των αυτοαποασχολούμενων ΕΒΕ, με την αντιμονοπωλιακή συσπείρωση της ΠΑΣΕΕΕ. Πρόκειται για τα κοινωνικά στρώματα που συνεχώς τολαντεύονται, έχουν μεγαλύτερες δυσκολίες οργάνωσης και συλλογικής έκφρασης και γι' αυτό χρειάζεται επιμονή και συνεχής παρακολούθηση από την πρωτοπορία, καθώς και ειδική και πιο απαιτητική δουλειά από το ταξικό εργατικό κίνημα για κοινή δράση και διαμόρφωση κοινών πλαισίων και στόχων πάλης.

Σημαντικό και διακριτό ζήτημα είναι οι Λαϊκές Επιτροπές. Γύρω από αυτό το ζήτημα συγκεντρώθηκε πείρα κατά την προευνεδριακή συζήτηση. Οπωσδήποτε χρειάζεται να μπει σε νέα βάση. Εντονίζουμε ότι ορισμένες προομοιάζουν με

«κινήσεις πολιτών», όπου συμμετέχουν κάποια μέλη οργανώσεων και φορέων, συνήθως από το στενό κομματικό πυρήνα και όχι ευρύτερες δυνάμεις που να εκφράζουν υπαρκτό σωματείο. Επιτροπές Αγώνα, φορείς του λαϊκού κινήματος σε επίπεδο πόλης, συνοικίας, δεν αποτελούν, δηλαδή, στην πράξη, συσπειρώσεις εργατικών σωματείων ή παραρτημάτων τους, μορφή συσπείρωσης αυτοαποασχολούμενων ΕΒΕ και αγροτών, με τη συμμετοχή γυναικείων συλλόγων της ΟΓΕ ή του ΜΑΣ, επιτροπών φοιτητών, σπουδαστών, μαθητών, σε επίπεδο συνοικίας, τόπου κατοικίας.

Οι ριζοσπαστικές συσπειρώσεις σε αντικαπιταλιστική - αντιμονοπωλιακή κατεύθυνση είναι απαραίτητες. Ωστόσο, δεν τις αντιμετωπίζουμε στατικά, αλλά ενταγμένες στην ίδια τη δυναμική της ταξικής πάλης, που δεν είναι μονοσήμαντη και γραμμική. Επομένως είναι σύνθετο και απαιτητικό το καθήκον - για την καθοδηγητική δουλειά του Κόμματος και τη δράση των κομμουνιστών - της ανάπτυξης της Κοινωνικής Συμμαχίας στις μεταβαλλόμενες συνθήκες. Το βάθος του αντικαπιταλιστικού - αντιμονοπωλιακού περιεχομένου της πάλης δεν είναι ίδιο σε όλες τις φάσεις, κάτι που να αποτυπώνεται και στις μορφές που θα παίρνει η Συμμαχία, οι οποίες θα εξελίσσονται. Χρειάζεται παραπάνω καλή και συνεχής παρακολούθηση - μελέτη. Κυρίως χρειάζεται να μας δώσει απάντηση η ίδια η εξέλιξη και η δυναμική των αγώνων, της μεγάλης προσπάθειας που έχει ξεκινήσει με παρέμβαση του Κόμματος, των Κομματικών Οργανώσεων για οργάνωση δικτύου συλλόγων και Ομοσπονδιών πανελλαδικά, σε όλους τους νομούς, σε όλη τη χώρα. Και γι' αυτό η ΚΕ προτείνει προς το 20^ο Συνέδριο να δεσμευτεί η νέα ΚΕ να συζητήσει σε Πανελλαδικό Σώμα συνολικά και αναλυτικά τα θέματα της Κοινωνικής Συμμαχίας, την επικαιροποίηση του πλαισίου πάλης και διεκδικήσεων και ειδικότερα τα ζητήματα που σχετίζονται με το αγροτικό κίνημα (τις μορφές οργάνωσης, τη συμμαχία, την αντικαπιταλιστική - αντιμονοπωλιακή συσπείρωση κ.λπ.).

Για μια ακόμα φορά, θεωρούμε απαραίτητο να ξεκαθαρίσουμε ότι η Κοινωνική Συμμαχία - από τον ίδιο το χαρακτήρα της ως συμμαχία κοινωνικών κινήσεων - δεν είναι συνεργασία κομμάτων, ούτε συνεργασία του ΚΚΕ με μαζικές οργανώσεις. Στο βαθμό που άλλες πολιτικές δυνάμεις μικροαστικού χαρακτήρα δρουν με μέλη τους στις συσπειρώσεις της Κοινωνικής Συμμαχίας, θα συντονίζονται στην κοινή πάλη με τους κομμουνιστές με όρους κινήματος και εκεί θα διεξάγονται ιδεολογική - πολιτική διαπάλη.

Η κοινή δράση του ΚΚΕ με τέτοιες πολιτικές δυνάμεις θα εκφράζεται στις γραμμές και στα όργανα πάλης της Κοινωνικής Συμμαχίας, η οποία θα θεμελιώνεται στον τόπο δουλειάς, τη Γενική Συνέλευση του σωματείου και του συλλόγου, τις Επιτροπές Αγώνα στη γειτονιά κ.λπ. Η βάση της συμμαχίας είναι οι σύγχρονες κοινωνικές ανάγκες που εμποδίζονται από τα μονοπώλια, την καπιταλιστική ιδιοκτησία και ορ-

γάνωση της κοινωνίας.

Το ΚΚΕ - τόσο με τη δράση του ως κόμμα όσο και με τη δράση των μελών του στις γραμμές των φορέων της Κοινωνικής Συμμαχίας και των συσπειρώσεων που δημιουργούνται για την αποτελεσματικότερη προώθησή της - συνειδητοποιεί την ευθύνη του να δουλέψει πιο αποτελεσματικά με στόχο την προσέγγιση και τη συσπείρωση εργατικών - λαϊκών μαζών. Σε αυτήν την προσπάθεια θέτει ο πρώτο θέμα: Με ποια πολιτική γραμμή δίνεται πραγματική απάντηση στα προβλήματα του λαού, με τα μονοπώλια ή ενάντια στην κυριαρχία τους; Με την εξουσία των μονοπωλίων, του κεφαλαίου ή με την εξουσία του εργαζόμενου λαού, του δημιουργού όλου του πλούτου της κοινωνίας;

Βέβαια, πρόκειται για επίπονη διαδικασία, όχι αναγκαστικά ευθύγραμμα ανοδική. Όπως τονίζεται στο Πρόγραμμα του ΚΚΕ: «Οι εργατικές - λαϊκές μάζες, μέσα από την πείρα της συμμετοχής τους στην οργάνωση της πάλης σε κατεύθυνση συγκρούσε με τη στρατηγική του κεφαλαίου, θα πείθονται για την ανάγκη να πάρει η οργάνωση και η αντιπαράθεσή τους χαρακτήρα επι' όλης της ύλης και με όλες τις μορφές σύγκρουσης με την οικονομική, πολιτική κυριαρχία του κεφαλαίου».

Είμαστε σίγουροι και αισιόδοξοι ότι παρά τις δυσκολίες, η ίδια η μεγάλη όξυνση των κοινωνικών αντιθέσεων θα οδηγήσει σε συνθήκες μαζικής λαϊκής - εργατικής αφύπνισης, επαναστατικής κατάστασης, μεγάλης όξυνσης της ταξικής πάλης, ενώ παράλληλα θα έχει ωριμάσει - μέσα από τους σημερινούς καθημερινούς αγώνες - ένα ισχυρό εργατικό κίνημα σε συμμοχία με τα λαϊκά στρώματα που υποφέρουν. Μέσα σε τέτοιες συνθήκες θα καταστεί δυνατόν να εκφραστεί η θέληση του λαού, η απόφασή του να πάρσει και να καταργήσει τις δυνάμεις της εκμετάλλευσης, της καταπίεσης, της εμπλοκής του σε ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και πολέμους. Σε αυτήν την ενιαία πορεία, το κίνημα θα περνάει σε πιο αποφασιστικές αναμετρήσεις, ενώ σε συνθήκες επαναστατικής κατάστασης από την Κοινωνική Συμμαχία και τη δράση της θα προκύψει το Εργατικό Λαϊκό Επαναστατικό Μέτωπο.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΓΙΑ ΤΗ ΓΡΑΜΜΗ ΠΑΛΗΣ ΣΤΟ ΚΙΝΗΜΑ

Οι σχέσεις Κόμματος - κινήματος είναι ένα από τα πιο σοβαρά ζητήματα. Πολλές φορές, ενώ γενικά φαίνεται να συμφωνούμε όλοι και όλες στα λόγια, στην πράξη παρουσιάζονται προβλήματα. Ως εργατική πρωτοπορία, το Κομμουνιστικό Κόμμα έχει την ευθύνη της καθοδήγησης του κινήματος, όχι μόνο ως γενική προγραμματική κατεύθυνση ή με το περιεχόμενο των ανακοινώσεων του - κάτι που είναι φυσικό και αυτονόητο - αλλά και μέσα από τον «οργανωτικό» δρόμο, δηλαδή μέσω των καθοδηγητικών οργάνων, των ΚΟΒ, των Κομματικών Ομάδων που δουλεύουν άμεσα στο κίνημα, των συντρόφων εκλεγμένων στα συνδικαλιστικά όργανα. Αυτόν τον καθοδηγητικό - πρωτοπόρο ρόλο δεν μπορούν να παίξουν ούτε οι παρατάξεις, ούτε τα ψηφοδέλτια, ούτε οι κινήσεις που υπάρχουν ή δημιουργούνται, ούτε τα μετωπικά σχήματα του κινήματος, ακόμα και αν κινούνται σε ξεκάθαρη αντικαπιταλιστική - αντιμονοπωλιακή γραμμή.

Ο βασικός ρόλος και αποστολή όλων αυτών είναι μέσω της δουλειάς τους στο κίνημα να συσπειρώνουν μετωπικά σωμάτια - Ομοσπονδίες - Επιτροπές Αγώνα - ομάδες εργατο-υπαλλήλων σε αντικαπιταλιστική - αντιμονοπωλιακή κατεύθυνση, να συντονίζουν την κοινή δράση τους, να απλώνουν ευρύτερα μέσα στις εργατικές - λαϊκές μάζες την αντικαπιταλιστική - αντιμονοπωλιακή συσπείρωση και πάλη, να προωθούν την Κοινωνική Συμμαχία εργατών, αυτοασφαχολούμενων αγροτών και ΕΒΕ και των οικογενειών τους. Είναι οπωσδήποτε θέμα των κομμουνιστών που δρουν στις γραμμές αυτών των συνδικάτων, των ριζοπαστικών συσπειρώσεων και άλλων μαζικών φορέων που συσπειρώνονται αντικαπιταλιστικά - αντιμονοπωλιακά να συμβάλλουν (ως πρόεδροι, μέλη ΔΣ, επικεφαλής επιτροπών, μέλη κ.λπ.) ώστε το Κόμμα να παίζει τον καθοδηγητικό του ρόλο και μέσω αυτών των ίδιων των συσπειρώσεων και μέσω των Οργανώσεων του. Συνενός πρέπει να ενισχυθεί η ευθύνη τους, να ελεγχεται πιο συστηματικά η δουλειά τους σε καθημερινή βάση.

Το Κομμουνιστικό Κόμμα δρα και αυτοτελώς και με μέσο από το κίνημα. Εξασφαλίζει τη σύνδεση του καθημερινού αγώνα με την επαναστατική ανατροπή, με τη στρατηγική πρόταση του Κόμματος για τη σοσιαλιστική εξουσία και οικοδό-

μηση. Η ζύμωση, η διαπάλη στο κίνημα, το ίδιο το περιεχόμενο του αγώνα πρέπει να θέτει το ζήτημα και το στόχο της εξουσίας χωρίς να αποσιτάται από το επιμέρους, το προσωρινό, το άμεσο.

Ο βασικός κίνδυνος είναι φυσικά ένας: Η «συνδικαλιστικοποίηση» της δουλειάς του Κόμματος, η λειψή πολιτικοποίηση της πάλης. Σήμερα, η προσπάθεια αντιμετώπισης αυτού του κινδύνου συνδέεται όλο και περισσότερο με την ταυτόχρονη πάλη ενάντια στη ρεφορμιστική πολιτικοποίηση. Για να δουλεύουμε όμως αποτελεσματικά σε αυτήν την κατεύθυνση, χρειάζεται όχι μόνο η αφομοίωση του Προγράμματος του Κόμματος, αλλά και η εξειδίκευση, η προσπάθεια κλιμάκωσης, η συνεχής προσπάθεια χειραφέτησης και ανόδου της ταξικής πολιτικής συνείδησης, σε συνθήκες μάλιστα υποχώρησης του κινήματος. Χρειάζεται η παρέμβαση με βάση αντικαπιταλιστικούς - αντιμονοπωλιακούς στόχους που λαμβάνουν υπόψη τους τις σύγχρονες λαϊκές ανάγκες. Άλλωστε, οι όροι ικανοποίησης αυτών των αναγκών αποτελούν το εφελκυστήρα για να ανοίγει το ζήτημα: Ποια εξουσία και ιδιοκτησία μπορεί να εξασφαλίσει σε μόνιμη και σταθερή βάση την ικανοποίηση των διεκρινόμενων εργατικών αναγκών;

Δρούμε συγκεκριμένα, παίρνοντας υπόψη ότι απευθυνόμαστε και σε εργάτες και εργάτριες που προς στιγμήν δεν έχουν πειστεί, φοβούνται ή ακόμα και είναι αντίθετοι λόγω προκαταλήψεων ή συγχύσεων. Ορισμένες φορές, η πρωταρχική ανάγκη ριζοπαστικοποίησης, πολιτικοποίησης της πάλης και του κινήματος κατανοείται απλουστευμένα και συνηματολογικά. Θεωρούμε ότι εάν ριζοφυρ σε κάθε περίπτωση το σύνθημα ή αναφερθούμε στην εργατική εξουσία, θα ριζοπαστικοποιηθεί και θα πολιτικοποιηθεί αυτόματα το κίνημα, ίσως και πιο γρήγορα σε σχέση και με το εάν δεν το πούμε ή εάν απλά το περιγράψουμε.

Αναμφίβολα, το ζήτημα της εργατικής εξουσίας, της απαλλαγής του εργάτη και συνολικά της κοινωνίας από την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο πρέπει να γίνεται αντικείμενο συζήτησης και διαπάλης μέσα στα συνδικάτα, στο κίνημα. Αναμφίβολα πρόκειται για ένα βασικό καθήκον των κομμουνιστών. Ταυτόχρονα, όμως, είναι καθήκον των κομμουνιστών να κατανοούν την ανάγκη της πειθούς και της κλιμακούμενης επιχειρηματολογίας. Είναι καθήκον να κατάρτιζουμε την τέχνη να θέτουμε αυτό το ζήτημα πειστικά και μάλιστα μέσα σε αρνητικές συνθήκες, σε συνθήκες υποχώρησης του κινήματος, σε συνθήκες που δεν υπάρχει μεγάλη κίνηση μαζών, επαναστατική κατάσταση, δυνατότητα επαναστατικής εξέγερσης. Ως σύνθημα άμεσης δράσης και πάλης, η εργατική εξουσία θα μπει οπωσδήποτε σε συνθήκες εξέγερσης, επανάστασης, σε συνθήκες που οι μάζες είναι έτοιμες να το ασχοληθούν, να το υιοθετήσουν. Εκεί θα γίνει ο μαζικός απεγκλωβισμός, η αποφασιστική ριζοπαστικοποίηση συνειδήσεων.

Αυτό, βέβαια, δεν αναιρεί την ανάγκη η πάλη που διεξάγουμε σήμερα να έχει οπωσδήποτε τέτοια κατεύθυνση, δηλαδή να αποκτά αντικαπιταλιστικά - αντιμονοπωλιακά χαρακτηριστικά, να είναι αγώνας για την εργατική εξουσία. Και αυτό πρέπει να διαπερνά το κίνημα ως αντικείμενο ζύμωσης και διαπάλης. Εχουμε συγκεντρώσει πλούσια πείρα. Δεν πρέπει επίσης να υποτιμάμε το γεγονός ότι τα ριζοπαστικά, προωθημένα και πολιτικοποιημένα συνθήματα μπορούν να αφομοιωθούν και να λαφυραγωγηθούν από τον αντίπαλο, τον ολιπορτουισμό, τη σοσιαλδημοκρατία. Η προβολή τέτοιων συνθημάτων δεν οδηγεί νομοτελειακά στην πάλη για την εργατική εξουσία. Το ζήσαμε αυτό και με το ΠΑΣΟΚ παλιότερα και με τον ΣΥΡΙΖΑ πιο έντονα τα τελευταία χρόνια.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΜΜΑΤΙΚΗ ΟΙΚΟΔΟΜΗΣΗ ΚΑΙ ΤΗ ΣΥΝΕΧΗ ΑΝΑΝΕΩΣΗ ΤΩΝ ΓΡΑΜΜΩΝ ΤΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ

Βασικός παράγοντας που καθορίζει το ρόλο και την αποτελεσματικότητα του Κόμματος στο εργατικό κίνημα, στην ταξική πάλη, είναι η κομματική οικοδόμηση στη βιομηχανία, σε κλάδους στρατηγικής σημασίας, σε ανερχόμενους δυναμικούς κλάδους της οικονομίας, η αύξηση της δυναμικής και επιρροής του στη μεγάλη μάζα της εργατικής τάξης και ιδιαίτερα στα νεότερα τμήματά της.

Ο προσαρμοστικός στη δουλειά στην εργατική τάξη είναι καθήκον μακράς πνοής. Πολλές φορές η καθημερινότητα, το άγχος του άμεσου αποτελέσματος, αλλά και άλλες έ-

κτακές εξελίξεις, όπως οι συνεχείς εκλογικές μάχες, είναι παράγοντες που μπορεί να μας λοξοδρομήσουν ασυνείδητα, να μας επιστρέφουν σε έναν πιο γνώριμο και οικείο τρόπο δουλειάς με όξυνση τη γειτονιά, το καφενείο, την πολυκατοικία. Κάποιες φορές μάς διαφεύγει ότι ο τόπος κατοικίας είναι γεμάτος από εργοστασιακούς εργάτες - όχι μόνο ως τόπος κατοικίας αλλά και ως χώρος εργασίας τους - αλλά και γεμάτος από επιχειρήσεις, υπηρεσίες, μαγαζιά κάθε είδους, σχολεία, νοσοκομεία και Κέντρα Υγείας με χιλιάδες εργαζόμενους. Τα βήματα που έχουν πραγματοποιηθεί κατά κλάδο, τόπο δουλειάς και τόπο συνοικίας στην ιεράρχηση της δουλειάς στους εργάτες και τις εργάτριες πρέπει να κατοχυρωθούν, να απλωθούν, να δυναμώσουν.

Παράλληλα, πρέπει να ξεπεραστούν δυσκολίες και καθυστερήσεις που εκφράζονται σε αρκετούς δείκτες της δουλειάς μας. Η διάταξη δυνάμεων και στελεχών με επικεντρω τους χώρους εργασίας είναι αυτή που θα συμπεραστούμε προς τα εμπρός όλη την κομματική δουλειά. Δεν πρέπει να υπάρχει υποχώρηση σε αυτό. Η προσαρμογή απαιτεί χρόνο, γνήριο ημόνι, ώστε να μη μας παρασέρνουν στην ιεράρχηση της κεντρικότητας στη διάρθρωση των κλάδων, ως αποτέλεσμα της συγκεντρώσεως, των επιχειρηματικών ανταγωνισμών και των νέων τεχνολογικών δεδομένων της παραγωγής, πρέπει να παρακολουθείται συστηματικά, με στόχο να προσαρμόζεται άμεσα ο σχεδιασμός και η διάταξη και να επιδιώκεται με καλύτερους όρους η κομματική οικοδόμηση. Υπάρχουν παραδείγματα από ομίλους, επιχειρήσεις και υποκλάδους οι οποίοι αναπτύσσονται γρήγορα χωρίς να προσαρμόζονται εξίσου άμεσα και ορθολογικά ή οργανωτικά διάταξη. Όταν αφορά τον τρόπο καθοδήγησης, πρέπει συνεχώς να βελτιώνεται, να βοηθάει τη συσώρευση και στη γενίκευση της πείρας, στην ανάπτυξη της ικανότητας των κομματικών μελών, στη δημιουργία νέων εργατικών στελεχών.

Η «προφύλαξη», στερέωση και ενδυνάμωση της κομματικής παρέμβασης στους κλάδους αποτελεί απαραίτητη προϋπόθεση για την ενίσχυση ζωτικών δεικτών του Κόμματος μας. Παράλληλα απαιτείται το σωστό δέσιμο με τη δράση στη γειτονιά, καθώς η κομματική δουλειά στους κλάδους δεν διαχωρίζεται και δεν υποκαθιστά την παρέμβαση στη συνοικία, ούτε φυσικά λειτουργούν αντιπαράθετικά μεταξύ τους. Σε κάθε περίπτωση, για όλες τις Οργανώσεις πρέπει να «βραίνει στο ζύγι» ο προσαρμοστικός στους κλάδους. Για παράδειγμα, η από κοινού δουλειά για τη δημιουργία ΚΟΒ ή κομματικού πυρήνα σε ένα εργοστάσιο - εκεί που δεν φτάνουν τα «ποδάρι» μιας κλαδικής ΚΟΒ - αποτελεί στοιχείο αναβαθμιζόμενης και ενιαίας κομματικής δράσης ανάμεσα στη συνοικία και τον κλάδο. Εξοκλοποιούνται να υπάρχουν αδυναμίες που πρέπει άμεσα να αντιμετωπιστούν, π.χ. σύντροφοι εργαζόμενοι που παραμένουν «οργανωτικά» στη γειτονιά και για διάφορους λόγους δεν έχουν περάσει στις κλαδικές Οργανώσεις. Αυτοί οι σύντροφοι δεν μπορούν αντικειμενικά να έχουν την εξειδικευμένη καθοδήγηση που απαιτείται με βάση τις κατευθύνσεις στον κλάδο τους, ως απαραίτητη προϋπόθεση αναβάθμισης και ελέγχου της δράσης τους στο χώρο εργασίας, της συμβολής τους στη ζωή του σομασείου. Πρέπει να είναι καθαρό, από τη μία, ότι σε καμία περίπτωση δεν αρκεί η γενική καθοδήγηση με βάση τις κεντρικές εξελίξεις και, από την άλλη, ότι η ενδυνάμωση της εργατικής δουλειάς θα έχει άμεση ανταπόκριση στη συνολική παρέμβασή μας στο κίνημα.

Η βρασιαντική προσπάθεια να πίσουμε επαφές σε τόπους δουλειάς, να μπούμε σε νέους χώρους για να αναπληρώσουμε ένα μέρος των απωλειών, να διαμορφώσουμε έναν νέο περίγυρο δίπλα στις Κομματικές Οργανώσεις - αναγκαία μέγ για την ανάπτυξη του Κόμματος και τη συγκρότηση νέων Κομματικών και ΚΝίτικων Οργανώσεων - έφερε ορισμένα αποτελέσματα. Αυτά αντανάκλυνται και στη βελτίωση κατά 3,6% της κοινωνικής σύνθεσης του Κόμματος σε μισθωτούς εργατοϋπαλλήλους του ιδιωτικού και κρατικού τομέα, από το προηγούμενο Συνέδριο. Πιο συγκεκριμένα, υπήρξε βελτίωση της κοινωνικής σύνθεσης κατά 3,61% στους μισθωτούς του ιδιωτικού τομέα (1,93% από βιομηχανικούς κλάδους, 1,53% από κλάδους εμπορίου - υπηρεσιών και 0,15% από τους υπόλοιπους κλάδους του ιδιωτικού τομέα) και κατά 0,1% σε μισθωτούς του κρατικού τομέα. Αυτά τα αποτελέσματα οφείλονται στη βελτίωση των σχεδίων στρατολογίας και οικοδόμησης σε χώρους δουλειάς από τις Κομματικές Οργανώσεις. Επίσης, έγιναν βήματα στο συντονισμό και στον ενιαίο προσαρμοστικό της δουλειάς ανάμεσα στις κλαδικές και τις εδαφικές Κομματικές Οργανώσεις. Ωστόσο, δεν έχει αντιμετωπι-

στεί ακόμα το κεντρικό πρόβλημα της κομματικής οικοδόμησης, που συνίσταται σε καθυστερήσεις στην ανάπτυξη του Κόμματος στις μεγάλες βιομηχανίες και τους κλάδους στρατηγικής σημασίας. Πρόκειται για ζήτημα που δυσκολεύει τη συνολική ανάπτυξη της δουλειάς του Κόμματος στην εργατική τάξη. Η καθυστέρηση δεν οφείλεται μόνο σε αντικειμενικές δυσκολίες. Αυτές υπάρχουν, αλλά δεν μπορούμε να κρύψουμε το καθοδηγητικό πρόβλημα: Δεν καταφέρνουμε πάντα με επάρκεια να συνδιάζουμε τα καθήκοντα της οργάνωσης της πάλης με τους στόχους οικοδόμησης, δεν έχουμε ακόμα απαλλάξει από μια - σε αρκετό βαθμό - συνδικαλιστική αντίληψη που διαπερνά τη δουλειά μας στην εργατική τάξη.

Η ένταξη νέων μελών στο Κόμμα στις συνθήκες κρίσης και αντιπαράστασης είναι πολύ πιο σύνθετη υπόθεση συγκριτικά με παλαιότερα. Απαιτεί σχεδιασμένη, συστηματική επικοινωνία και αξιοποίηση αγωνιστών και αγωνιστριών που διακρίνονται στους εργασιακούς χώρους, που δίνουν τη μάχη στο εργατικό - λαϊκό κίνημα, που συμβαδίζουν με τους κομμουνιστές μέσα στους καθημερινούς αγώνες. Η προετοιμασία των υποψηφίων για στρατολογία απαιτεί πιο συστηματική και πολυμορφη πολιτική - ιδεολογική δουλειά με βάση το Πρόγραμμα και τις Πολιτικές Αποφάσεις του Κόμματος, την ιδεολογία του, τις κομμουνιστικές αξίες, την ιστορική του πείρα. Μόνο στο έδαφος μιας τέτοιας δουλειάς μπορεί το υποψήφιο μέλος του Κόμματος να αναπτύσσει την ικανότητά του να εξηγεί τις αιτίες των προβλημάτων, τις επιπρόσθετες δυσκολίες που γεννά η κρίση (τη μαζική ανεργία, το κλείσιμο επιχειρήσεων, τη μαζική φτωχοποίηση κ.λπ.), τη σύγχυση που προκαλούν οι διάφορες ρεφορμιστικές και ομορτυνιστικές δυνάμεις για τη διεξόδο από τη σημερινή κατάσταση.

Τα βήματα που έγιναν δεν αντιστοιχούν στη βαρύτητα που έχουν για την ανασύσταση του εργατικού κινήματος - ειδικά στις σημερινές συνθήκες της υποχώρησης του κινήματος και της πίεσης για ενσωμάτωση μεγάλων τμημάτων της εργατικής τάξης - η οργανωτική ανάπτυξη του Κόμματος και η βελτίωση της εργατικής του σύνθεσης. Συνεπώς, το βασικό καθήκον «να πετύχουμε ένα άλμα στην κομματική οικοδόμηση και στην ιδεολογική και πολιτική ίσχυροποίηση του ΚΚΕ στην εργατική τάξη», που βάλαμε με τη Διακήρυξη της ΚΕ μπροστά στο γιορτασμό των 100 χρόνων του Κόμματος, παραμένει στο ακέραιο. Αυτό το καθήκον μπορεί σε συννοηστές στους παρακάτω κωδικοποιημένους στόχους για την κομματική οικοδόμηση, που πρέπει να αποτελέσουν και αντικείμενο άμεσας ανάμεσα στις Κομματικές Οργανώσεις:

- Βελτίωση του ποσοστού βιομηχανικών εργατών και εργατριών στο αριθμό των ΚΟΒ σε μεγάλες επιχειρήσεις στρατηγικής σημασίας.
- Βελτίωση της κοινωνικής σύνθεσης του Κόμματος μέσω της αύξησης του ποσοστού εργατών και εργατριών.
- Βελτίωση της ηλικιακής σύνθεσης, με αύξηση των στρατολογιών από την ΚΝΕ και των ηλικιών 18 - 40 ετών.
- Αύξηση στρατολογίας γυναικών και ενίσχυση του ποσοστού τους στο σύνολο του Κόμματος και στα καθοδηγητικά όργανα.

ΚΟΜΜΑ ΘΕΜΕΛΙΩΜΕΝΟ ΣΤΙΣ ΠΑΡΑΓΩΓΙΚΕΣ ΗΛΙΚΙΕΣ, ΣΤΗ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΚΑΙ ΣΤΟΥΣ ΧΩΡΟΥΣ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗΣ ΜΙΣΘΩΤΩΝ

Χωρίς Κόμμα ισχυρό στην εργατική τάξη, με γερές μαζικές ΚΟΒ που να εξασφαλίζουν τη σταθερή και συστηματική προώθηση της πολιτικής του, δεν θα γίνεται βήμα και στην προώθηση του καθήκοντος της ανασύστασης του εργατικού - συνδικαλιστικού κινήματος. Συνεπώς ξεχωρίζει ως βασικό καθήκον η οικοδόμηση γερών και μαζικών Κομματικών Οργανώσεων στους μονοπολιακούς ομίλους, στα εργοστάσια, στα μεγάλα οικονομικά, βιομηχανικά, εμπορικά κέντρα, καθήκον που πρέπει να συγκεντρώσει την προσοχή καθοδηγητικών οργάνων και Κομματικών Οργανώσεων.

Το Κόμμα, τόσο κεντρικά όσο και μέσω των πιο συγκεκριμένων πλάνων των Κομματικών Οργανώσεων, έχει θέσει στόχους οικοδόμησης, επικεντρώνοντας στις παραγωγικές ηλικίες, στις ενεργές νέες δυνάμεις. Πιο συγκεκριμένα, ιεραρχούνται οι εξής χώροι: Λιμάνια και αεροδρόμια (συνολικά Μεταφορές), Ενέργεια, Τηλεπικοινωνίες, Μέταλλο, Χημική Βιομηχανία, Φάρμακο, Τρόφιμα, Κατασκευές - μεγάλα

έργα, μεγάλα εμπορικά κέντρα κ.λπ. Από την εμπειρία αποδεικνύεται ότι συνεχίζουμε να έχουμε δυσκολίες - που πρέπει γρήγορα να αντιμετωπιστούν - στο να κατανοείται ως βασικό κριτήριο επιτυχίας κάθε ενέργειας, κάθε κινητοποίησης και δραστηριότητας, ο έλεγχος της οικοδόμησης. Κάτω από το βάρος των καθήκοντων και των τρεχουσών απαιτήσεων της πάλης χάνεται και περνά σε δεύτερο πλάνο η συγκεκριμένη δουλειά, τη στιγμή που γύρω μας υπάρχουν δυνάμεις που βρίσκονται κοντά στο Κόμμα και έχουν αυξημένο βαθμό συμφωνίας με τις θέσεις του και συσσωρευμένη πείρα από τη συμμετοχή τους στο κίνημα. Απαιτείται να ενισχυθεί η παρακολούθηση της πορείας της οικοδόμησης σε όλα τα καθοδηγητικά όργανα και τις ΚΟΒ.

Προϋπόθεση για να γίνουν βήματα στην επιρροή και την οργανωτική δύναμη του Κόμματος είναι η διαμόρφωση κομματικού περιγύρου μέσω της μαζικής ιδεολογικής - πολιτικής δουλειάς στα εργοστάσια και τους τόπους δουλειάς, μέσω της σταθερής και συστηματικής διάδοσης των θέσεων και της πολιτικής του. Αυτή η παρέμβαση - με όλο τον πλούτο των μορφών που μπορεί να πάρει - πρέπει να είναι στο επικέντρο της δράσης κάθε ΚΟΒ, κάθε κομμουνιστή, ως βασική προϋπόθεση για την οικοδόμηση. Σε αυτόν τον άξονα πρέπει να διευρυνθούν και οι μέθοδοι διαφώτισης, να μην περιορίζονται σε μεγάλες εξορμήσεις μπροστά στις εκλογές, σε καμπανιακές μορφές δράσης. Χρειάζεται να ενισχυθεί από κάθε ΚΟΒ η μελέτη και διάδοση του «Ριζοσπάστη», της ΚΟΜΕΠ, του μαρξιστικού βιβλίου, αλλά και η πλατιά ζύμωση και συζήτηση των θέσεων και εκτιμήσεων του Κόμματος στη βάση της επικαιρότητας.

Ταυτόχρονα, όμως, απαιτείται συστηματική δουλειά και προετοιμασία, ώστε η διάδοση και εκλαίκευση της πολιτικής του Κόμματος - που απορρέουν από το Πρόγραμμά του, από τη στρατηγική του για την εργατική εξουσία και τη σοσιαλιστική επανάσταση - να διαπερνούν σταθερά με πειστικό τρόπο κάθε πτυχή της δράσης, της προπαγάνδας, της οργάνωσης της δουλειάς των κομμουνιστών. Να πατάνε πάνω στην πείρα από τον ίδιο το χώρο δουλειάς, στον προβληματισμό που αναπτύσσεται για την πολιτική μας κάτω και από την επίδραση της πολιτικής και της προπαγάνδας της αστικής τάξης, των κομμάτων της, του εργοδοτικού - κυβερνητικού συνδικαλισμού, αλλά και των ιδίων των μηχανισμών της εργοδοσίας.

Χρειάζεται να μετρηθούν βήματα σε όλα τα καθοδηγητικά όργανα - από την ΚΕ έως τις ΚΟΒ και τις Κομματικές Ομάδες - στη μελέτη και τη γενίκευση αυτής της πείρας. Απαιτείται να βελτιωθούν η οργάνωση και ο έλεγχος της τομικής δουλειάς, ιδιαίτερα σε κρίσιμους και δύσκολους χώρους. Να ενταχθούν συστηματικά σε αυτό το καθήκον περισσότερα στελέχη και κομματικά μέλη, συμπεριλαμβανομένων των κομματικών μελών που είναι εκλεγμένα στις διοικητικές των διαφόρων συνδικάτων. Να διαταχθούν πιο αποφοροδοτικά κατάλληλες δυνάμεις που να μπορούν να συμβάλουν στην υλοποίηση αυτού του καθήκοντος, όπου αυτό κρίνεται απαραίτητο.

ΚΟΜΜΑ ΙΚΑΝΟ ΝΑ ΚΑΘΟΔΗΓΗΣΕΙ ΤΗΝ ΚΝΕ ΓΙΑ ΝΑ ΠΕΡΑΣΕΙ ΣΕ ΦΑΣΗ ΣΗΜΑΝΤΙΚΗΣ ΑΝΑΠΤΥΞΗΣ ΤΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ ΤΗΣ

Ο στόχος να πραγματοποιηθεί τομή στην κομματική οικοδόμηση απαιτεί τη γρήγορη ανανέωση, την αύξηση του κομματικού δυναμικού με νεότερες ηλικίες, ιδιαίτερα από την εργατική τάξη και τη νέα βάρδια της. Έχουν γίνει ορισμένα βήματα, ενώ όλα αυτά τα χρόνια χιλιάδες μέλη της ΚΝΕ κατέκτησαν τον τίτλο του μέλους του Κόμματος και πολλά κομματικά μέλη που αναδείχθηκαν στα όργανα της ΚΝΕ πέρασαν στο Κόμμα, ανανεώνοντας και βελτιώνοντας την ηλικιακή σύνθεση των οργάνων του. Ωστόσο, παραμένουν σοβαρές καθυστερήσεις.

Η ΚΝΕ αποτελεί βασικό σιμοδότη του Κόμματος. Το να περάσει σε φάση σημαντικής ανάπτυξης των δυνάμεών της και της κομμουνιστικής διαπαιδαγωγικής ικανότητάς της αποτελεί αναμφισβήτητο αναπόσπαστο στοιχείο της επαναστατικής συνέχειας του ΚΚΕ και της κομματικής οικοδόμησης. Τα κομματικά όργανα πρέπει να αντιμετωπίσουν το συγκεκριμένο καθήκον ως όρο για να δυναμώσει το Κόμμα ποσοτικά και ποιοτικά.

Για την οικοδόμηση στην εργατική τάξη είναι κρίσιμη η δου-

λειά στις πιο νέες ηλικίες, πριν βγουν στην παραγωγή αποκλειστικά, στους χώρους εκπαίδευσης και μαθητείας, ιδιαίτερα σε ΕΠΑΛ, ΤΕΙ, ΙΕΚ, επαγγελματικές σχολές, ΑΕΝ, αλλά και στα γυμνάσια, τα λύκεια και τα ΑΕΙ. Η μεγάλη πλειοψηφία των αποφοίτων όλων αυτών των δομών συγκεντρώνεται ή θα συγκεντρωθεί στις γραμμές της μισθωτής εργασίας. Το περιεχόμενο της δουλειάς του Κόμματος πρέπει να βρίσκεται σταθερά προσηλωμένο σε αυτήν την κατεύθυνση, με ενιαίο σχέδιο και πρόγραμμα δουλειάς, από τα όργανα του Κόμματος και της ΚΝΕ μέχρι το επίπεδο ΚΟΒ - ΟΒ, με βασικά όπλα τον ιδεολογικό - πολιτικό εξοπλισμό και την κομμουνιστική διαπαιδαγώγηση για πρωτοπόρα δουλειά διαφώτισης και δράσης. Αυτό το σχέδιο πρέπει να πατάει καλά πάνω στα οξυμένα προβλήματα, έτσι όπως εκφράζονται στις συγκεκριμένες ηλικίες: Στην ανασφάλεια για το μέλλον, την ανεργία, την εργασιακή ζούγκλα και περιπλάνηση, τα μεγάλα εμπόδια που εμφανίζονται στην προσπάθεια απόκτησης γενικής μόρφωσης και επαγγελματικής ειδίκευσης. Πρόκειται για μια δραστηριότητα που πρέπει να είναι καλά στερεωμένη στον πολιτικό και τον αθλητισμό, αντιμετωπίζοντας μαχητικά ιδεολογικά και πολιτικά ζητήματα, όπως η εξάλειψη της χρήσης ναρκωτικών.

Το Κόμμα έχει ευθύνη να ανοίξει δρόμο, ώστε η ΚΝΕ να εκκληρώνει το σκοπό ύπαρξης και δράσης της. Με επεξεργασία σχεδίου σε κάθε κριση και ουσιαστική βοήθεια στην ΚΝΕ, που να συμβάλλει στη συσπείρωση δυνάμεων στην πάλη για τις σύγχρονες ανάγκες της νεολαίας, στον ιδεολογικοπολιτικό αγώνα, στην ΚΝίτικη οικοδόμηση, στην προσέλευση στο εργατικό κίνημα και την κοινή δράση με αυτό. Σε αυτήν την προσπάθεια ιδιαίτερη είναι η σημασία της μετάδοσης των αξιών και των επαναστατικών σκευών του Κόμματος και της ΚΝΕ στους μαθητές και τις μαθήτριες των εργατικών - λαϊκών οικογενειών, στους μαθητές - σπουδαστές της επαγγελματικής - τεχνικής εκπαίδευσης, στους φοιτητές εργατικής - λαϊκής καταγωγής. Ειδικότερα, χρειάζεται άμεσα και με συγκεκριμένα μέτρα να αναβαθμιστεί η δουλειά μας στην επαγγελματική εκπαίδευση, σε συνεργασία με τις Κομματικές Ομάδες των Ομοσπονδιών και των κλαδικών Συνδικάτων και με τη συμβολή των δυνάμεών μας στους Εκπαιδευτές της Κατάρτισης.

Το Κόμμα έχει ευθύνη για την ιδεολογικοπολιτική προετοιμασία των μελών της ΚΝΕ, τη μαρξιστική μόρφωση, την αφομοίωση του Προγράμματος και των επεξεργασιών του Κόμματος, των συμπερασμάτων από τη μελέτη της Ιστορίας του κομμουνιστικού και εργατικού κινήματος, τη μετάδοση της ζωντανής κομματικής πείρας, τη βοήθεια για ενεργητική συμμετοχή στην εσωτερική ζωή της ΚΝΕ, την προετοιμασία και στρίγγνη όλων των μελών της ΚΝΕ ως αριανών μελών του Κόμματος.

Η ΕΞΕΙΔΙΚΕΥΣΗ ΤΗΣ ΔΟΥΛΕΙΑΣ ΤΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ ΣΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Η ανιστομία και οι διακρίσεις σε βάρος της γυναίκας σε όλα τα επίπεδα (στην οικογένεια, στη δουλειά, στον αγώνα, στην πολιτική πάλη) έχουν βαθιά ταξική ρίζα και αγίζουν και το εργατικό κίνημα. Μόνο το Κομμουνιστικό Κόμμα μπορεί να εκφράσει με συνέπεια την ταύτιση της πάλης για τη χειραφέτηση και την ισότητα με την πάλη για τη συνολική απελευθέρωση από την εκμετάλλευση, και των ανδρών και των γυναικών. Αυτό όμως προϋποθέτει πρωτοπόρα δράση των Κομματικών Οργανώσεων, των κομμουνιστριών εργατοπαλλήλων και διανοομένων, που με τη δράση τους στις γραμμές του γυναικείου κινήματος μπορούν να ριζοσπαστικοποιούν σε αντικαπιταλιστική - αντιμονοπωλιακή κατεύθυνση.

Οι συγχύσεις ως προς την αναγκαιότητα και το περιεχόμενο της εξειδικευμένης δουλειάς του Κόμματος στις γυναίκες και της δράσης των κομμουνιστριών στο ριζοσπαστικό γυναικείο κίνημα αφορούν και τα καθοδηγητικά όργανα. Αφορούν ιδιαίτερα τα γυναικεία στελέχη που συχνά γενικεύουν τη δική τους στάση ζωής, χωρίς να συνειδητοποιούν βαθύτερα τις πρόσθετες αντικειμενικές δυσκολίες που περιορίζουν την πολιτική και κοινωνική δράση των γυναικών, ακόμα και κίσιμων από αυτές που έκαναν το βήμα να γίνουν μέλη του Κόμματος ή της ΚΝΕ. Πρόκειται για δυσκολίες που γίνονται ιδιαίτερα πειστικές σε περιόδους που ολοκληρώνονται οι όροι της ζωής τους (εργασιακή περιπλάνηση, αυξημένες επαγγελματικές υποχρεώσεις, γάμος, μητρότητα, φροντίδα ηλικιωμένων στο σπίτι, συνολικά αυξημένα φρο-

σεις του νοικοκυριού). Πολλές φορές οι Οργανώσεις μας συνολικά, αλλά και οι ίδιες οι συντρόφισσες, δύσκολα ευαισθητοποιούνται στην εξειδίκευση της δουλειάς προετοιμασίας για τη στρατολογία γυναικών, για την αντιμετώπιση του μεγαλύτερου φορτίου αντιδραστικών - συστηρητικών συνθηκών και διαταγμών, ιδιαίτερα σε ζητήματα που αφορούν την οργανωμένη ζωή και πάλη.

Η αφοραίωση της ουσίας του γυναικείου ζητήματος είναι απαραίτητη για τη συνειδητοποίηση της αναγκαιότητας ανάπτυξης του κινήματος για την ισότητα και τη χειραφέτηση των γυναικών εργατικής και λαϊκής προέλευσης ή ένταξης. Επίσης, είναι αναγκαία και για την αύξηση της ικανότητας των κομματικών μελών - ανδρών και γυναικών - να προσεγγίζουν γυναίκες εργάτριες, υπαλλήλους, άνεργες, αυτοασχολούμενες ΕΒΕ ή αγρότισσες, νέες εργαζόμενες, μητέρες, φοιτήτριες, μετανάστριες, συνταξιούχους, αλλά και γυναίκες αποκλεισμένες από την εργασία, όπως οι νοικοκυρές.

Όσον αφορά στη σύνθεση του Κόμματος κατά φύλο, δεν αρκούν τα μικρά βήματα που έχουν γίνει μέχρι σήμερα, τα οποία εκφράζονται σε αύξηση κατά 2,08% του ποσοστού των γυναικών στο Κόμμα, σε σχέση με το προηγούμενο Συνέδριο. Το κομματικό δυναμικό αποτελείται συνολικά κατά 32,46% από γυναίκες, τη στιγμή που στο σύνολο του πληθυσμού της χώρας οι γυναίκες είναι πάνω από 50%. Ιδιαίτερα αυτό πρέπει να απασχολήσει συγκεκριμένες Κομματικές Οργανώσεις Περιοχής, κυρίως της επαρχίας, όπου η σύνθεσή τους σε σχέση με το γυναικείο δυναμικό τους είναι πολύ χαμηλά, πολύ κάτω από τον πανελλαδικό μέσο όρο.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΟΙΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΚΑΘΟΔΗΓΗΤΙΚΗΣ ΔΟΥΛΕΙΑΣ ΤΩΝ ΟΡΓΑΝΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΣΤΕΛΕΧΩΝ. Ο ΚΡΙΚΟΣ ΤΩΝ ΤΟΜΕΑΚΩΝ ΕΠΙΤΡΟΠΩΝ

Το βασικό ζήτημα του 20ού Συνεδρίου είναι η ισχυροποίηση του Κόμματος. Δηλαδή, θέλουμε Κόμμα ικανό να συσπειρώσει εργατικές - λαϊκές δυνάμεις κάτω από οποιαδήποτε συνθήκες, τόσο σε περιόδους υποχώρησης του κινήματος, απεναπόστασης, οικονομικής κρίσης, τοπικών ιμπεριαλιστικών συγκρούσεων και ιμπεριαλιστικού πολέμου, όσο και σε συνθήκες απότομης ανόδου της ταξικής πάλης, εξέγερσης μαζών, διαμόρφωσης επαναστατικής κατάστασης. Η οικοδόμηση ενός τέτοιου Κόμματος σήμερα είναι βασική ευθύνη των καθοδηγητικών οργάνων, ξεκινώντας από την ίδια την ΚΕ, τις Επιτροπές Περιοχής και το Κεντρικό Συμβούλιο της ΚΝΕ.

Σημαντικός κριός που πρέπει σήμερα να συγκεντρώσουμε την προσοχή μας - και μπορεί να «κάνει τη διαφορά» στη δουλειά μας - είναι οι Τομεακές Επιτροπές (ΤΕ). Ωριμάζει η ανάγκη και η δυνατότητα να αποκτήσουν οι ΤΕ χαρακτηριστικά πραγματικών επιτελείων μάχης. Φυσικά, αυτό προϋποθέτει την αποφασιστική βελτίωση και εξειδίκευση της καθοδηγητικής δουλειάς των παραπάνω οργάνων. Όταν εντοπίζουμε ως κριός τις ΤΕ, δεν σημαίνει ότι φορτώνουμε σε αυτές τη δουλειά και απαλλάσσονται οι ΕΠ και η ΚΕ. Το αντίθετο, η ίδια η ποιοτική αναβάθμιση της δράσης των παραπάνω καθοδηγητικών οργάνων είναι όρος για να αναβαθμιστεί η δουλειά των ΤΕ.

Σε όλη την προσυνεδριακή περίοδο και στις ίδιες τις Θέσεις της ΚΕ δεν σταθήκαμε τυχαία, με πολύ αναλυτικό τρόπο, στην έννοια της εξειδίκευσης. Πολλές φορές αυτή κατανοείται τυπικά, ως αναφορά στους μαζικούς φορείς και τη δράση τους σε κάθε χώρο, στον συγκεκριμένο δήμο όπου δρα η ΤΕ, σε κάποια εργοστάσια που έχει γύρω της κ.λπ. Όταν όμως λέμε εξειδίκευση, εννοούμε τέτοια βοήθεια από την ΚΕ, τις ΕΠ προς τα Τομεακά όργανα, ώστε:

Πρώτο: Να αποκτήσουν οι ΤΕ την ικανότητα να προσαρμόσουν τις γενικές κατευθύνσεις στα δεδομένα του χώρου τους, λαμβάνοντας υπόψη μια σειρά α-

πό παράγοντες, όπως είναι η κοινωνική σύνθεση του κάθε χώρου, το πραγματικό βιοτικό επίπεδο, οι αντιλήψεις που επικρατούν κ.λπ. Δηλαδή, όχι απλά να επαναλαμβάνουν τις γενικές κατευθύνσεις, όπως γίνεται συνήθως, πέφτοντας έτσι σε μια γενική σύλληψη ή σε έναν τυπικό έλεγχο και σε μια στεία απεριήρηση κάποιων οργανωτικών καθηκόντων.

Δεύτερο: Να προχωρούν στη συνέχισή σε γενίκευση της δικής τους πλέον πείρας, προφοροδώντας έτσι με νέο υλικό, εκτιμήσεις, σκέψεις, συμπεράσματα, τη διαμόρφωση των κεντρικών επεξεργασιών, θέσεων και κατευθύνσεων. Αυτό βέβαια προϋποθέτει ικανότητα που πρέπει να καλλιεργηθεί, για συγκεκριμένη μελέτη της επίδρασης που ασκούν στο δικό τους χώρο οι γενικές πολιτικές και οικονομικές εξελίξεις.

Τρίτο: Εξειδίκευση σημαίνει και ιεράρχηση των στόχων των ΤΕ με βάση τους κεντρικούς γενικούς στόχους. Πώς θα εκφραστεί στο χώρο ευθύνης της κάθε ΤΕ ο στόχος για την ανασύνταξη του εργατικού κινήματος; Πώς θα προωθηθεί στον κάθε χώρο η Κοινωνική Συμμαχία; Πώς θα ξεδιπλωθεί η ιδεολογική και πολιτική διαπάλη, τόσο αυτοτελώς από το Κόμμα όσο και μέσα στο κίνημα, στον συγκεκριμένο χώρο δράσης;

Συνολικά, το κύριο ζήτημα που μας απασχολεί σήμερα δεν είναι μόνο το αν και πόσο δουλεύουμε - απαραίτητο και αυτό το βέβαιο - αλλά το πώς δουλεύουμε, έτσι ώστε να κάνουμε δυναμικά βήματα προς τα μπρος, να αποκοιμώμε σε όλο και μεγαλύτερο βαθμό τα χαρακτηριστικά του Κόμματος «παλιού καιρού». Πρόκειται για ένα καθήκον που απορρέει από τον χαρακτήρα μας ως Κόμμα Νέου Τύπου.

Η απόκτηση του ιδεολογικού και πολιτικού επιπέδου που απαιτούν οι σημερινές συνθήκες είναι μια πολύ απαιτητική και διαρκής διαδικασία, η οποία πρέπει να αναπτύσσεται συνεχώς με πολλούς τρόπους: Μαθήματα, διαρκής αυτομόρφωση, αξιοποίηση του «Ριζοσπάστη», της ΚΟΜΕΠ, του πολιτικού - ιστορικού - λογοτεχνικού βιβλίου της «Σύγχρονης Επαχής». Αυτή η συνεχής διαδικασία οδηγεί στη σταδιακή κατάκτηση της διαλεκτικής υλιστικής σκέψης, της κομμουνιστικής αντίληψης και στάσης ζωής.

Το ιδεολογικό υπόβαθρο των οργάνων αποτελεί απαραίτητη προϋπόθεση για να δουλέψουν και να λειτουργήσουν ως πραγματικά επιτελεία μάχης. Γνωρίζουμε λίγο - πολύ ότι σε αυτήν την αναντιστοιχία της καθοδηγητικής μας δουλειάς με τις σημερινές απαιτήσεις επιδρά - εκτός των άλλων - και η υποτίμηση του γεγονότος ότι ακόμα και η πιο πρωτοπόρα δράση μέσα στους αγώνες δεν μπορεί από μόνη της να βοηθήσει αποτελεσματικά στην ταξική πολιτική συνειδητοποίηση και ωρίμανση. Η καθημερινή πρωτοπόρα δράση των κομμουνιστών στους τόπους δουλειάς και η απόκτηση στέρεων δεσμών με τους εργαζόμενους μπορούν να συμβάλουν στην πολιτική συνειδητοποίηση των εργατών μόνο στο βαθμό που αναπτύσσονται ταυτόχρονα με την ιδεολογική και πολιτική παρέμβαση του Κόμματος.

Απαιτείται συνεχής προσπάθεια των ΤΕ, όλων των καθοδηγητικών οργάνων, προκειμένου να ενισχυθεί η ικανότητά τους στην ιδεολογικοπολιτική διαπάλη που εξελίσσεται σε κάθε χώρο. Πρόκειται για βασικό στοιχείο του σχεδιασμού και

του ελέγχου της δουλειάς, το οποίο - στο βαθμό που απαιτείται - θα βοηθάει αντικειμενικά στην καλύτερη εφαρμογή των γενικών επεξεργασιών, θα τροφοδοτεί και θα ενισχύει με επιπλέον υλικό (συγκεκριμένα γεγονότα, παραδείγματα, ερωτήματα που προκύπτουν, γνώμες και απόψεις) τις κεντρικές μας επεξεργασίες.

Για να αντλούν τα Τομεακά όργανα επαρκή και χρήσιμη πείρα χρειάζεται να ενθαρρύνουν και να επιδιώκουν οι ΚΟΒ του χώρου τους να συζητούν προγραμματισμένα ευρύτερα θέματα, σε συνδυασμό με τα θέματα που απασχολούν καθημερινά την εργατική - λαϊκή οικογένεια. Για όλα αυτά τα ζητήματα, άλλωστε, το αστικό κράτος αναπτύσσει - μέσω των δήμων, των ΜΚΟ, της Εκκλησίας, άλλων κρατικών υπηρεσιών - πολύμορφη παρέμβαση σε χώρους δουλειάς, σπουδών, κατοικίας, και γι' αυτό δεν πρέπει να είναι εκτός οπτικού πεδίου των Τομεακών Επιτροπών και των ΚΟΒ.

ΕΙΔΙΚΑ ΓΙΑ ΤΑ ΣΤΕΛΕΧΗ

Βρισκόμαστε σε μια ιδιαίτερη φάση ανάπτυξης του Κόμματος. Τα τελευταία χρόνια έχουν αναδειχθεί εκατοντάδες νέα στελέχη σε όλα τα καθοδηγητικά όργανα. Αρκστά από αυτά εντάχθηκαν στο Κόμμα όχι μόνο μετά το απεναποστατικό πισωγύρισμα το 1991, αλλά και στην 16ετία που έχουμε διανύσει κατά τον 21ο αιώνα. Είναι στελέχη που έχουν παλέψει και αναδειχθεί για τη σύγχρονη στρατηγική αντίληψη του Κόμματος, αλλά αναπτύσσονται σε μια περίοδο που προς το παρόν είναι σχετικά «όχι» σε ταξικές ανατάσεις, σε μία περίοδο πλήρους επικράτησης της απεναπόστασης.

Αν και είναι σημαντικό ότι μια νέα γενιά στελεχών του Κόμματος και της ΚΝΕ αναπτύσσεται και διαπαιδαγωγείται με κριτήρια επαναστατικής στρατηγικής και όχι αστικού κοινοβουλευτισμού, δεν πρέπει να υποτιμούμε τα στοιχεία της απειρίας, της μονομερείας, της απόστασης, των συγχύσεων και του διαχωρισμού των πολιτικών καθηκόντων που έχουν αρκετά από τα νέα στελέχη.

Η ανάπτυξη αυτών των στελεχών, η ενίσχυση των καλύτερων χαρακτηριστικών τους, η διαπαιδαγώγηση τους με τις αρχές λειτουργίας και δράσης του Κόμματος, η μελέτη και γνώση της πολύχρονης πείρας του Κόμματος, απαιτούν ειδική, μακρόχρονη, στοχευμένη καθοδηγητική βοήθεια και εκπαίδευση. Απαιτούν βοήθεια που να ενθαρρύνει την πρωτοβουλία, τη στάση ευθύνης, την αντοχή απέναντι στα όποια προβλήματα παρουσιάζονται. Απαιτούν εκπαίδευση για την κατάκτηση μιας στέρεης κομμουνιστικής μεθόδου στη δουλειά τους. Αυτό το καθήκον είναι πριν απ' όλα ευθύνη της ΚΕ του Κόμματος.

Η πείρα του Κόμματος στην πολυκύματη ιστορική διαδρομή του αναδεικνύει ότι τα στελέχη πρέπει να κρίνονται σε μια κάπως πιο μακρόχρονη περίοδο, αφού είναι μακρόχρονη η διαδικασία κατάκτησης μιας πιο ολοκληρωμένης κομμουνιστικής προσωπικότητας. Για να κριθούν, απαιτείται να έχουν περάσει από διάφορες θέσεις ευθύνης στο Κόμμα και στο κίνημα, να έχει δοκιμαστεί η αντοχή τους σε ανηφόρες και κα-

τηφόρες της ταξικής πάλης, αλλά και ο τρόπος που αντιμετωπίζουν όλα τα προβλήματα της ζωής. Σήμερα, στόχος είναι να αναδειχθούν πολλά στελέχη από την εργατική τάξη, με εργατική - λαϊκή καταγωγή, που θα βοηθηθούν να αποκτήσουν πολύυψηλες ικανότητες, εξειδίκευση σε τομείς δουλειάς, καλό ιδεολογικοπολιτικό επίπεδο, ικανότητα επαρκής με τις μάζες και καθοδηγητικής τους, ικανότητα απεναποστατισμού της δουλειάς στην κατάσταση της ανασύνταξης του κινήματος, της προώθησης της Κοινωνικής Συμμαχίας, της συσπείρωσης γύρω από το Κόμμα και της οργάνωσης νέων δυνάμεων.

Για να φέρουμε σε πέρας αυτό το σπουδαίο καθήκον απαιτούνται σχέδιο, υποτιμωμός, έγκαιρη και ειδική προετοιμασία στις δυνάμεις της ΚΝΕ. Παρόλληλα, απαιτείται πιο συστηματική αξιοποίηση επιστημόνων και καλλιτεχνών μελών του Κόμματος, που θα θέτουν τη δουλειά τους στην υπηρεσία της εργατικής τάξης και των στόχων της σοσιαλιστικής προοπτικής. Να επιμελούμε με μέτρο βοήθειας στα στελέχη που έχουν ευθύνη καθοδήγησης ΚΟΒ και ΟΒ. Όλα τα στελέχη, ανεξάρτητα από τον καταμερισμό τους σε τομείς (οργανωτικό, μαζικό, ιδεολογικό), χρειάζεται να αποκτήσουν ά-

μεση προσωπική πείρα από τη διαφώτιση και επικοινωνία με εργαζόμενους μέσα στα σώματα, στις μαζικές οργανώσεις, στους αγώνες, ώστε με συγκεκριμένο και ζωντανό τρόπο να εξειδικεύουν τα καθήκοντα στο κίνημα, να «τριφτούν» άμεσα στις απαιτήσεις της ιδεολογικοπολιτικής διαπάλης.

Η συνολική βελτίωση της δουλειάς μας σχετίζεται άμεσα με τη βελτίωση της απόδοσης και συνεισφοράς των Τμημάτων της ΚΕ, των επιτελείων της. Να βελτιωθούν ζητήματα καλύτερου συντονισμού, εξειδίκευσης γενικών θέσεων και επεξεργασιών, ώστε να βοηθούνται πιο αποφασιστικά τα στελέχη, οι Οργανώσεις αλλά και οι Κομματικές Ομάδες στο κίνημα. Προέχει η αναγκαιότητα για παραπέρα ενίσχυση και στελέχωση όλων των βασικών επιτελείων της ΚΕ με νέους συντρόφους και συντρόφισσες, που θα εκπαιδευτούν στο πλαίσιο των παλιότερων. Η νέα ΚΕ να συμβάλει περισσότερο στις επεξεργασίες των Τμημάτων της ΚΕ με συλλογική συζήτηση και να καθοδηγήσει την αντίστοιχη δουλειά, σε επίπεδο Επιτροπών Περιοχής και Τομεακών Επιτροπών αντίστοιχα, στα όργανα της ΚΝΕ.

Παρά τα μικρά θετικά βήματα, χρειάζεται να ενισχυθεί αρκετά ακόμη η συντροφική κριτική και αυτοκριτική στο πλαίσιο των κομματικών διαδικασιών. Πρόκειται για χαρακτηριστικά που βοηθούν στο ξεπέραςμα ελλείψεων και αδυναμιών, ενισχύουν τη συλλογικότητα, την υπευθυνότητα, τον ατομικό και συλλογικό έλεγχο, δηλαδή όλα όσα μπορούν να διαπαιδαγωγήσουν κομμουνιστικά και να διορθώσουν δημιουργικά πλευρές της δουλειάς μας.

Οι συνθήκες της ταξικής πάλης θα γίνουν όλο και πιο σύνθετες, όλο και πιο δύσκολες. Γι' αυτό πρέπει να προετοιμαζόμαστε. Βασικό κριτήριο - συνολικά για την ΚΕ, τα στελέχη, όλα τα καθοδηγητικά όργανα - είναι το επίπεδο ετοιμότητας για άμεση ανταπόκριση σε πιο δύσκολα καθήκοντα, αλλά και η ικανότητα πρόβλεψης ακόμα και σε ζητήματα της καθημερινής τρέχουσας δουλειάς και των πολιτικών εξελίξεων.

Ταυτόχρονα, μέσα στην καθημερινή συζήτηση, τη συλλογική δουλειά των οργάνων και των Οργανώσεων, προκύπτουν διαφορετικές γνώμες, επιμέρους ή σοβαρότερες και συνολικότερες διαφοροποιήσεις. Αυτό είναι φυσιολογικό σε έναν ζωντανό οργανισμό που συζητά και προβληματίζεται. Αυτές όμως οι γνώμες και οι απόψεις δεν πρέπει να οδηγούν σε έλλειψη συνοχής των καθοδηγητικών οργάνων, σε υπερβολική, άδικη καχυποψία απέναντι σε συντρόφους και συντρόφισσες, πολύ περισσότερο σε συστοιχίες ή σε μια κακώς εννοούμενη «αλληλεγγύη» προς συντρόφους με τους οποίους κάποια στιγμή - ή ακόμα πιο συχνά - έχουμε μεγαλύτερη σύγκλιση απόψεων, ή απλά τους γνωρίζουμε καλύτερα από την κομματική δουλειά, ή έτρεχε ακόμα και να έχουμε πιο στενές, φιλικές, ανθρώπινες σχέσεις σε σύγκριση με άλλους. Και φυσικά, παρά το γεγονός ότι πρόκειται για ανειληπτες συμπεριφορές, ακόμα και όταν συμβαίνουν ανάμεσα σε νέους συντρόφους του Κόμματος ή της ΚΝΕ στο πλαίσιο μιας ΚΟΒ, κατανοούμε πως πρέπει να αντιμετωπίζονται στα παραπάνω καθοδηγητικά όργανα, όπου συμμετέχουν κατά βάση έμπειρα και πιο δοκιμασμένα στελέχη. Η συλλογική κρίση εδώ αναμφίβολα είναι αυστηρότερη.

ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ ΕΩΣ ΤΟ 21^ο ΣΥΝΕΔΡΙΟ

- Πανελλαδική Συνδιάσκεψη για τον έλεγχο της Απόφασης για την ανασύνταξη του εργατικού - συνδικαλιστικού κινήματος, την προώθηση της Κοινωνικής Συμμαχίας, την επικαιροποίηση του κοινού πλαισίου δράσης των συσπειρώσεων στις οποίες δραστηριοποιείται το Κόμμα, την κομματική οικοδόμηση (ιδιαίτερα μέσα στην εργατική τάξη και στους χώρους στρατηγικής σημασίας).
- Ευρεία Ολομέλεια της ΚΕ ή Συνδιάσκεψη για τη μελέτη των αυτοασπασχολούμενων στις πόλεις (ιδιαίτερα στα μεγάλα αστικά κέντρα) και του κινήματός τους.
- Ευρεία Ολομέλεια της ΚΕ ή Συνδιάσκεψη για τη μελέτη του αγροτικού ζητήματος, του κινήματος, των συσπειρώσεων και της δράσης του Κόμματος στο χώρο της μικρομεσαίας αγροτιάς.
- Ολοκλήρωση της μελέτης για την ταξική διάρθρωση της ελληνικής κοινωνίας.
- Συνέχιση της πλατιάς διαφωτιστικής δουλειάς πάνω στην πρότασή μας για το ενιαίο 12χρονο σχολείο, αλλά και ολοκλήρωση μιας σειράς επεξεργασιών που αφορούν τη θέση του Κόμματος για την Προσχολική Αγωγή, την Επαγγελματι-

τική και την Ενιαία Ανώτατη Εκπαίδευση.

- Επικαιροποίηση των θέσεων σε θέματα Υγείας - Κοινωνικής Ασφάλισης - Πρόνοιας.
- Πανελλαδική Συνδιάσκεψη για τη συνολική έγκριση του αναμορφωμένου πρώτου τόμου της Ιστορίας του Κόμματος, που αναφέρεται στην περίοδο από τα χρόνια που προηγήθηκαν της ίδρυσής του μέχρι το 1949. Να προχωρήσει η ολοκλήρωση της μελέτης για την περίοδο της δικτατορίας. Ταυτόχρονα, να συνεχιστεί η προσπάθεια να προχωρήσει και να ολοκληρωθεί η ιστορική έρευνα για τη συγγραφή της ιστορικής περιόδου 1974 - 1991.
- Η ΚΕ επιφυλάσσει το καθήκον της συνεχούς και συστηματικής παρακολούθησης της πορείας των εκδηλώσεων, εκδόσεων και άλλων πολιτιστικών και πολιτικών δραστηριοτήτων των τελευταίων βημάτων προς τη μεγάλη επέτειο των 100 χρόνων του Κόμματος το 2018, με βασικό καθήκον την έγκριση της Διακήρυξης της ΚΕ για τα 100χρονα. Να συζητηθεί το θέμα σε Ευρεία Ολομέλεια της ΚΕ.
- Κατάλληλη στελέχωση των Τμημάτων της ΚΕ, ώστε να προχωρήσει περαιτέρω η μελέτη της σοσιαλιστικής οικοδόμησης κατά τον 20^ο αιώνα, η μελέτη της στρατηγικής του Διεθνούς Κομμουνιστικού Κινήματος και ειδικότερα της Κομμουνιστικής Διεθνούς.
- Αποφασιστική προώθηση και ολοκλήρωση των Σχολών μαρξιστικής μόρφωσης σε επίπεδο Τομεακών Οργανώσεων, και κυρίως του κύκλου των μαθημάτων του Προγράμματος σε επίπεδο ΚΟΒ - ΟΒ.
- Οργάνωση συζήτησης στην ΚΕ για την προπαγάνδα και τις μορφές της, ειδικά για την ανάπτυξη της δουλειάς και της κυκλοφορίας του «Ριζοσπάστη», τα διαδικτυακά μέσα του Κόμματος και την αναβάθμιση της παρέμβασής μας στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης.

Συντρόφισσες και σύντροφοι, Από το βήμα του 20^{ου} Συνεδρίου μας απευθυνόμενοι κάλεσμά σε όσους και όσες βλέπουν ότι η κατάσταση δεν πάει άλλο και έχουν διάθεση να συγκροτηθούν με τη μορολογία, τη μίεση, τις μεωμένες απαιτήσεις. Το κόμμα που μπορεί να σας εκπράξει, παρά τις επιμέρους επιφυλάξεις σας, είναι μόνο το ΚΚΕ.

Ιδιαίτερα καλούμε τον λαϊκό κόσμο που αισθάνεται «αριστερός», που πίστεψε στον ΣΥΡΙΖΑ ή σε άλλες αυτοπροσδιοριζόμενες ως αριστερές ή ακόμα και κομμουνιστικές δυνάμεις και σήμερα δυσανασχετεί, να κάνει το βήμα τώρα. Δεν αλλάζει η κατάσταση μόνο με την οργή και τη δυσαρέσκεια γι' αυτήν την κυβέρνηση και την κατακλάση της. Δεν υπάρχουν άλλες δικαιολογίες.

Για να ζωντανέψει η ελπίδα, σας καλούμε να συναντηθούμε, να συζητήσουμε μέσα στο κίνημα για το πώς θα πετάξουμε τις βέβηλες που ρομφάνε το αίμα του λαού. Πώς θα παλέψουμε μαζί για να γίνει πραγματικότητα η πολιτική πρότα-

ση διεξόδο από την κρίση σε όφελος του λαού, η μοναδική απάντηση στην καπιταλιστική βαρβαρότητα που βιώνουμε. Είναι πολιτική πρόταση ρεαλιστική, γιατί υπάρχουν όλες οι αντικειμενικές προϋποθέσεις.

Το ζητούμενο είναι να αλλάξει ο συσχετισμός υπέρ της εργατικής τάξης, για την κατάκτηση της εξουσίας. Να πάρει η εργατική τάξη, ο λαός στα χέρια του τα κλειδιά της οικονομίας, της ιδιοκτησίας των μέσων παραγωγής. Να αποδεσμευτεί η χώρα από τις ιμπεριαλιστικές ενώσεις, αναπτύσσοντας ταυτόχρονα ισότιμες και επωφελείς σχέσεις με άλλα κράτη. Τον ίδιο δρόμο θα ακολουθήσουν και άλλοι λαοί της περιοχής, της Ευρώπης, του κόσμου.

Ετσι μόνο θα μπορέσει να ζήσει ο λαός σύμφωνα με τις σύγχρονες ανάγκες του, να απολαύσει τις δυνατότητες που προσφέρουν η επιστήμη και η σύγχρονη τεχνολογία, η παραγωγικότητα της εργασίας, οι μεγάλες πλουτοπαραγωγικές πηγές και δυνατότητες της Ελλάδας.

Με το 20^ο Συνέδριό μας και τις τελικές Αποφάσεις του μπορούμε να είμαστε πανέτοιμοι για να υποδεχτούμε το 2018 τα 100 χρόνια ζωής και δράσης του τιμημένου ΚΚΕ. Θα «οργάνωσουμε» όλη την Ελλάδα, θα γίνουν εκατοντάδες πρωτοποριακές εκδηλώσεις, ιστορικές, πολιτικές, πολιτιστικές.

Μαζί θα γιορτάσουμε και τα 50 χρόνια της ΚΝΕ, που γεννήθηκε τα μύρα χρόνια της δικτατορίας, μποιώντας επικεφαλής του αγώνα της ελληνικής νεολαίας για ένα καλύτερο αύριο, που δυστυχώς δεν έχει ανατείλει ακόμα.

Σήμερα έχουμε τα όπλα, ώστε να δώσουμε με επάρκεια την ιδεολογική μάχη, να κερδίσουμε νέες λαϊκές δυνάμεις με το μέρος μας. Οι «σφαίρες» μας είναι τα ίδια τα μέλη του Κόμματος, οι οπαδοί και οι φίλοι στους χώρους δουλειάς. Με τον «Ριζοσπάστη» στο χέρι, με το πολιτικό και λογοτεχνικό βιβλίο «πράσινο» και τη διάδοσή του, με την οργανωμένη σύσκεψη, με την εξήγηση της επικαιρότητας από ταξική πλευρά.

Με πρωτοβουλίες που αναδεικνύουν τις αξίες της εργατικής τάξης, την αλληλεγγύη, τη συντροφικότητα, τη συλλογικότητα και τον πόθο της να απαλλαγεί από την εκμετάλλευση και την καταπίεση. Η γνώση της επαναστατικής στρατηγικής, η μελέτη της Ιστορίας, η επιστημονική εξήγηση για το δικό της εργατικό τάξη, η συνεχής, ακούραστη, διαρκής, πρωτοπορία δράση, είναι αυτά που γεννά την ακλόνητη πίστη στον σοσιαλισμό - κομμουνισμό. Αυτή είναι που γεννήσε χιλιάδες επώνυμους και ανώνυμους κομμουνιστές, επαναστάτες, ήρωες που άντεξαν στις φυλακές και στις εξορίες, που έδωσαν τη ζωή τους για να θριαμβεύσει η ζωή.

ΖΗΤΩ ΤΟ 20^ο ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΟΥ ΚΚΕ!
Αθήνα, 15.3.2017
Η ΚΕ του ΚΚΕ

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΗ ΑΝΑΘΕΩΡΗΣΗ

ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΚΑΙ ΥΠΟΚΡΙΣΙΑ

ΤΟΥ ΣΠΥΡΟΥ ΣΟΥΡΜΕΛΙΔΗ

Η πρόταση Συνταγματικής Αναθεώρησης που παρουσιάσε η κυβέρνηση δημιουργεί ελπίδες για την αναγκαία θεσμική αλλαγή στη χώρα.

Η ίδια η απόφαση να ανοίξει το θέμα της Συνταγματικής Αναθεώρησης συνιστά μια τεράστια ευκαιρία να προχωρήσουμε στις πολυσυζητημένες και πολυαναμενόμενες μεταρρυθμίσεις, τις οποίες όλοι στηρίζουν – ή τουλάχιστον έτσι λένε. Είναι μια ευκαιρία να αλλάξει το κράτος, να αλλάξουν δομές και λειτουργίες. Να αλλάξουν, δηλαδή, οι βασικοί –κυρίαρχοι– κανόνες των λειτουργιών του κράτους, της πολιτείας.

Αν κάτι πραγματικά έχουμε ανάγκη είναι η ιδέα της ανατροπής. Οι πολιτικές συζητήσεις «βρωμάνε» και πάλι παλιννόστηση, επιδιόρθωση των χρεοκοπημένων δομών. Φέρουν τη «μούχλα» όλων αυτών που μας οδήγησαν στη συνολική χρεοκοπία και μας κρατάνε σ' αυτή. Οι φωνές ή οι κραυγές όλων αυτών που έχασαν την όποια εξουσία τους και νομίζουν ότι θα την ανακτήσουν ανατρέποντας τη σημερινή κυβέρνηση; θολώνουν ακόμα περισσότερο την ήδη θολή εικόνα προς το αύριο. Οι «μεταρρυθμιστές» αποκάλυπτονται: δεν θέλουν και δεν επιδιώκουν κάποια μεταρρύθμιση. Επιδιώκουν μόνο την επιστροφή τους στην εξουσία με τη διατήρηση των ίδιων δομών. Διότι μπορεί όλα να έχουν χρεοκοπήσει, το «μοναστήρι» όμως, το θέλουν όπως το ήξεραν.

Είναι ήδη ορατό ότι σύσσωμη η

Καρδιά της συζήτησης οι σχέσεις κράτους - πολίτη – Ενίσχυση της άμεσης δημοκρατίας και προστασία δημόσιων αγαθών

αντιπολίτευση κινείται προς την κατεύθυνση να εμποδίσει και αυτή την ευκαιρία συνταγματικής αλλαγής. Το έκανε το ΠΑΣΟΚ και το 2006, εμποδίζοντας την, ημιτελή έστω, προσπάθεια κάποιας μεταρρύθμισης του Κώστα Καραμανλή. Το σύνθημα είναι «εκλογές εδώ και τώρα», παρά τους κινδύνους που και οι ίδιοι αναγνωρίζουν σε περίπτωση που μπλέξουμε τώρα σε μια εκλογική μάχη.

Η συστηματική πορεία προς το αύριο είναι ο μόνος δρόμος που μπορεί να φέρει αποτελέσματα και κάθε πολίτης ή πολιτικό πρόσωπο θα έπρεπε να επιλέγει μόνο αυτόν. Οι θεσμικές αλλαγές (μεταρρυθμίσεις, εκσυγχρονισμός του κράτους και της κοινωνίας κ.ά.) είναι αναγκαίες, κάτι που όλοι ομολογούν και υπόσχονται τα τελευταία είκοσι τουλάχιστον χρόνια. Κάθε φορά όμως που έρχεται η ώρα των αλλαγών προτιμούν την ακινησία. Έτσι οι «αλλαγές» έγιναν βίαια, από την ίδια την πραγματικότητα, που είναι η χρεοκοπία, η υποταγή σε λύσεις που προσφέρουν άλλοι (δανειστής). Κυρίως δε λύσεις (Μνημόνια) που όχι μόνο δεν εγγυώνται την έξοδο από την κρίση, αλλά βυθίζουν τη χώρα σε μεγαλύτερη ύφεση, σε περισσότερες αντιθέσεις και, τελικώς, σε βίαιες κοινωνικές ανακατατάξεις.

Η ακινησία συσσωρεύει όμως και εκκρεμότητες, όπως είναι η έγκαι-

ρη διαλεύκανση των οικονομικών εγκλημάτων που βαραίνουν κάποιους απ' αυτούς που διοίκησαν και οδήγησαν τη χώρα στη χρεοκοπία. Εκκρεμότητες που δημιουργούν επίσης ακύρωση έργων και επενδύσεων. Θέματα σέρνονται επί δεκαετίες στα δικαστήρια με το ερώτημα της συνταγματικότητας, ξεκαθάρισμα δικαιωμάτων ιδιοκτησίας επίσης. Έργα για τα οποία έχουν δαπανηθεί εκα-

Είναι ήδη ορατό ότι σύσσωμη η αντιπολίτευση κινείται προς την κατεύθυνση να εμποδίσει και αυτή την ευκαιρία συνταγματικής αλλαγής.

τοντάδες εκατομμύρια ευρώ (όπως ο Αχελώος, π.χ.) «παγώνουν» επειδή κρίνεται σε κάθε 20 χιλιόμετρα η συνταγματικότητα (νομιμότητα) της επόμενης εκκαμής. Οι υπέρμαχοι των επενδύσεων είναι αυτοί που έχουν ψηφίσει την υπερβολική ποινικοποίηση της οικονομικής ζωής της χώρας. Ο κρατισμός με τη βούλα εξεγείρεται σήμερα δήθεν κατά του κρατισμού γενικών και αορίστως.

Αν όλα αυτά τα αφήσουμε να συνεχιστούν, τότε δεν υπάρχει κανένα μέλλον. Θα υπάρχει μόνο το συνεχώς απρόβλεπτο και η κακή μοίρα. Αντιθέτως, αν καταβληθεί προσπάθεια συντεταγμένης συζήτησης, συντεταγμένων αποφάσεων και πράξεων, υπάρχει ελπίδα να αποφυγουμε το διαρκώς απρόβλεπτο.

Οι άνθρωποι –πολιτικές δυνάμεις και παράγοντες– που στερήσαν με κάθε νομικό τρόπο τον κρατισμό δεν έχουν σήμερα καμία δικαιολογία. Η συνταγματική αναθεώρηση θέλει ευρύτερες πλειοψηφίες και συναυσιώσεις. Έχουν κάθε δυνατότητα να προτείνουν αυτοί τις δικές τους ιδέες. Και να τις επιβάλουν, μάλιστα, σε μεγάλο βαθμό. Έχουν κάθε δυνατότητα να στηρίξουν την προσπάθεια να αλλάξει η χώρα επί-

πεδο, να δείξει ότι θέλει να αφήσει πίσω της το χρεοκοπημένο παρελθόν. Και να αποδείξουν επιπλέον ότι είναι η Αριστερά αγκυλωμένη, όχι αυτοί. Φαίνεται όμως ότι για μια ακόμα φορά δεν θα κάνουν τίποτα, αποδεικνύοντας τις αληθινές προθέσεις τους, που ουδεμία σχέση έχουν με τη μεταρρύθμιση.

Η κυβερνητική πρόταση

Αν πρέπει να ασκηθεί κριτική στον Αλέξη Τσίπρα ως προς την απόφασή του να ανοίξει το θέμα του Συντάγματος, αυτή πρέπει να αφορά στη διστακτικότητά του. Στο γεγονός, δηλαδή, ότι απέφυγε να «αναποδογυρίσει» το τραπέζι. Η κυβερνητική πρόταση εστιάζει σε κορυφαία ζητήματα, επιδιώκοντας να μοιράσει με διαφορετικό τρόπο τις εξουσίες. Μένουν όμως εκτός ζητήματα που αφορούν στη δημόσια διοίκηση και εμμέσως στην οικονομία. Σε κάθε περίπτωση όμως είναι μια μεγάλη ευκαιρία για να δούμε τον ρόλο του κράτους και τη σχέση του με τον πολίτη.

Οι άξονες της κυβερνητικής πρότασης είναι πέντε:

- Νέα αρχιτεκτονική του πολιτεύματος.
- Διακριτότητα μεταξύ κράτους και Εκκλησίας.
- Καθιέρωση θεσμών άμεσης δημοκρατίας.
- Ισχυροποίηση και θωράκιση του κράτους δικαίου.
- Θωράκιση των κοινωνικών δικαιωμάτων, όπως και των ατομικών ελευθεριών.

Το επίσης σημαντικό κεφάλαιο είναι οι διαδικασίες που προτείνονται ώστε επιτέλους το θέμα της συνταγματικότητας των νόμων να κρίνεται άμεσα και τελεσίδικα. Να πάψει πλέον στη χώρα μας αυτή η απίστευτη καθυστέρηση που εντέλει λειτουργεί ως τροχοπέδη στην ανάπτυξη της, στην οικονομία της, στις επενδύσεις.

Όσο για το θέμα του τρόπου εκλογής και των αρμοδιοτήτων του Προέδρου της Δημοκρατίας, τίθεται για πρώτη φορά μετά το 1986. Υπάρχει πρόταση ώστε και σε περίπτωση που η Βουλή αδυνατεί να εκλέξει Πρόεδρο να τον εκλέγει

απευθείας ο λαός. Το σημαντικότερο όμως είναι ότι δίνονται κάποιες αρμοδιότητες στον Πρόεδρο ώστε να μην είναι απλός παρατηρητής των όσων συμβαίνουν.

Η μερική ενίσχυση των αρμοδιοτήτων του Προέδρου της Δημοκρατίας «έχει στόχο την ενίσχυση του ρυθμιστικού, σταθεροποιητικού και εγγυητικού του ρόλου. Προτείνεται η δυνατότητα του Προέδρου να απευθύνεται στη Βουλή για σπουδαίο λόγο, να συγκαλεί το Συμβούλιο των Πολιτικών Αρχηγών αλλά και να παραπέμπει ψηφισμένο νόμο σε ειδικό γνωμοδοτικό όργανο, αποτελούμενο αποκλειστικά από δικαστές για να κρίνει επί της συνταγματικότητάς του» (άρθρα 35, 40 και 42). Ταυτόχρονα, βέβαια, αντιμετωπίζεται επίσης το θέμα των πρόωρων εκλογών. Η Βουλή που προκύπτει από πρόωρες εκλογές θα έχει θητεία ίση με το υπόλοιπο της Βουλής που διαλύθηκε. Άρα δεν υπάρχει κίνητρο για συνεχή προσφυγή στις κάλπες.

Ενδιαφέρον όμως παρουσιάζουν και οι προτεινόμενες διατάξεις που ενισχύουν την άμεση δημοκρατία, με την πρόβλεψη για δημοψηφίσματα και εθνικά και τοπικά. Για παράδειγμα, δημοψηφίσματα νομοθετικής πρωτοβουλίας, αρνησικυρίας-κυρωτικό (για να μην ισχύσει ψηφισμένος νόμος) δημοψήφισμα, δημοψήφισμα για την Αναθεώρηση του Συντάγματος (άρθρο 44 παρ. 2 παρ. β και 110 παρ. 5). Παράλληλα, δε, προτείνονται διατάξεις για τη συνταγματική προστασία (δημόσιος έλεγχος) του νερού και της ενέργειας. Ζητήματα, δηλαδή, που αφορούν στα κατεξοχήν δημόσια αγαθά (νερό) και όχι μόνο στα δημοσιώς παρεχόμενα (Υγεία, Παιδεία κ.λπ.).

Η πρόταση της κυβέρνησης βρίσκεται ήδη σε δημόσια συζήτηση. Την οποία δεν θέλουν να ενισχύσουν ούτε τα κόμματα ούτε οι φορείς ούτε και κάποια ΜΜΕ. Το θέμα όμως δεν είναι η ορθότητα ή μη των κυβερνητικών προτάσεων. Το θέμα είναι η ευκαιρία για τη χώρα να αλλάξει συντεταγμένα. Όποιος το εμποδίζει συμπεριφέρεται υποκριτικά, ιδίως αν θεωρεί εαυτόν «μεταρρυθμιστή»... ■

3. ΠΕΡΙ ΕΥΘΥΝΗΣ ΥΠΟΥΡΓΩΝ

Μέσο: KONTRA NEWS

Ημ. Έκδοσης: . . . 31/03/2017 Ημ. Αποδελτίωσης: . . . 31/03/2017

Σελίδα: 4

Περί «ευθύνης υπουργών»

Δε μας συμβαίνει συχνά, αλλά συμφωνούμε με τον Ευάγγελο Βενιζέλο, στην παρατήρησή-απάντησή του, σχετικά με το νόμο περί «ευθύνης υπουργών».

Αναφερόμαστε, κατ' αρχήν, στα πραγματικά δεδομένα, ότι, δηλαδή, νόμος που προβλέπει ειδική ποινική μεταχείριση, για τα μέλη της κυβέρνησης, ισχύει από το 1877. Αυτός ο νόμος, αναθεωρήθηκε, κατ' ατυχή σύμπτωση, επί χούντας με το Νομοθετικό Διάταγμα 802/71. Με αυτό το νόμο δικάστηκαν τα πολιτικά πρόσωπα, στο «βρόμικο 89». Μπορεί, κανείς, να καταλογίσει ευθύνη στις μεταπολιτευτικές κυβερνήσεις, για την ολιγορία, να διαμορφώσουν ένα νομοθετικό πλαίσιο, προσαρμοσμένο στις αντιλήψεις μιας δημοκρατικής κοινωνίας, αλλά είναι, εξίσου αλήθεια, πως ουδείς πίστευε ότι θα βλέπαμε «γουνάκια» επί Δημοκρατίας. Μετά την τραυματική εμπειρία, όμως, του «1989», η δημοκρατική πολιτεία αφυπνίστηκε και, πράγματι, υπήρξαν

παρεμβάσεις, κατ' αρχήν με τη Συνταγματική αναθεώρηση του 2001 που επέκτεινε, πράγματι, το χρόνο της παραγραφής και στην πρώτη κοινοβουλευτική Σύνοδο, της επόμενης Βουλής. Να διευκρινίσουμε δε, στο σημείο αυτό, πως μιλάμε για τη λεγόμενη «αποσβεστική προθεσμία», δηλαδή το χρόνο κίνησης της ποινικής διαδικασίας, καθώς, στη συνέχεια, ισχύει η κοινή παραγραφή για όλους τους πολίτες (5 χρόνια για τα πλημμελήματα και 20 για τα κακουργήματα). Ακολούθησαν οι νομοθετικές πρωτοβουλίες, από το υπουργείο Δικαιοσύνης, το 2003, επί υπουργίας Φίλιππου Πετσάλνικου και το 2011, επί υπουργίας Χάρη Καστανίδη, που βελτίωσαν έτι περαιτέρω το θεσμικό πλαίσιο, με παρεμβάσεις που «ακροβατούσαν» στο όριο της Συνταγματικής διάταξης. Με αυτές, η ευθύνη της τελικής παραπομπής, στο Ειδικό Δικαστήριο, έχει μετατεθεί, από τη Βουλή, στο αρμόδιο Δικαστικό Συμβούλιο, ενώ και το ρόλο της κα-

τηγορούσας αρχής, έχουν πλέον εισαγγελικοί λειτουργοί. Με το νέο, αναμορφωμένο, θεσμικό πλαίσιο, η Βουλή περιορίζεται μόνο στο στάδιο εκείνο της προδικασίας, που αντιστοιχεί στην προκαταρκτική εξέταση, στην κοινή ποινική διαδικασία και, από κει πέρα, τα πολιτικά πρόσωπα, όπως προσδιορίζονται στο άρθρο 86 του Συντάγματος, δικάζονται από το «φυσικό» τους δικαστή. Να επαναλάβουμε δε, για μια ακόμη φορά, ότι το προηγούμενο θεσμικό πλαίσιο, διαμόρφωσε, μάλλον, πιο δυσμενούς όρους, για τους κατηγορούμενους, αφού τους έθετε υπό την κρίση και στο «έλεος» των πολιτικών τους αντιπάλων.

Να προσθέσουμε και κάτι ακόμη: Ειδική ποινική διαδικασία δεν ισχύει, μόνο, για υπουργούς και υφυπουργούς (πρώην και νυν) αλλά και για άλλες κατηγορίες πολιτών, όπως οι δικαστές και δικηγόροι...

ΛΕΥΤ. ΚΑΝΑΣ

**ΑΠΟ ΤΗΝ
ΑΝΤΙΠΕΡΑ ΟΧΘΗ**

**Δουλειά δεν είχε
ο διάβολος,
Συντάγματα
αναθεωρούσε; (B)**

Γράφει ο
**Α. Δ.
Παπαγιαννίδης**

Ε ΠΙΣΤΡΕΦΟΥΜΕ, για μια λίγο πιο διεξοδική ματιά, στην Κυβερνητική πρόταση για συνταγματική αναθεώρηση - και όσα συνεφέλκει ως πολιτικά ζητούμενα:

Υπάρχει πρώτα-πρώτα η ευθυγράμμιση προς το λαϊκό αίσθημα (αλλά και τα αντανακλαστικά αυτοσυντήρησης του πολιτικού προσωπικού) σχετικά με την ντροπιαστική εκείνη κατοχύρωση της πρακτικής της ΜΗ-ευθύνης υπουργών, που είχε θεσπισθεί/ενισχυθεί με σχεδόν ομοφωνία στην προηγούμενη αναθεώρηση (του 2001) και στον περιορισμό της γενικευμένης, εξίσου προσβλητικής, βουλευτικής ασυλίας. Εδώ, τα κυβερνητικά έδρανα - που έδωσαν π.χ. μια περίπτωση Παύλου Πολάκη! - συνειδητοποίησαν ότι, άμα δεν πάει πίσω η αίσθηση της ξεδιάντροπης ασυλίας του πολιτικού προσωπικού, δεν θα αργήσει να το βρουν μπροστά τους, στα πεζοδρόμια και στους δρόμους!

Άλλες πάλι διατάξεις, όπως η καθιέρωση της απλής αναλογικής στο ίδιο το Σύνταγμα ("κλεινόμαστε μέσα σ' ένα κλουβί, ρίχνουμε το κλειδί έξω", - όσο κι αν η σημερινή Αξιωματική Αντιπολίτευση ορκίζεται σε θεούς και δαίμονες ότι θα καταργήσει το ήδη ψηφισμένο - αφού βέβαια βρει πρώτα την πλειοψηφία των 200 βουλευτών στην επόμενη Βουλή!) ή και ο αποκλεισμός εξωκοινοβουλευτικού Πρωθυπουργού, πλην περιπτώσεων υπηρεσιακής, αποτελούν προκαταβολική άμυνα εναντίον μελλοντικών/κοντινού μέλλοντος καταστάσεων, που η σημερινή Κυβερνητική πλειοψηφία θα έβρισκε εχθρικά απέναντι της. Ενώ, για παράδειγμα, η ρήτρα-εγχείρημα της παρανοϊκής απαίτησης πλειοψηφίας των 4/5 για να σχηματίζονται οι διαβόητες Ανεξάρτητες Αρχές (τύπου ΕΣΡ ή Προστασίας Προσωπικών Δεδομένων) απλώς αποτελεί ξεκαβαλλίκεμα από το καλάμι της δήθεν "ανεξαρτησίας", που οδήγησε σε απλή εξασφάλιση... μη λειτουργίας.

Αντίστοιχα, ο αποχαιρετισμός της (βαθιού Καραμανλισμού) διαδικασίας της επιλογής Προέδρου της Δημοκρατίας από την λογική "ή ψηφίζετε σωστό Πρόεδρο, ή σύρεσθε σε εκλογές" δείχνει πόσο η λογική της πονηρίας και της κατάχρησης των διαδικασιών "για να βολέψουμε τις προσδοκίες μας" έχει πλέον κατανικηθεί από την πολιτική πράξη. Ανάλογα μάλλον ισχύουν και με την προσπάθεια να διακοπεί επ' ολίγον η αντίληψη της κληρονομικότητας της βουλευτικής έδρας (με τον περιορισμό των 2 συνεχόμενων θητειών) αλλά και η σπαρακτική προσπάθεια να διασκεδασθεί η αίσθηση του "Γιάννης κερνάει, Γιάννης πίνει!" ως προς την χρηματοδότηση των κομμάτων.

Αφήνουμε κατά μέρος εκείνο που - ενδεχομένως - θα συζητηθεί περισσότερο, θα λάβει έκταση και θα αποκτήσει ένταση, την υπόθεση δηλαδή χωρισμού Εκκλησίας - Κράτους και την διαρρύθμιση των σχέσεών τους. Όμως, να, εκεί ακριβώς είναι που ανεβαίνει στην επιφάνεια (και για όποιον τυχόν θα προτιμούσε να το παραβλέψει) η πολιτική διάσταση του αναθεωρητικού εγχειρήματος. Να αποφασίσει ο καθένας "πού τοποθετείται" στο αυριανό, άντε μεθαιριανό πολιτικό σκηνικό: να ξαναχαραχθούν οι γραμμές που θα χωροθετήσουν αύριο το "εμείς" και "εσείς".

Προσοχή: δεν είναι ούτε περιττά, ούτε αμελητέα όλα αυτά. Όμως, μαζί με το ότι - όπως θυμίσαμε - η αναθεωρητική διαδικασία "εργυράται" αβεβαιότητα στην έκβαση (σε απλά Ελληνικά: μπορεί να πάμε στην επόμενη ή και την μεθεπόμενη Βουλή...), συν ότι η πρακτικειδεά της διαβούλευσης με ευρύτερα στρώματα δεν δείχνει να έχει κινήσει ιδιαίτερο ενθουσιασμό, αυτό το γύμνασμα κάτι μας φέρνει από το "δουλειά δεν είχε ο διάβολος!" της λαϊκής θυμοσοφίας.

5. ΕΙΝΑΙ Η ΕΛΛΑΔΑ ΟΥΔΕΤΕΡΟΘΡΗΣΚΟ ΚΡΑΤΟΣ

Μέσο: ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΩΡΑ

Ημ. Έκδοσης: . . . 31/03/2017 Ημ. Αποδελτίωσης: . . . 31/03/2017

Σελίδα: 10

10 ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΩΡΑ Παρασκευή 31 Μαρτίου 2017

ΕΙΝΑΙ Η ΕΛΛΑΔΑ ΟΥΔΕΤΕΡΟΘΡΗΣΚΟ ΚΡΑΤΟΣ;

Η πρόταση του Εξοχ. Αν. Υπουργού Εξωτερικών κ. Γ. Κατρούγκαλου και των συνυπογραφέντων ελλογιματών πέντε Καθηγητών για την αναθεώρηση του ισχύοντος Συντάγματος, όσον αφορά στην σχέση Κράτους-Εκκλησίας προβάλλει την "ρητή κατοχύρωση της θρησκευτικής ουδετερότητας του Κράτους με αναγνώριση της Ορθοδοξίας ως ιστορικά επικρατούσας θρησκείας". Η πρόταση αυτή επιβάλλει την πληροφόρηση για την σημερινή νομική πραγματικότητα που αποδεικνύει περίτρανα ότι η χώρα είναι σαφέστατα ουδετερόθρησκο Κράτος με το ισχύον νομικό πλαίσιο και ότι η Ορθόδοξος Καθολική Εκκλησία της Ελλάδος έχει την αυτή νομική θέση και ενδεχομένως κατώτερα των αναγνωριζόμενων ως Νομικών Προσώπων Δημοσίου Δικαίου Μουφτεϊών της Μουσουλμανικής μειονότητας και των Ισραηλϊκών Κοινοτήτων.

Το άρθρο 110 του Συντάγματος επιτρέπει αποκλειστικώς και μόνο την αναθεώρηση όχι όλων αλλά μόνον ορισμένων διατάξεων του Συντάγματος. Και μάλιστα μετά παρέλευση πενταετίας από της τελευταίας. Τι σημαίνει η ρύθμιση αυτή; Απλούστατα δύο πράγματα:

Α. Ότι ο Συνταγματικός Νομοθέτης δυσπιστεί ως προς την ειλικρίνεια των επιχειρούντων την αναθεώρηση και

Β. Ότι η ως άνω συνταγματική διάταξη εισάγει "εξαιρετικό δίκαιο", οι διατάξεις του οποίου

ου ερμηνεύονται στενώς απαγορευομένης κάθε διευρύνσεως της εννοίας και εφαρμογής του.

Δεύτερο στοιχείο του άρθρου 110 παρ. 2 του Συντάγματος είναι ότι η αναθεώρηση του Συντάγματος και μετά την παρέλευση της 5ετίας δεν επιτρέπεται αορίστως και οπισθεδήποτε, αλλά μόνο εφ' όσον διαπιστωθεί ανάγκη αναθεωρήσεως και μάλιστα όταν το αποφασίσει η Βουλή, την δε αναθεώρηση θα την εκτελέσει όχι η Βουλή που διεπίστωσε την ανάγκη αλλά η επομένη. Τα ίδια ακριβώς γίνονται δεκτά και από την αλλοδαπή νομική θεωρία και εδν η αρχή αυτή δεν γίνει σεβαστή, έχουμε την δημιουργία "παρυσυντάγματος". Επιπρόσθετο χαρακτηριστικό της δυσπιστίας και του εξαιρετικού δικαίου είναι η παρ. 5 του άρθρου 110 του Συντάγματος, η οποία αναφέρει ότι η αναθεώρηση του Συντάγματος αφ' ης αποφασισθή και δημοσιευθή στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως, δεν τίθεται εν ισχύ αλλά απαιτείται προς τούτο "ειδικό ψήφισμα" της Βουλής.

Στην Ελληνική έννομη τάξη όπως αναφέραμε, ΝΠΔΔ είναι δυνάμει των διατάξεων του Ν. 2345/3.7.1920 (ΦΕΚ 148Α) ως τίθεται και ισχύει με τον Νόμο 3069/31.3.1924 (ΦΕΚ 71Α) και των διατάξεων του Ν. 1920/4.2.1991 (ΦΕΚ 11Α) οι Μουσουλμανικές Μουφτείες οι οποίες είναι δημόσιες υπηρεσίες με την διάταξη του άρθρου 7 του Ν. 1920/4.2.1991 και οι Μουφτήδες με την διάταξη του αρθ. 1 παρ. 7 του ίδιου Νόμου διορίζονται και παύονται με Προεδρικό Διάταγμα, εκδιδόμενο μετά από πρόταση του Υπουργού Παιδείας και Θρησκευμάτων και δυνάμει των αρθ. 4 και 5 του ίδιου νόμου "οι διοριζόμενοι Μουφτήδες και οι αποστρατηγές είναι δημόσιοι υπάλληλοι, κατέχουν θέση Γενικού Διευθυντή και λαμβάνουν αποδοχές Γενικού Διευθυντή με βασικό μισθό τον προβλεπόμενο για το ανώτερο μισθολογικό κλιμάκιο (1ο) του Ν. 1505/1984", "ο Μουφτής ασκεί δικαιοδοσία μεταξύ Μουσουλμάνων Ελλήνων πολιτών της περιφέρειας του επί γάμων, διαζυγίων, διατροφών, επι-

τροπειών, κηδεμονιών, χειραφεσίας ανηλίκων, ισλαμικών διαθηκών και της εξ οσθαθέτου διαδοχής εφ' όσον οι σχέσεις αυτές διέπτονται από τον ιερό μουσουλμανικό νόμο".

Ίδιες ρυθμίσεις ισχύουν στην Ελληνική έννομη τάξη και για τις Ισραηλϊτικές κοινότητες με τους Ν. 2456/2.8.1920 (ΦΕΚ 173Α), Ν. 1657/15.1.1951 (ΦΕΚ 20Α) και Ν. 3817/7.3.1958 (ΦΕΚ 36Α) στους οποίους ορίζεται στο άρθρο 1 του Ν. 2456 "Είς ας πόλεις κατοικούσι μονίμως πλείονες των 20 Ισραηλϊτικών οικογενειών και λειτουργεί Συναγωγή, δύναται να ιδρυθή διά Β. Διατάγματος Ισραηλϊτική Κοινότης αναγνωριζόμενη ως ΝΠΔΔ", στο αρθ. 9 του ίδιου Νόμου "Εκάστης κοινότητος προϊστάται θρησκευτικώς εις Αρχιεραββίνος, διοριζόμενος και απολυόμενος διά Β. Διατάγματος προτάσει της κοινότητος". Στο αρθ. 12 διαλαμβάνεται "Θρησκευτικό Δικαστήριο φέρων τον τίτλον Μπεθ-ντί" και διορίζομενον υπό του Ραββινικού Συμβουλίου αποφαίνεται επί... των περιπτώσεων της συστάσεως και διαλύσεως του γάμου μεταξύ Ισραηλϊτών, των προσωπικών σχέσεων των συζύγων συνεστάτος του γάμου, περί διατροφής συζύγων και τέκνων, περί αποδόσεως της προικίας και των παραφέρων συνεπεία διαζυγίου εφ' όσον οι σχετικά αεώσεως απορρέουν εκ του ιερού Ιουδαϊκού νόμου".

Στον Α.Ν. 3677/6.1945 (ΦΕΚ 143Α) στα αρθ. 5 και 6 "συνιστάται Κεντρικόν Ισραηλϊτικόν Συμβούλιον του οποίου τα μέλη διορίζονται δι' αποφάσεως του Υπουργείου Θρησκευμάτων και Παιδείας" και στον Ν. 1657/1951 διαλαμβάνεται στο αρθ. 3 παρ. 2, "ο γενικός Αρχιεραββίνος Ελλάδος ... διορίζεται και απολύεται προτάσει του άνω συνεδρίου διά Β.Δ. προκαλουμένου υπό του Υπουργού Θρησκευμάτων και Εθνικής Παιδείας".

Με τον Ν. 590/16.3.1977 "Περί Καταστατικού Χάρτου της Εκκλησίας της Ελλάδος" (ΦΕΚ 146Α) στο αρθ. 1 εδ. 4 διαλαμβάνεται "Κατά τας νομικάς αυτών σχέσεις η Εκκλησία της Ελλάδος, οι Μητροπόλεις, αι Ενοριαί μετά των Ενοριακών αυτών Ναών, αι Μοναί, η Απο-

στολική Διακονία, ο ΟΔΕΠ, το ΤΑΚΕ, το Διορθόδοξο της Εκκλησίας της Ελλάδος είναι ΝΠΔΔ", στο αρθ. 26 ορίζεται στην παρ. 1 ότι "Μετά την προς το Υπουργείο Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων γνωστοποίηση υπό της ΙΣΙ της εκλογής, της τελέσεως του μνημόματου και της χειροτονίας του εκλεγέντος... εκδίδεται εντός 10 ημερών, προτάσει του ασκουόντος μόνον έλεγχον νομιμότητος Υπουργού Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων, Προεδρικόν Διάταγμα περί αναγνωρίσεως και καταστάσεως του εκλεγέντος, δημοσιευόμενον διά της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως". Με τον Ν. 4301/7.10.2014 (ΦΕΚ 223Α) παρέχεται η Νομική Προσωπικότης Θρησκευτικού Προσώπου σε όλες τις γνωστές εν Ελλάδι Θρησκευτικές Κοινότητες.

Με το άρθρο 13 παρ. 1 του ισχύοντος Συντάγματος έχει κατοχυρωθεί θεσμικώς η ελευθερία θρησκευτικής συνειδήσεως κάθε Έλληνος πολίτου και η απρόσκοπτος λατρείαν των γνωστών θρησκειών (των μη εχόντων κρούφα δόγματα και λατρεία αντικείμενη στα χρηστά ήθη και την έννομη τάξη).

Όπως αποδεικνύεται από τις παραπάνω παρατιθέμενες νομικές διατάξεις και οι Μουσουλμανικές Μουφτείες-δημόσιες υπηρεσίες και το Ραββινικά Συμβούλια-ΝΠΔΔ, ασκούν δικαιοδοτική αρμοδιότητα του Κράτους επί Ελλήνων πολιτών Μουσουλμανικής ή Εβραϊκής θρησκευτικής παραδοχής. Το δικαίωμα αυτό δεν αναγνωρίζεται στην Ορθόδοξη Εκκλησία της Ελλάδος, η οποία και δεν το διεκδικεί ως θα όφειλε.

Κατόπιν όλων των ανωτέρω, συνεχίζει να διερωντάται κάθε καλής προαίρεσεως άνθρωπος και μάλιστα Καθηγητής Συνταγματικού Δικαίου, αν η Ελλάδα, η χώρα μας είναι ουδετερόθρησκο Κράτος και αν υφίσταται διακριτότατοι ρόλοι Εκκλησίας και Πολιτείας; Επί τέλους και οι ιδεοληψίες, οι εμμονές και η προπαγάνδα έχουν τα όριά τους.

Και οι Μουσουλμανικές Μουφτείες-δημόσιες υπηρεσίες και τα Ραββινικά Συμβούλια-ΝΠΔΔ, ασκούν δικαιοδοτική αρμοδιότητα του Κράτους επί Ελλήνων πολιτών Μουσουλμανικής ή Εβραϊκής θρησκευτικής παραδοχής

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ
+ ο Πειραιώς ΣΕΡΑΦΕΙΜ

6. ΚΑΤΑΡΓΟΥΝ ΚΑΙ ΤΙΣ ΒΑΠΤΙΣΕΙΣ

Μέσο: ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΩΡΑ

Ημ. Έκδοσης: . . .31/03/2017 Ημ. Αποδελτίωσης: . . .31/03/2017

Σελίδα: 1

ΣΕΛΙΔΑ 10, ΕΝΟΧΕΤΟ "ΝΕΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ"

ΥΠΕΡΜΝΗΜΟΝΙΟ
ΣΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΜΕ...
ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΗ ΑΝΑΘΕΩΡΗΣΗ
ΚΑΤΑΡΓΟΥΝ
ΚΑΙ ΤΙΣ...
ΒΑΠΤΙΣΕΙΣ!

6. ΚΑΤΑΡΓΟΥΝ ΚΑΙ ΤΙΣ ΒΑΠΤΙΣΕΙΣ

Μέσο: ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΩΡΑ

Ημ. Έκδοσης: . . .31/03/2017 Ημ. Αποδελτίωσης: . . .31/03/2017

Σελίδα: 13

"Διαγραφή" της Εκκλησίας από το Σύνταγμα της Ελλάδας, καταργείται η προσευχή στα σχολεία, "κατεβαίνουν" οι εικόνες στο δημόσιο, "προαιρετικές" ακόμη και οι βαπτίσεις!

ΥΠΕΡΜΗΝΗΜΟΝΙΟ ΣΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ

ΦΩΤΟ: ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΒΕΤΟΣ BLOG

ΗΧΟΣ ΠΛΑΓΙΟΣ

γράφει ο Παπαφλέσσας

ΚΑΙ ΕΚ ΠΛΑΓΙΩΝ

"Διαγραφή" της Εκκλησίας από το Σύνταγμα της Ελλάδας, καταργείται η προσευχή στα σχολεία, "κατεβαίνουν" οι εικόνες στο δημόσιο, "προαιρετικές" ακόμη και οι βαπτίσεις!

**ΥΠΕΡΜΝΗΜΟΝΙΟ
ΣΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ!**

Κάποιες ειδήσεις ίσως θέλουν να τις περνάνε στα φιλά γράμματα αλλά εμείς, πλέον, γνωρίζουμε όλα τα* κόπια της προπαγάνδας τους. Στις αρχές της εβδομάδας κατατέθηκε στη βουλή, από ομάδα νομικών και πολιτικών επιστημόνων, έπειτα από πρόσκληση και υπό τον συντονισμό του υπουργού Γιώργου Κατρούγκαλου, Σχέδιο αναθεώρησης του Συντάγματος. Το σχέδιο μεταξί άλλων περιλαμβάνει συνταγματική καθιέρωση της απλής αναλογικής, μέγιστο αριθμό θητειών για βουλευτές, καθιέρωση δημοψηφισμάτων και "διακρίσιμότητα κράτους και εκκλησίας". Επιπλέον προβλέπει την κατοχύρωση των συλλογικών διαπραγματεύσεων, απαγόρευση άρσης του δημόσιου χαρακτήρα νερού και ενέργειας, την εκλογή Προέδρου της Δημοκρατίας από το λαό υπό όρους και ενίσχυση των αρμοδιοτήτων του, αλλαγή στον τρόπο χρηματοδότησης των κομμάτων και το νόμο περί ευθύνης υπουργών... Έτσι λοιπόν μεταξί άλλων "δελεαστικών" προτάσεων, βάζουν μέσα και την "διακριτικότητα κράτους εκκλησίας"... Ποια είναι η πρόταση της συγκυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ και ΑΝΕΛ: Καθιερώνεται πλήρως η διακριτικότητα κράτους και εκκλησίας, με πλήρη σεβασμό στην Ορθόδοξη Εκκλησία και τον ιστορικό της ρόλο. Ρητή κατοχύρωση της θρησκευτικής ουδετερότητας του κράτους, με αναγνώριση της Ορθόδοξης ως ιστορικά επικρατούσας θρησκείας (άρθρο 3). Κατοχύρωση της υποχρεωτικότητας του πολιτικού μόνον όρκου στις ορκωμοσίες των αιρετών του πολυεπίματος, των δικαστών και των λοιπών δημοσίων λειτουργών (άρθρο 13). Στο ισχύον Σύνταγμα οι αρμοδιότητες του κράτους είναι συνταγματικά ποικιλοτρόπως από τις αρμοδιότητες της Εκκλησίας. Ως εκ τούτου, πρέπει να μιλάμε για "επαναπροσδιορισμό των σχέσεων Κράτους - Εκκλησίας". Επαναπροσδιορισμός που ως βάση του πρέπει να έχει την υποχρεωτική εφαρμογή των θρησκευτικών ελευθεριών, οι οποίες άλλωστε προστατεύονται ποικιλοτρόπως. Ο καθένος, δηλαδή, να είναι ελεύθερος να τελήσει πολιτικό γάμο, πολιτική κηδεία ή να μην βαπτίσει το παιδί του. Αρκεί ζήτηση πλήρη αναθεώρηση του άρθρου 3 του Συντάγματος, το οποίο αναφέρεται στις σχέσεις Κράτους-Εκκλησίας. Το γεγονός, όμως, ότι ως επικρατούσα θρησκεία της χώρας αναφέρεται η Θρησκεία της Ανατολικής Ορθόδοξης Εκκλησίας δεν περιορίζει την ελευθερία έκφρασης άλλων θρησκευτικών πεποιθήσεων ή αθεϊσμού. Τι σημαίνει όμως αυτό; Είναι ένα βήμα, μικρό σήμερα μεγάλο αύριο, για τον πλήρη διαχωρισμό κράτους Εκκλησίας που θα οδηγήσει σε ένα ά-

θηρκο κράτος. Δίχως εικόνες στα δικαστήρια, τα νοσοκομεία, τον στρατό, τα σχολεία. Δίχως το μάθημα των θρησκευτικών και την προσευχή στα σχολεία. Δίχως σταυρό στην σημαία, δίχως παρελάσεις, δίχως εορτασμό των εκκλησιαστικών εορτών και των εθνικών εορτών. Σε αυτό το κράτος, ένα κράτος δεκάδων μειονοτήτων που δεν θα υπάρξει κανένας συνεκτικός δεσμός.

ΤΙ ΠΡΟΒΛΕΠΕΙ ΤΟ ΥΠΕΡΜΝΗΜΟΝΙΟ ΣΕ ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ ΔΙΑΧΩΡΙΣΜΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

πρώτοι στον ελληνικό τύπο σας αποκαλύψαμε το περίφημο Υπερμνημόνιο. Τότε πολλοί μας κατηγορήσαν ότι δημοσιεύσαμε "φαντασιώσεις παλαιοσημερολογιτών", να όμως που επιβεβαιωνόμαστε. Ενδεικτικά και μόνο σας αναφέρουμε τι αναφέρει το υπερμνημόνιο για το διαχωρισμό κράτους - εκκλησίας στο **Άρθρο 8:**

- 8 Γ:** Αποδοχή καύσεως των νεκρών, από 1.5.2016.
- 8 Δ:** Κατάργηση για την Ε.Ε. της θρησκευτικής ταφής και σταδιακά υποχρεωτικής καύσεως των νεκρών, από 20.5.2016.
- 8 Ε:** Αποδοχή από την Εκκλησία την καύση των νεκρών και όσοι το επιθυμούν της θρησκευτικής κηδείας, από 22.5.2016.
- 8 ΣΤ:** Κατάργηση όπου ισχύει στην ευρωπαϊκή ένωση θρησκευτικού όρκου και θρησκευτικής ορκωμοσίας στη βουλή των πολιτικών, των περιφερειακών, των δημαρχών, φοιτητών κ.τ.λ., από 23.5.2016.
- 8 Ζ:** Κατάργηση αγιασμών στη βουλή, εκπαιδευτικά και δημόσια ιδρύματα, όπου ισχύει στην Ε.Ε. από 24.5.2016.
- Άρθρο 9:**
- 9 Α:** Κατάργηση ορκωμοσίας βουλής σε όλη την Ε.Ε., από 25.5.2016.
- 9 Β:** Κατάργηση αγιασμού σε όλα τα εκπαιδευτικά ιδρύματα, από 11.9.2016.
- 9 Γ:** Κατάργηση του υποχρεωτικού της βαπτίσεως των μικρών παιδιών και εισαγωγής ονοματοδοσίας στα ληξιαρχεία, από 12.9.2016.

Ο ρόλος των άθεων και ο Ντοστογιέφσκι

Εν όψει των συζητήσεων για την αναθεώρηση του Συντάγματος, οι άθεοι και αντίθρησκοι ξεκίνησαν πάλι την

προπαγάνδα τους... Προωθούν την αντίληψη, πως για να είναι η χώρα μας μέσα "στη φιλελεύθερη δυτική παράδοση", οφείλει να απειμπολήσει την Παράδοση και την ιδιοπροσωπία της και να εξοβελίσει από την δημόσια σφαίρα την ευεργετική της Εκκλησία! Η αντίληψη αυτή φέρνει στο νου του Έλληνα φιλελεύθερου πολίτη, τον εφιάλτη της σταλινικής περιόδου και τον κάνει να σκεφθεί ότι οι συγκεκριμένοι άθεοι αναμασούν αντίληψεις του 1873! Τόσο "προοδευτικά" σκέπτονται. Την χρονιά αυτή κυριαρχούσαν στην intelγκέντοια της Ευρώπης, ο μηδενισμός του Νετσάιεφ, ο αναρχισμός του Μπακούνιν, ο μαρξισμός, ο εξεγκλισμός του Ντάρβιν, ο "βιολογικός" αθεϊσμός του Στράους, ο ωφελμισμός του Μίλλ, σημειώνει ο αρθρογράφος Γεώργιος Ν. Παπαθανασίου, στο ιστολόγιο "ακτίνες". Την ίδια χρονιά ο μέγας Φεοντόρ Ντοστογιέφσκι βρήκε σφοδρή αντίδραση από τους "προοδευτικούς" κύκλους της χώρας του και από την ταρική μυστική αστυνομία. Απία το μυθιόδημά του "Οι δαιμονισμένοι", μανηφέστο για την πνευματική ελευθερία, που καταπίετα από τους μηδενιστές και τους άθεους. Η ρωσική κοινωνία ήταν επηρεασμένη από τις "μοντέρνες" ιδέες. Στο "Ημερολόγιο του συγγραφέα", του 1873, ο Ντοστογιέφσκι την περιγράφει: "Στην οικογένεια επικρατούσε η αμάθεια, η αληθινή παιδεία είχε αντικατασταθεί από την αναιδή άρνηση, δανεισμένη από τους ξένους, τα υλικά κίνητρα κυριαρχούσαν έναντι κάθε υψηλής ιδέας και τα παιδιά διαπαιδαγωγούντο χωρίς αρχές και πέρα από κάθε φυσική αλήθεια, με έλλειψη σεβασμού ή αδιαφορία προς την πατρίδα...". Σα να μιλάει για τη σημερινή Ελλάδα...

Για τους σε κάθε εποχή προπαγανδιστές της αθεΐας, σημειώνει ο μεγάλος ρώσος συγγραφέας: "Δώστε σε όλους αυτούς την πλήρη δυνατότητα να καταστρέψουν την παλιά κοινωνία και να την οικοδομήσουν από την αρχή. Το αποτέλεσμα θα είναι να υπάρξει τόσο σκοτάδι και τόσο χάος, τόσο χυδαίότητα και απανθρωπιά, ώστε το όλο οικοδόμημα που θα επιχειρήσουν να κτίσουν θα καταρρεύσει πριν προλάβει να ολοκληρωθεί".

Ο Ντοστογιέφσκι προείδε το 1989 και τη συνέχεια του... Η χριστιανική καταγωγής σύγχρονη κοινωνία "παίζει" με την ελευθερία της και με την υπαρέξή της. Ο πολιτισμός της είναι σε παρακμή και στο προστάδιο να καταρρεύσει, όταν το Ισλάμ έρχεται ορμητικό να την κατακτήσει. Αυτή διαλέγει το μέλλον της και έχει την ευθύνη της απόφασής της.

7. ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΣΙΟΥΦΑ ΓΙΑ ΤΗ ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

Μέσο: DEAL NEWS

Ημ. Έκδοσης: . . .31/03/2017 Ημ. Αποδελτίωσης: . . .31/03/2017

Σελίδα: 17

Προτάσεις Σιούφα για τη συνέχεια του κράτους

Τέσσερις προτάσεις για τα προβλήματα που επιφέρουν στη λειτουργική συνοχή του κράτους οι άπειρες αλλαγές σε ανθρώπους και δομές των εκάστοτε κυβερνήσεων είτε λόγω των εκλογικών αναμετρήσεων είτε των ανασχηματισμών κατέθεσε ο Δημήτρης Σιούφας. Ο πρώην πρόεδρος της Βουλής παραθέτει ορισμένα πράγματι εντυπωσιακά αριθμητικά δεδομένα. Μεταξύ 1974 και 2011 χρησιμοποιήθηκαν ως υπουργοί, αναπληρωτές υπουργοί και υφυπουργοί 554 πρόσωπα, καταλαμβάνοντας 1.100 διαφορετικές θέσεις στις διαδοχικές κυβερνήσεις. Και μεταξύ 2011 - 2016 άλλα 163 πρόσωπα σε 228 θέσεις. Συγχρόνως, επισημαίνει ότι είναι πλέον «εθιμικό δίκαιο» κάθε καινούργια ή ανασχηματιζόμενη κυβέρνηση να αλλάξει τον αριθμό, τα ονόματα, τη συγκρότηση

και τις αρμοδιότητες των υπουργείων. Για να ικανοποι-

ήσει εσωτερικές ισορροπίες, προσωπικές εμμονές ή αντιπαλότητες, τοπικιστικές σκοπιμότητες και προπαντός για ανούσιες εντυπώσεις.

Ο κ. Σιούφας επισημαίνει ότι η κατάσταση αυτή δεν αρμόζει σε σοβαρή κρατική οντότητα. Και μεταξύ άλλων προτείνει: Πρώτο, οι αλλαγές στη συγκρότηση των υπουργείων να γίνονται με μεγάλη φειδώ. Δεύτερο, οι επιλογές των υπουργών να γίνονται με μεγάλη προσοχή ως προς την καταλληλότητα και επάρκεια. Τρίτο, οι αλλαγές στις αρμοδιότητες υπουργείων να γίνονται με νόμο, ενδεχομένως αυξημένης πλειοψηφίας, και να ισχύουν από την επόμενη Βουλή ή από την επόμενη Σύνοδο της ίδιας Βουλής. Τέταρτο, ενόψει της Συνταγματικής Αναθεώρησης, να

εξετασθεί πολύπλευρα αν οι υπουργοί θα έπρεπε να είναι ταυτόχρονα και βουλευτές.

Τουρκικός εμφύλιος στην «καρδιά» της Ε.Ε.

Αιματηρά επεισόδια ξέσπασαν έξω από την τουρκική πρεσβεία στις Βρυξέλλες, με οπαδούς του Ερντογάν να μαχαιρώνουν Κούρδους

Τους φόβους μήπως μεταφερθεί επί ευρωπαϊκού εδάφους ο τουρκικός εμφύλιος με τους Κούρδους του ΡΚΚ, γεγονός που θα περιπλέξει ακόμη περισσότερο τις ήδη τεταμένες σχέσεις ανάμεσα στις ευρωπαϊκές χώρες και την Τουρκία, ενισχύουν τα χθεσινά επεισόδια στις Βρυξέλλες. Όπως μεταδίδει ο ανταποκριτής των «Ειδήσεων» στη βελγική πρωτεύουσα, **Θάναος Αθανασίου**, ταραχές ξέσπασαν χθες το απόγευμα έξω από την τουρκική πρεσβεία στις Βρυξέλλες, στην οδό Montoyerstraat, μεταξύ υποστηρικτών και αντιπάλων του Προέδρου της Τουρκίας **Ρεζέπ Ταγίπ Ερντογάν**, καθώς στις ευρωπαϊκές πρωτεύουσες έχει ήδη ξεκινήσει η ψηφοφορία για το δημοψήφισμα της 16ης Απριλίου, που θα κρίνει αν θα δοθούν περισσότερες εξουσίες στον Τούρκο Πρόεδρο ή όχι.

Σύμφωνα με τον γενικό εισαγγελέα, από τις ταραχές τραυματίστηκαν πολλά άτομα, και από τις δύο πλευρές, αλλά λίγη ώρα μετά η πρεμία αποκαταστάθηκε. Το φλαμανδικό δίκτυο VTR μετέδωσε ότι οι τραυματίες μεταφέρθηκαν στο νοσοκομείο, ενώ ξεκίνησε δικαστική έρευνα για καταγγελίες επίθεσης και πρόκλησης σωματικής βλάβης και σήμερα αναμένεται επίσημη ενημέρωση από την Εισαγγελία των Βρυξελλών.

Νωρίτερα, πληροφορίες που δημοσιεύθηκαν στην κουρδική ιστοσελίδα Kom News ανέφεραν ότι οπαδοί του Ερντογάν μαχαιρώσαν στις Βρυξέλλες τρεις Κούρδους που πήγαιναν να ψηφίσουν στο προξενείο για το δημοψήφισμα. Μάλιστα, μία εκ των θυμάτων, η 69χρονη **Σουλτάν Ογκράς**, φέρει βαθύ τραύμα από μαχαίριά στον λαιμό και η κατάστασή της είναι εξαιρετικά κρίσιμη.

Το κουρδικό πρακτορείο ειδήσεων Firat News Agency, από την πλευρά του, μετέδωσε ότι οι δράστες βρήκαν καταφύγιο στο τουρκικό προξενείο, ενώ τα θύματα μεταφέρθηκαν στο νοσοκομείο. Αν και για αρκετές ώρες οι βελγικές Αρχές (νοσοκομεία, εισαγγελία, αστυνομία) δεν επιβεβαίωσαν την είδηση, η κουρδική ιστοσελίδα επέμεινε στην είδηση, και μάλιστα δημοσίευσε φωτογραφία των τραυματισμένων Κούρδων. Μετέδωσε επίσης βίντεο με Κούρδους αντιπάλους του Ερντογάν που συγκεντρώθηκαν έξω από το τουρκικό προξε-

ΣΥΜΦΩΝΑ με την κουρδική ιστοσελίδα Kom News, οπαδοί του Ερντογάν μαχαιρώσαν στις Βρυξέλλες τρεις Κούρδους που πήγαιναν να ψηφίσουν στο προξενείο για το δημοψήφισμα. Μία εκ των θυμάτων φέρει βαθύ τραύμα από μαχαίριά στον λαιμό και η κατάστασή της είναι εξαιρετικά κρίσιμη

νείο, φωνάζοντας συνθήματα κατά του Τούρκου Προέδρου, όπως «τρομοκράτη Ερντογάν!»

Λιγότερο από τρεις εβδομάδες πριν από το κρίσιμο δημοψήφισμα της 16ης Απριλίου στην Τουρκία με επίκεντρο τη συνταγματική αναθεώρηση, που θα ανοίξει τον δρόμο για την ενίσχυση των εξουσιών του Τούρκου Προέδρου, οι δημοσκοπήσεις καταδεικνύουν ότι η μάχη μεταξύ του «ναι» και του «όχι» προμηνύεται αμφίροπη.

Δύο υψηλόβαθμα στελέχη του κυβερνώντος Κόμματος Δικαιοσύνης και Ανάπτυξης δήλωσαν στο πρακτορείο ειδήσεων Reuters ότι, σε μια έρευνα που διενεργήθηκε έπειτα από παραγγελία του, το ποσοστό υπέρ του «ναι» ανερχό-

ταν στο 52% στις αρχές Μαρτίου, καταγράφοντας πτώση σε σύγκριση με το 55%-56% που καταγράφηκε πριν από έναν μήνα, αν και αναμενόταν ότι η διαμάχη που βρίσκεται σε εξέλιξη με την Ευρώπη τις τελευταίες εβδομάδες θα κινητοποιούσε τους εθνικιστές και θα έδινε ώθηση στο στρατόπεδο του «ναι».